

Ino. A. 15401

Ino. 5192.

DIMITRIE BOLINTINEANU

~~En. 33.467.~~

POESII

Culegere ordinară de chiar autorul

CU O PREFAȚĂ

de

G. Sion

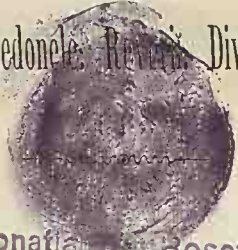
sub a căruia prevegHERE minuțioasă s'a tipărit această edițiune.

VOL. II

Macedonele. Revizii. Diverse.

278212

7957.

4544

Donația M. Rosetti

BUCURESCI

Editura Librăriei Socecă & Comp.

7, Calea Mogoșei, 7

1877

91 5192
EC 89/04
1956

BUCUREȘTI
DIN STABILIMENTUL ÎN ARTELE GRAFICE:
SOCECŪ, SANDER & TECLU
39, Strada Academiei, 39

B.C.U. Bucuresti

C7957

[4801]

CUPRINDEREA

VOLUMULUI AL II-lea

Macedonele

	Pagina		Pagina
Românele din Cavaia . . .	3	Testamentul unui păstor. . .	53
Păstorița și mioa . . .	5	Amantul Ciliî	55
Lupta în pădure	7	La mormântul Ciliî.	60
Copăciarul.	20	La Balzat.	62
Fecióra din Milia (Amerul).	22	La o păstoriță	69
Lupta păstorilor	24	Fluturul și florea.	71
Fecióra Maria	37	Mórtea	74
Cânticul nunții în Castaria	39	Pêrul alb	76
San-Marina	41	Vissul	78
Dora	45	La ospêt	81
Ioana	47	Cilia culcându-se	83
La ospêt	49	Di de serbătore	85
Păstorul murind	51	La o umbră.	88
		La o păstoriță necredulă.	89

	Pagina		Pagina
La Agnesa.	92	La primăveră	112
Armele noastre	94	Insecta	113
Amorul.	96	Dacă-aveam putere	115
La o viorică.	98	La Tilia	116
Cine sînt?	99	La aceeași.	118
La o femeie sîntă.	100	Cât va viețui	120
Femeea	101	Tilia, dulce nume.	121
Să ne bucurăm.	102	Fata din turn	123
Grija.	104	Blăstemul păstorului	126
La Diuța	106	Sficiunea	128
Tilia	108	Marina	131
Înțelepții nebuni	109	Edessa	134
La o Gramusténă.	111	Zioara	138

R e v e r i i

↖ O fată tîneră pre patul mortii.	155	Un tîner român murind în străinătate.	189
Visiunile	157	Proscrisul	192
↖ Călătorul și sufletul.	159	Elegie	194
Cîntic din esil.	161	Elegie la o tîneră fată	196
Scopul omului	165	Deșertul	198
↖ La lampa me	167	Mortii	201
Ângeri la rugăciune	169	Fecióra	204
Umbreii soră-meii Caterina.	173	O cugetare	207
Palatul Domnilor	175	O patimă	209
Ecsilatul	177	Cîntic	210
La Patrie	178	Mama tîneră.	211
Nu mai voi consolațiune.	181	Invocație	213
Plîngerile poetului român.	184	Cîntice și sărutări	215
Fericirea	185	La o rondurelă.	216
Mórtea	187	Dîna bună la țeră	218

	Pagina		Pagina
Timpul	221	La un avut	258
La Stefan Golescu	225	La unire	260
La Constantin Negri.	226	La un poet	262
Miréssa morméntului	228	La avere	264
La un orb.	230	La Cilia.	266
La un amic sărac.	232	Clavecinul.	268
La un martir	234	La băile Cleopatrei	272
La un schelet	236	Oda	276
La flori.	238	O umbră	278
La nătare	240	Un regres	280
La Români	242	La	281
~~La piramide~~	244	La	283
La țără.	251	Fecióra dimineții	284
La România	253	La o nălucire ȳbită	286
La pismă	255	La ziua aniversală	287

D i v e r s e

Portretul ei	291	ȳlele.	310
Singur	293	Copilul	314
La Domnul-Deu.	294	Cântic național.	316
Mihai și calul.	296	Cântic	317
Hoții.	298	Plopul	318
Ziua onomastică	300	La o damă română	320
Viața.	303	La ostașii români de astăzi.	323
La dreptul celui mai tare.	304	Suvenire despre călătorie.	326
La Iissus pre cruce.	305	Note	331
Pandurul bătrân	307		

MACEDONELE

ROMANELE DIN CAVAIA

Tropotă, bubue, plaiul Candaviî
Lângă Cavaia.
Caii se spumegă, puî ai Moraviî
Răpind bătaia,
Eată-î alunecă! umbra pământului
Nu îi sosesc:
Cóma lor flutură p'aripa vântului,
Nara lor cresce.
Nu vedî mişcările ce fac picioarele
Iuţi şi uşóre;
Şi cum mirósele le pórtă bórele
Pe aripóre!
Eî port femeile, dalbe ca dorile
Cele de véră.
Briul cu armele luce ca florile
De primăvéră.

*

Nu sunt Avlonele, nici Tiranesele
 Cele plăpânde.
 Nici Elbasanele, nici Belardesele,
 Fragede, blânde;
 Nu sunt nici Gueguele aspre, selbatice,
 Nu sunt Albane;
 Sunt flori de măgură; flori păduratice,
 Mândre Romane;
 Fugi, trecătorule! plécă-ți cătările
 A nu le strânge
 Flacăra ochilor! căci infruntările
 Se spël cu sânge!
 Bórea le scutură aurul pletelor
 Ce riuréză
 Drag sub fakiólele, fermecul fetelor
 Ce le viséză!
 Eată-le! armele și frumusețele
 Le impovară!
 Criniș și rosele mângâie fețele.
 Ochiș ard în pară.
 Trec și în urmă-le umbra ce scânteie;
 Se maș umbresce!
 Tropotul cailor, scade, se mântuie,
 Se risipesce.

PĂSTORIȚA ȘI MIAOA

„Miorică, Miorea,
De ce-ți faci inimă rea?
Tu ești tristă, lăncedioră?
Eu te port pe sênul meu.
Spune ce vei să-ți dau eu
Să fii veselă, Miôră?
Vei să-ți dau eu flori de fên
Ce-am uscat în al meu sên?
Spune, draga mea frumósă.
Cere mie ce vei vrea.
Și îți dau, pre viața mea,
Numai fă-te sănătósă!..
— Nu-mi da mie flori de fên
Ce usuci pe albu-ți sên.
Nu mai este vindecare
Pentru viața mea în dor..

Nu veđi, dragă, că eă mor?
 (Dă-mă mai bine-o sărutare!
 Oiă să mor, stăpăna mea,
 Să nu-țā faci inimă rea!
 Și să nu spuā maicā mele!
 Spune-ā numai că m'ā dat
 La o fată de 'mpărat
 Și mă-a pus la gāt mărgele.
 — Ce diā tu, mușata mea,
 Ce vorbescā de maāca ta?
 Inima mi se sfāșie!
 Ce cuvinte āā rostit?
 Vai! măicuța-țā a murit
 Într'o nōpte de urgie!
 — Smulge florile de fēn
 Ce usucā pe albu-țā sēn!
 Nu măā sunt trebuincāose,
 Nu măā voiă ca să trāesc...
 Nu măā am ce să iubesc!
 Dile nu măā sunt frumōse!
 Mē ingrōpă sub un fag
 Unde vēntul bate drag.
 Primăvéra viitōre
 Când la Pind te-ā înturna
 Și-amintind oița ta,
 Să verșā dalbe lăcrimāore.

LUPTA ÎN PĂDURE

„Ascultă plânsul dulce a celui ce-î ești dragă,
O, flóre din Clissura, o, vis desfătător!
Fă ca a ta zimbire zimbirea mea s'atragă!

Copilă, veđi, eă mor!

— Voiă îndrăgi păstorul ce va lupta cu mine
Ce mă va 'nvinge 'n luptă prin cânturī, dragul meă,
Ce va putea să cânte măi dulce, și măi bine

De cât sciă să cânt eă.

— Oh! să eșim in luptă, vis drag de tinerețe!
Eă voiă cânta măi dulce, incins de-al tēu amor,
Și Dumneđeă să verse cerésca frumusețe

În cântecu-mī de dor!

— Prea bine, ȳise fata, aidem colo în vie,
Ca să alegem martori; dar iată că sosesc!
De-oiu perde eu, bădiȳă, voiu fi a ta soȳie;

Dar daca isbândesc?

— Voiu fi eu soȳu-ȳi, dragă! — veȳi ce ciudată glumă!
Atunci să-mi dai teremul ce-ai tȳi ne-au fost călcat!
Așa! ȳicea păstorul. Și martorii s'adună;

Ei astfel au cântat:

Zioara (*Rosa*).

Dintre flori eu sunt frumósă,
Dragă dulcelui poet;
Și Cybelă graciósă
M'a născut într'un banchet.
Sunt frumósă pe cununa
Mirilor desmerdători
Când în cupe cură spuma
Vinului în sȳrbători;
Degetele aurorii
Eu ferice le 'nvȳlesc;
La apus cu mine norii
Dragălaș se poleiesc.
Daų domnescilor mantile
Roșul cel strȳlucitor
Și pe buze de copile
Îngrădesc zimbirea lor.

Crinul.

Fără crin ce-ai face ôre?
Orî și unde te-ai afla,
Crinul cu a lui ninsóre,
Naltă rumenețea ta.
Daca degetu-aurorii
Tu ferice învelescî,
Și l'apus când pasă norii
Drăgălaș îl îngrădescî,
Nu scii tu că lângă tine
Pretutindenî eă luceșc?
Cu frumósele-mî luminc
Ómenilor te vestesc?
Gura junelor fecióre
Nu-î încongiurată 'n crin?
Drăgălașa mea ninsóre
Nu plutesce p'al lor sin?

Rosa.

Daca tu escî lângă mine
Orî pe unde mă-aflu eă,
La-amendoî dar se cuvine
Sceptrul ce a fost al meă!

Păstorul.

Rosă, dor de tinerețe,
Eă în tóte te zăresc
Strălucind de frumusețe
Și de fermecu-ți ceresc!
Tu, drăguță, și rivală,
A molatecului crin,
Frumusețea-ți vergurală.
Ochiș mei adapă lin.
Cu costița dulcei mele
Drăgălaș te impletesci,
Și pe buzele-ți junele
De surisu-ți te-auresci.
Când te ved pe sinul dulce.
Celei ce e umbră ei,
Sórele ce 'n cer străluce,
Se îmbétă ochiș mei!
Tu dai frumusețea vie
Dragiș mele, sânt amor?
Saă ea imprumută ție
Farmecul desfătător?
Tu imi pari și mai frumósă.
Între bucelele-ți ce joc;
Cum și ea mult mai voiósă.
Sub al têu ferice foc.

Dar tu-î ȳei cînd din guriçă
Farmecele rumeorî,
Cînd din sinu-î de liliçă
Drăgălaşele ninsorî.
Tu ai viaţa sufletescă!
Tu născuşi, ceresc odor,
Pe o buză femeescă
Dintr'un sărutat d'amor!
Popolul care se teme
Să sfărâme lanţul seşu,
Tóte aste frunţi nedemne,
Nu aű, dragă, focul tēu!
Nu esci tu, frumósă flóre,
Umbra vieţii omenesci?
Tu ca omul nasci la sóre
Şi ca dēnsul vestejesci!
Pe o frunte de mirésă
Faci locaşu-ţi ridētor
Şi te impletesci voiósă
Cu privirile-î d'amor.
Coperi faça ce lucesce
A nevestei fără vėl
Cînd imenul desvėlesce
Frumuseţii ce ne inşel.
Cînd diceam frumósei mele
Lucrurî ce atât iubea,
Oh! de rose tinerele
Faça ei se coperea!

Când te veđ eű, tot d'odată
 Simț un dor adânc și sânt:
 Tu veși coperi odată,
 Al Ziorii trist mormânt!

Zioara.

Fericit e călătorul
 Ce 'n deșerturi rătăcit,
 Abătându-se cu dorul,
 Află-un arbor înflorit!
 Astfel în această viață,
 Dulcea mea, tu ai părut
 Și în umbra-ți de dulcătă
 Mă așed eű un minut.
 Un minut! vai! tot ne spune!
 Este viața pe pământ.
 Eri eram un mândru june,
 Astă-đi abătut eű sunt.
 Viață, nurii și fericire
 Tot ce fermecă plăcut,
 Amicie și iubire,
 Tot șoptesce: „un minut!“

Păstorul.

Oh! femeia e ca vântul
 Și nici un cărmaciű mintos

Nu dă nimenui cuvântul,
Socotind p'un timp frumos.
Voi, copii, vă perdeți viața
De voiți să o schimbați!
Rosei nu luați roșeta,
Cât de mult să o spălați.
Cine scie ce mai este!
Dacă chiar schimbarea ei,
Nu e bine, la neveste,
Nu-e un farmec, dragii mei?
Apoi ce puteți a dice?
Suntem noi mai credincioși?
Suntem noi mai fără price?
De cât acești draci frumoși?
Oh! lăsați să se desmerde
Rosa, ce născând la dorii,
Până séra totul perde,
Viață și parfum, colorii!

Zioara.

Fete. tinere liliçe,
Ruga mea imi ascultați!
Rosele dupe guriçe
Tóte astăzi le-adunați,
Și-mi faceți cunună mie!
Mâne mórtea va veni,

Astă-ți poți chiar să vie,
Poți lângă mine-a fi!

Păstorul.

Mă gândem gândiri frumoase,
Și bem apă din pahar
Când ce-va frumos mirósă:
Un miros ca de nectar!
Când în amintire-mi luce
Ceea ce-î adevărat,
A drăguții gură dulce
Mai n'ainte-am sărutat.

Zioara.

Sórele dulce și luminos
În tot-d'auna o să lucéscă,
Și câmpul verde o să 'nfloréscă
Și a să fie cerul frumos;
Dar eú ca frunđa ce 'ngálbenesce
Din ți într'alta fruntea inclin,
Și al meu suflet rece, străin,
Vai! nu mai simte, nu mai iubesc!

Păstorul.

Dragii mei, vedeți voi óre
Ce-am ajuns p'acest pământ?

Nicî o faţă rîdătoare!
 Pe toţi duce-al urei vînt!
 Nu vedî doi să-şi strîngă mîna,
 Să-şi vorbescă blîndişor.
 Oare a invins ţerâna
 Focul sufletului lor?
 Ei visază fală naltă!
 D'al ei fermec îmbătaţi,
 Uită că din oră 'n altă
 Mórtea le va dice: staţi!
 Sciü ei câte grijî amare
 Pe mărîre se abat?
 Peste stîncea cea mai mare
 Vînturile mai mult bat!
 Eü plecasem p'astă cale,
 Dar o mînă m'a oprit:
 „Fugi d'acéstă tristă vale
 „Unde mórtea a sosit!
 „Căci puţinî ajung la ţintă;
 „Ceî mai mulţi cad pe pămînt.
 „Stai cu mine şi-mî amintă
 „Ariî dulci ce ne încânt.
 „Şi-ţi voiü da, să te inspire,
 „O feciöră cu chip drag,
 „Dulce ca o fericire,
 „Cu guriţa ca un frag.“
 Astfel dina mea imî dice.
 Ea de vorbă s'a ţinut.

Cu Zioara mea ferice
Cânt plăceri ce ne încânt.

Zioara.

Nu te plânge o, junică,
Căci nu ai pe sinuți crin!
Vioréoa-î ochesică;
Însă scii, cât o iubim?
Nu scii, dragă, că amorul
Locuiesce-al nopții sin?
Fulgerul îl nasce norul,
Țiorile din nopți lumin.

Păstorul.

Aerul bea foc de sóre,
Sórele bea negrii nori;
Roa cea tremurătoare
O bea tinerile flori.
Dar a rosei sărutare
O bea însuși draga mea;
Și eă bea a sa suflare,
Și cât bea, voiă a maă bea.
Aer, sóre ce strălucé,
Roă, flori ce bea mereu,
Tot nu bea atât de dulce
Și de drag precum bea eă!

Zioara.

Când se fiu eă sórele,
 Aş lăsa piriū şi mare,
 Aş bea lăcrimiórele
 Ce tu verşi cu întristare.
 Când se fiu un fluturaş,
 Aş lăsa zambilele
 Şi pe sinu-ţi dragălaş
 Eă mî-aşu trece dílele.
 D'aş fi vântul plaiuluí
 Aş răpi a ta cântare,
 Şi aş duce-o raiuluí
 De-unde rătăcită-mí pare.

Păstorul.

Stele frumóse, aure florí,
 Cu care nóptea lină, curată,
 Încinge cóma-í întunecată,
 Maí staí în cale, dalbe surorí!
 Séra 'mprumută cu tinereţe
 Museí parfumul desfătător.
 Nu voiú s'auđă nici un păstor
 Cântu-mí ce arde plin de juneţe!

Hora de graciî se însoțescă
 Cu fericire imnu-mî divin,
 Și dulcî mistere vie, plutescă
 Peste-al ei sunet de doruri plin!
 Sinul meû fierea sôrbe mereû;
 Dilele-mî cură fără plăcere;
 Nimenî nu scie cruda durere
 Ce împovară sufletul meû!
 Somnul pe tótă fruntea se'ntinde;
 Numai pe frunte-mî el n'afică loc!
 Și cum se afle, când ea s'aprinde
 Și ochi-mî vèrsă riuri de foc?
 Timpul, nici lipsa nu aû rëcit
 Inima-mî caldă de-a mea iubită;
 Și-a mea iubire neadormită
 Prin suferință s'a mai mărit.
 Dar jos în lume unde tot móre
 Și fericirea și crudul dor,
 Vede-a-voiû fața-î cea zîmbitoare
 Prin ale mele lacrimi de-amor.
 Vede-a-voiû cóma-î vél aurit
 Jucând ca rađa, cu resfățare
 Pe sinu-î dulce ce-o sărutare
 Făcu odată de-a rësărit.
 Eû aûdi-voiû pe buza-ardëndă
 Murind suspinul îmbălsămit,
 Bea-voiû suflarea dulce, și blindă
 Eșind din sinul ei fericit.

Oh! dă-mi aceste ceresci comori
Ce al tău suflet mic-mi ascunde
Și beat de focul ce mă pătrunde
Lăsa-voiū lume și muritorī!
Dar diminēța étă se 'ntinde
În valuri d'aur p'al nopții nor.
Stelele nopții lumin murinde,
Nóptea iușesce pasu-ī ușor.

Eī cânt; ascultătorīi nu sciū ce aū a face,
Când tinēra Zióră le dice dulce lor:
„Vaī! eū sunt cea învinsă! acest păstor ce-mī place
M'a 'ncins c'un dulce dor.“

COPĂCIARUL

„Fată albă din Beliță,
Unde mierea dupe fagi
    Strălucesce
    Respândesce
Ca frumoasa ta guriță
Dulcele miros de fragi!
Esci tu fată sau muțere?
Spune-mi mie mai-curând?
    O vulvóre
    De la sóre?
Esci tu dulce fag de miere?
Esci tu nurul unui gând?
Spune mie, esci tu fată,
Să te fac nevasta mea?
    Și 'n ospățuri
    Și 'n resfățuri

Și în cânturî legănată
Se se 'mbete viața ta?
Să sărut cu înfocare
Fir cu fir cel perîor,
    Și pe sinul,
    Alb ca crinul,
Sub orî care sărutare,
Se resară-un nou amor!
La Sestița răpitore
Am palate și grădinî
    Cu băi dalbe
    'N marmur albe
Să-ți scaldî albele picîore
Și-acei perî de aur plinî!
— În Sestița răpitore,
Nu voiû case, nici grădinî,
    Nici băi dalbe
    'N marmur albe
Să-mî scald micile picîore,
Să-mî scald fragedîi mei sinî;
Nu voiû se-ți daû a mea mână,
Nu voiû șerbă se-ți fiû chiar,
    Căci nu-î fire
    De iubire
Eû sunt fată de română,
Și tu escî un copăciar!"

FECIÓRA DIN MILIA (AMERUL)

„Spune, albă copiliță,
Cum nu porți tu pe costiță
Rosa, rumenă liliță?
Plângi o mamă? plângi un tată?
Plângi o soră 'nmormentată,
Său ursita ne'mpăcată?
Sórta ta fu părtinósă:
În Milia muntenósă
Nu e fată mai frumósă!
Cóma ta-ı o rađă plină,
Fața ta e o lumină,
Sinul teü e o grădină!
Câte flacări trec pe lume,

Pe Ohrida albe spume,
Și pe Pind Români cu nume;
Câte rațe sunt în sóre,
Sunt pe sinu-ți, dulce flóre,
Vise dragi, desmerdătóre.
— Nu plâng mumă, nu plâng tată,
Nici o soră 'nmormântată
Nici ursita ne 'mpăcată;
Orî ce Pindul nasce 'n cétă
Are fermec, are viață,
Fiicele lui aú dulcétă:
Flacăra le e perșorul,
Diorele le sunt chipsorul,
Crinul le-este siniorul,
Și a roselor suflare
Este a lor sărutare;
Gura lor foc, miere are.
Dar în Milia cea bună,
În biserica străbună
Limbi străine-acum resună.

LUPTA PĂSTORILOR

„Aici primăvara desface-al ei sin.

Pe maluri de riuri

Oleandru roșesce ; pădurea cu briuri

De viță se 'ncinge, și plopii înghin

Sue bórea cea caldă, amanta verdeței!..

Cântați, păstori tineri, dulcele vitei!

Acel ce în luptă va fi 'nvingător

Prin dulce cântare,

Pe sinu-unei mândre va da sărutare!“

Așa le vorbește bătrînul păstor.

Doi înși se arată, doi tineri feciori

Cu față plăvie,

Cu buzi rumeóre, cu păr de gazie,

Din cei mai de frunte vestiți cântători.

Un cerc se formeză pe nisce verđi lese
De miř de vřorele suave ři dese:

Ântăiul păstor.

Oh! de când ea impletesce
Pentru altul cóma sa,
Cóma sa ce strălucesc
Ca un sóre p'alba nea,
Umbra s'a întins pe viață,
Cu nimic nu mă impac,
Sórele se schimbă 'n cétă,
Tóte lacrimi se fac.
Mórtea crudă fiorósă,
Numai ea p'acest pămënt,
S'a făcut acum frumósă
Și mă chiamă în mormënt.

Al doilea păstor.

Cât un flutur locuiesce
Sinul unui dulce crin,
Vai, amorul viețuiesce
Pe al frumuseții sin!
Fericit acel ce stie
P'o guriță de resuri

Să se 'mbete de-ambrosie
 Și să cate alte guri!
 Dintr' o cupă tótă viața
 Cine ore a bătut?
 Cine, rosei diminéța,
 Viață lungă Ț-a cerut?

Ântâiul păstor.

Ea lucea aici în viață
 Sub cosița sa de fir,
 Cum sub sóre diminéță
 Strélucesce-un trandafir.
 Trecătorul cu răpire
 Se uita la ea privind,
 Lângă junele ei mire
 Sub mestécăni de argint.
 Fuse pèrul aurorii
 Ce pe florii se zugrăfea?
 Fuse umbra dinii Florii?
 Séra, vai! nu mai crea!

Al doilea păstor.

Numai graciile line
 Se 'ncunune cântul meu!

În cântări, nu voiî suspine,
Întristare nu voiî cî!
O femece ce îubescce,
Ce îubim, pre viața mea!
E o cupă ce luccesce
Și se umple spre a bea.
N'o să moștenim noi viața,
Ca plăcerea s'amânăm!
Să arată diminéța?
Diminéța să o bem!

Ântâiul păstor.

La Ohrida la fîntînă
Sta p' o stană de profir
Și plecasc pe-alba'î mîână
Capul ei cu pîr de fir.
Ea visa... o, dulce séră,
Pentru ce nu am murit!
Ochiî seî se rîdicară,
Sutletul mî-a 'ntinerit.
Palid, tremurând ca firul,
Vrîm se-î dic ce-va frumos;
Am roșit, am perdut șirul,
Și ea lasă ochi 'n jos.

Al doilea păstor.

Alba Dora din Castrița
 Demon cu cosiți de fir,
 Ce rădică sus rochița
 P'ale-ei pulpi de trandafir,
 Când ea trece rîurașul,
 Riū de șese luni uscat,
 Unde nici chiar fluturașul
 Aripa nu și-a udat,
 Mă numi, și în livadă,
 Piere 'n lesi de trandafir,
 Dar lăsând să i se vadă
 Capul ei cu păr de fir.

Ântâiul păstor.

Ce vrei, dragă, să-ți dau ție?
 Am trei oi și un berbec;
 Valurile 'n vijelie
 Prin albețe nu le 'ntrec.
 Am un cal sirep, sălbatec,
 Să te porțe printre nor,
 Am un suflet de jeratec
 Să te ardă cu amor;
 Dacă pașa pentru ele
 Șapte rōbe imi va da,

Nu le dau, pre cer pre stele!
Numai ție le voi da.

Al doilea păstor.

Vai! ce e mai greu din toate
Este simplu a vorbi:
Fie-care om nu poate,
Nu e dat la cine-a fi.
Fetei de la Soagora
Drăgălașă ca un vis
Ce urmăzeă aurora,
Într'o di așa i-am dis:
„Tu ai două porumbițe
Colo 'n sinul tău cel drag.
În micile lor gurițe
Fie care ține-un frag.“

Ântâiul păstor.

O voi, ce prin floricele
Fragi sêlbateci căutați,
Buzele drăguții mele
Nu cum-va să sărutați!
Ca să știți: la umbra genii
Ochiș vêrsă-un dulce foc,

Printre salba sânti-Elenii
 Poți petrece-al ei mijloc.
 De la cap pân' la picior,
 Se coboră përu'î drag:
 Rîde ca o sërbatore,
 Fragedă cum este-un frag.

Al doilea păstor.

Mirta amăgi păstorul,
 Și păstorul s'abātu.
 Nimenuî nu spune dorul!
 Nimeni nu îl pricepu!
 Dorul mare nu se spune.
 În pădure, într'o di,
 În adîncă rugăciune
 Din păstorî îl întilni.
 Adormind, el trist la față,
 Și rëpit ca într'un vis,
 Ochiî către cer înaltă,
 Și plecându'î i-a închis.

Ântâiul păstor.

Ôspețiî voioși la masă
 Beaū vin dulce de Bojanî,

Uită grijea ce 'i apasă,
Uită jug și cruți tirani;
Gréca jună tórnă vinul
În pahare pentru ei,
Mâna 'i albă cum e crinul
Te invită să mai bei.
Dar amar acelui care
Bea din cupa grecii vin!
Și depune sărutare
Peste sinul ei de crin!

Al doilea păstor.

Printre vise o vergină
Îmi întinse mâna sa,
Între umbră și lumină
Ea era așa ceva
Ca când dorile s'arată!
Căci avea părul aurit;
Printre noapte de odată
Sinu'i alb eu am zărit.
El era ca trandafirul
Când în noapte s'a deschis...
Nu pot a mai duce șirul...
Căci se stinse al meu vis.

Ântâiul păstor.

Toți se 'mbată în natură :
 Paserea de ciripiri,
 Arborile de căldură,
 Rîurile de mugiri,
 Florile de roă lină,
 Aerul d'al lor miros,
 Și de valuri de lumină
 Fluturile cel frumos.
 Eă, o, dulcea vieții mele!
 P'al tĂu sin desfătător,
 Plin de vise tinerele,
 Voiă să mă imbĂt d'amor..

Al doilea păstor.

Toți murim, nimeni nu scapă.
 Mai târziu săă mai curĂnd
 Malul de sub noi se sapă,
 CĂnd va fi al nostru rĂnd!
 Regii tronul lor il lasă,
 Robii lasă lanțul lor,
 Regi și robii, muriind, le pasă!
 D'o potrivă toți simt dor!

Fericit cel ce se duce
 Și se stinge în mormânt
 Dupe ce se 'mbată dulce
 D'un amor curat și sânt!

Ânteiul păstor.

E o luptă astă viață
 Între bunî și între răi,
 Nópcea 'ntinde a sa cétă
 Peste luptătorii săi.
 Perdere, câștig, sunt una,
 Dis-am eú la cei ce lupt,
 Intră 'n luptă tot d'auna,
 Chiar furnica d'un minut.
 Eú mă lupt cu o frumósă,
 Are ochii drept săgeții,
 Paveză, céna-î norósă
 Ce se lasă 'n valuri creții.

Al doilea păstor.

Cântă visul meú cel drag.
 Dulcea mea ceréscă dină,
 Cu cosițe de lumină
 Cu gurița, rumen frag!

Cum la masă rîde ea,
 Cum mă 'nceinge ca o vișă,
 Cum micuța ei guriță
 Pare-un flutur ce 'n roși bea!
 Și de poți a o descri,
 Astfel precum ea s'arată,
 Sparge lira ta îndată,
 Nu mai ai la ce trăi.

Ânteiul păstor.

Nu! nimic nu pere 'n lume.
 Suntem? încă vom mai fi,
 Cu-altă formă, cu alt nume,
 Póte chiar o rață-a fi.
 Eă aș vrea să fii schimbată,
 Într'o rouă, dulcea mea,
 Eă în rață înflăcărată,
 Ca să pot de a te bea!

Al doilea păstor.

Lupul urmă o căpriță,
 Capra iarba de păduri,
 Eă urmez o păstoriță.
 Cu ochi dulci ca două muri.

Lupul s'o mănânce cată,
 Capra iarbă de păscut,
 Eă urmez pe alba fată
 Ca să-î daă un drag sărut.

Ânteiul păstor,

Dulcea mea, scii ce se ăice
 Că tot omul peritor
 Bënd nectarul cel ferice,
 Se făcea nemuritor?
 Dragă, gura-ți rumeórá
 Este plină de nectar,
 Las' să beăă, o suriórá,
 Gura ta, ceresc pahar?

Al doilea păstor.

Voiă să fiă martir și eă,
 Unul ars în flacări móre,
 Altul pïere în prinsóre,
 Sub un lanț amar și greă;
 Eă vă spuiă adevărat
 Voiă să mor acum aice,
 P'al Liliă braț ferice
 De crini, rose, sugrumat!

Dar sórele-apune, dând luptii 'ncetare,
Păstoriî amândoi,
Merită isbândă; dar care din doi
Pe fruntea feciórei va da sărutare?
Și unul și altul acésta cătară,
Și pentru aceea ei nu sărutară.

FECIÓRA MARIA

Vă uitați cât de frumoasă
Se înalță în azur
Într'o cetă argintosă
Cu flori d'aur împregiur!

Sinul nopții se despică;
Norii fug să lase loc;
Heruvimi o rădică
Pe aripa lor de foc.

Cóma-î d'aur riuréză.
Peste umëru-î de crin;
Graciele o urméză
Stelele pe dënса vin.

De o rochie de purpură
Corpul ei e coperit;
O cunună de vergură
Cu lumină s'a 'mpletit.

Prin azur și printre stele
Intră, ângerii-o admir.
Astfel între viorele,
Se înalță-un trandafir.

Órele s'opresc în cale,
Vânturile se îmbun,
Și sub pasurile sale
Nasce un ceresc parfum.

Cine póte ca să fie
Și să mérgă atât de sus?
E fecióra, e Marie,
Muma dulceluí Isus.

CÂNTECUL NUNȚII ÎN CASTARIA

Danțurile să 'nceteze!
Pân' l'ai ȃilei trandafir,
Orele să se păstreze
Numai pentru junii miri!
ȃilele sunt ale n3stre,
Noptile sunt ale lor.
Plecați dar frunțile v3stre
Celui mai curat amor!
Să se verse dulci prefume
În c3mara de mister!
Crinul, rosa să 'ncunune
Patul dulcilor plăceri!
Căci o rusă mult mai dulce,
Căci un crin mult mai coquet

Graciile vor aduce
Să 'mpletéscă un buquet.
Luptă dragă o să fie,
Mirele învingător,
Va fi 'nvins cu bucurie...
Luna se ascunde 'n nor.
Vino, rumenă mirésă
Pân' ce dorile nu vin!
Arde fața eî frumósă!
Tremură frumosu-î sîn!
Muma eî o desvêlesce.
Fața eî a rumenit,
Și de cîudă că roșesce,
Și mai mult ea a roșit.
Cum o rosă de iubire,
Sub al serii vânt iubit
Tremură de fericire,
Astfel ea a rêsărit.
Cu rotunda'î albă mână
Învêlesce fața sa
Unde trandafirî 'ngină
Cea mai drăgălașă nea.
Însă iată se arată
Al eî mire sfiicîos;
Amêndoî roșesc d'odată,
Tac și lasă ochiî 'n jos.

SAN-MARINA

Sau-Marina astăzi are
Sărbătoare de păstori,
O serbare
De plecare
La Vadar ce cură 'n mare
-Alergând pe pat de flori.

Se întinde masă dalbă
Pe un plaiu lângă Cătun
Cu smântână
De la stână
Și cu fagi de mîere albă
Și cu vin de la Zeitun.

Dintr'o mână 'n altă mână
 Cupa pregiurată 'n florî
     Trece plină;
     Beaŭ, inchină
 Pentru țera lor Română
 Pentru turme și păstorî.

Cei bătrînî cu albe plete
 Cei d'ânteiŭ la masă 'nchin;
     Hora pasă
     Lângă masă
 De flăcăî și june fete
 Cu păr negru, cu alb sin.

Fluerile și cavale
 Sună vesele cântări.
     Lângă mese,
     Cete dese,
 De copii se joc pe vale
 Ca 'ntr'un vis de desfătări.

Popii bine-cuvintéză
 Și atunci toți s'aŭ mișcat
     De plecare
     Către mare,
 Turmele inaintéză
 Toți cu totul le-aŭ urmat.

Caii pörtă in spinare
 Corturî, paturî, ascernut,
     Tótă casa,
     Tótă masa
 Și vestminte de 'mbrăcare,
 Tot ce aũ, tot ce-aũ avut.

Mumele in glugî pe spate,
 Pörtă prunci cu pěr bălaiũ
     Saũ mióte
     Léncedióre.
 Clopotele, legénate,
 Sună depărtat pe plaiũ.

Turma bégă, căniĩ latră,
 Caii nichéză ușor ;
     Mai departe,
     La o parte ✓
 Sub o măgură de pială
 Cântă 'n fluer un păstor.

Și pe cale mic și mare
 Stă, mai cată către sat
     Cu plăcere
     Și durere,
 Îi trimite fle-care
 Câte-un dulce sărutat.

Séra vine și păstorii
 La piriu toți se opresc.
     Și fac focuri
     Și fac jocuri
 Pân' ce vesele-aurorii
 Peste cêna lor plutesc.

Astfel trece scurta viață
 De străinii neatârnați,
     Ca cocorii
     Și ca norii
 Când pe câmpuri de verdéță
 Când pe munții cei înalți.

Ómenii aú arme dalbe
 Și femeile dulci nuri,
     Cu gurițe
     De liliçe
 Cóme d'aur, fețe albe,
 Ochiî lui ca nisce muri.

Dar durerea, vai! nu lasă
 Nicăiri pe muritor.
     Ce dor mare!
     Ce 'ntristare
 Inima lor le apasă
 Când oișele le mor!

D O R A

Ați fost voi la Călăreți
Unde sunt Români semeți
Ripe negre case albe
Ce se 'nalță prin păduri
Ca locașuri de vulturi
Agățate de stânci dalbe?
Acolo ascunse 'n nori,
Nasc fetițe, mândre flori.
Sórele nu le pălesce
Fermecul desfătător.
Dar prin ele strălucesce,
Dora ce e dónna lor.
„Dora, Dorióra mea
Cóma-ți lucea ca o stea.

Peste marmura cea albă
Semănată de porfir,
Și gurița ta cea dalbă
E un dulce trandafir!
Spune mie unde duci
Frumuseții atât de dulci?
Ele nu sunt date ție
Să le duci la un mormânt
Ci să le dai pe pământ,
Póte chiar să le dai mie?
Ia aminte, draga mea,
Când la raiu tu vei intra
Îți va cere socotela
Omul căruia le-ai dat,
Le-a 'nțeleș, le-a meritat?
Dă-le mie n'ai șială!
Pune masa viața mea,
Să serbăm logodna ta.
Nu voiü cupe aurite
Căci eü am gurița tea
Nu voiü vinurü bälšămite,
Căci am sufletu-ți a bea!"

IOANA

Sciți voi crinul ce străluce
În Vescopolis frumos?
Păru-î ca o rață dulce
Cinge corpu-î până jos.
Este tinăra Iónă
Nimfa albă din Vardar,
E Româna macedónă,
Dulce ca ceresc nectar.
Patru némuri o reclamă,
Șapte sate mâna 'î cer.
Toți cu toții o aclamă,
Rață ce-a venit din cer!
Acvila lăsându'și sborul,
Bóbe ia din mâna sa,

Turcul părăsind Bosforul,
Vine a o visita.
Graciile 'i sunt surate
Pórtă jocu 'n jocul ei
Și plăcerile-adorate
Sbor pe ani'i tinerei.
Geniul pe frunte 'i sbórá;
Peste umbre și vulvori
Umbra 'i dulce și ușórá
E o nópte peste dorí!
Buza ca mărăgăritarul,
Are-un farmec fórté rar,
Cređ că a băut nectarul
Din al đeilor pahar.
Ochi 'i sunt dulcí viorele
Ce la sóre strălucesc,
Cenele lungí, aurele,
Resfrâng umbre și lucesc.
Sinu'i e o dulce flóre;
Doă rose pe doí criní,
Sub al amorului sóre
Tremură pe dulci síní.
Eú mă duc vis de dulcétă!
Tu n'o să mă maí đerescí
Tu mă lași să plec cu viață
Și vai! inima'mí oprescí!

LA OSPÊT

Pentru ce frământîi tu gîndul
Pe cei rei să imbunesci?
Scii tu daca mai bun esci?
Mâne o să'ți vie rîndul
Tóte să le părăsesci!
Faci ca cel ce rătăcesce
Prin deșertul ardător,
Și sădeste doritor,
Unde tot se vesteșce,
Unde tot e peritor!
Bea din cupa'mi aurită
Visul meu fără prepus,
El aruncă spuma 'n sus,
Ca amantă el te 'nviță!

Din Morea este-adus.
Arapóică, fă să vie
Chiar oglinda astui vin.
Sciï hanima mea plăvie
Cu cosița aurie
Și cu brațele de crin?
Fața-î dulce dă lumină!
Când se scutură de șal,
Umerele ei oval,
Luce ca o lună plină
Peste riul de cristal.
Cóma-î d'aur s'o resfire
În colanul ei de fir,
Și pe midlocu-î subțire
S'aibă briul de saphir
Ce se vérsă 'n dalbe fire;
S'aibă portul dimineții
Cu cămașea de rățea,
Să se vadă drag prin ea
Trandafirii tinereții
Printre crini, pe viața mea!
Cu piclóre descălțate
În papuc de la Seris;
S'aibă sinul cam deschis,
S'aibă genele plecate
Ca un farmec intr'un vis.

PĂSTORUL MURIND

„Toți păstorii se cobor;
Toți resuflă desfătare;
Numai tu, frumos păstor,
Te inclini în intristare?
Spune nouă ce gândesci?
Spune nouă ce voiesci?
— Dați-mi pace, dragi oițe!
Dați-mi pace, dragi fetițe,
Că eu doru-mi nu vă dic
Până 'n ziua de tunsore;
Iar atunci, în sărbătoare,
N'am să vă ascund nimic.
— Ați e ziua de tunsore.
Când ne dicți să ne vestesci
La această sărbătoare,
Pentru ce tu pătimești?

— Ici la murmura fântânii
Ascultați dar dorul meu.
Dar chemați să vie câinii.
Cântec trist am să cânt că:
„Ați vădut ó dulce stea,
„Ați vădut liliça mea,
„Cu cămașă d'albă lână
„Fluturată de lumină?
„Rosa e a sa guriță,
„Flacăra a sa cosiță,
„Ochiș ei în lacrimile
„Sunt ca două viorele;
„Sufletu-ș miros de flóre,
„Inima-ș chiar foc de sóre.
„Vorba ei mă desfăta,
„Cântecu-ș mă îmbéta!
„Nu l'ați audit voi óre
„Printre noptș, desfătătóre,
„Cât scotea de multe orș
„Lacrimi de la călătorș?
„Dar acum acele șópte
„Nu mai sună printre nópte.
„Sufletu-ș s'a dus pe vânt,
„Lutul într'un trist mormânt.
„De când ea nu mai trăesce,
„Viața-mi jună vestejesce.“

TESTAMENTUL UNUI PĂSTOR

Mor, copile, dragi oițe,
Ale Pindului lilițe!
Însă voi când veți avea
Stăpâni greci cu firea rea,
Fără dor și căutare,
Suferiți, aveți răbdare!
Numai pe mormântul meu,
Să vă spuneți dorul greu!
Câni! grópa mea să-mi sape
De Zióra mea aprópe.
Să-mi dați armele, o, câni,
Nu la greci, ci la români!

Să dați pila mea cea largă,
Lanțurile lui să-și spargă,
La Românul ardelén!
Paloșul la un muntén!
Moldovénului să-î lase
Arcul meu cel de mătase.
Calul meu, la albanéz
Că e drept, că e vitéz.

AMANTELE CILII

- „Dup' o lipsă delungată,
- „Mă întorc de la Vardar.
- „Gura mea e însetată
- „De cerescul teŭ nectar.
- „Ochiŭ meŭ nu te priviră,
- „Braçul meŭ nu te-a simțit,
- „Vorbele-țŭ nu se-audiră,
- „Și eu încă am trăit!
- „Am trăit; dar crudă viață!
- „Cerul faça-șŭ invălea!
- „Sórele era o ghiăță,
- „Umbra nopțŭi meŭ ardea,

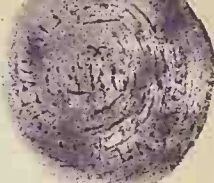

„Dar mă 'ntorc și tot dispere
 „Ca un vis ce a trecut:
 „Viața mult mai dulce-mă pare,
 „Chipul teă mult mai plăcut.

„Viersul meă pe vânt se duce,
 „Al ei viers nu mă-a respuns!
 „Numai riul geme dulce
 „În tufișul cel ascuns!
 „Eată dragele oițe,
 „Eată câniș pe vâlcea!
 „Spuneți, spuneți, voi lilițe,
 „Unde e Cilia mea?

Oile.

O stăpâne, ai răbdare!
 Într'o noapte de amar
 A venit o dómna mare,
 Și a luat'o p'al ei car.
 Ea nu vrea s'o însoțescă.
 Dómna mare îi dicea:
 „Lasă viața omenescă,
 „Vin' cu mine, draga mea!
 „Vin' cu mine, albă flóre,
 „Către cerul instelat,

„Unde viața nu mai móre,
 „Unde amoru-î necurmat!
 „Unde visul tînér duce
 „Unde roua trece 'n fum
 „Și dorințele sbor dulce
 „Cu al crinilor parfum.“
 Ochiî ei de lăcrimîóre
 Ca de rouă se umplea,
 Și cu vorbe întristătóre
 Nouă astfel ne dicea:
 „Voî oițe, voî mióre,
 „Când păstorul va veni
 „Ochiî lui în lăcrimîóre
 „Lipsa mea îi va topi.
 „Spuneți lui cu 'ndemănare
 „Că 'ntr'o nópte de amar
 „A venit o dómniă mare
 „Și m'a luat p'al ei car.
 „Că în roche de mirésă
 „Ea pe mine m'a 'mbrăcat,
 „Și mî-a pus pe frunte lésă
 „De liliçe de grenat.“

Păstorul.

Ce imî diceți voi, oițe,
 Nu pricepeți c'a murit?

Și prin vorbe drăgulițe,
Dulcea mea v'a amăgit?

Păstorul, cântă.

Ea veni aici în viață
Cu al viselor lin hor
Ce plutesce cu dulcătă
Pe acest pământ de dor!
Dar aceste vise line
Se 'nturnara către cer
Și pe valuri de lumina
O răpiră în eter.
Vai! în urma sa în lume
Câte lacrimi nu lucesc?
Câte flori cu dragu-î nume
În trecut nu se 'mpletesc?
Buzele ei profumate
Cu dulci aure ce sbor
Își schimba cu voluptate
Dulcele miros d'amor.
O gazie se-oflesce
Și se 'nclină la pământ;
Dar mirosu-î ce răpesc
Sbóră către cer pe vânt.
Astfel dulcea sa junete
Către sóre s'a 'nturnat;
Al seú sin în frumusețe
A cădut, s'a scuturat!

Dar în viața trecătoare.
Dilele ce s'au grăbit,
Cu plăceri desfătătoare
Cursul lor și-au impletit.
În morminte în tăcere,
Dormi acuma, suflet blând!
Vântul nopții cu durere
Ne va dice când și când:
„O junie, te grăbesce!
„Viața, trece, să iubim!
„Omul un minut trăesce...
„Timpul nu îl mai găsim!“

LA MORMENTUL CILII

Aice se stinse a ta frumusețe,
Și anii tei tineri ce-avuși pe pământ,
Acea drăgășie, acea tinerețe,
Aici în mormânt!
Cununa de dafin nu e vestedită,
P'acest mausoleu.
Eri încă în lume visai fericită
Roșind ca răsura, l'al teū imeneū;
Și mórtea răpesc junica ta viață
Pe vântul geros;
Și lumea se-umbresce, și sórele 'nghiață,
Deșertul se 'ntinde pe tot ce-ī frumos.

În përuți de aur, a ta mânușiță
Nu trece d'acum;
Rësurile stinse pe mica-ți guriță
Perdut-aũ colóre și dulce profum;
Rëcit-a ,va! sinu-ți 'nainte s'apuce,
O visul meu lin,
Amorul și tinër, și rúmen și dulce
Së-ı sfășie vëlul cu mâna de crin!
Tu esci ca rësura ce n'a vëdut sóre
Bënd mustu-ı dorit,
Ce sub resfățarea sëlbaticii bóre
Ce-ı sörbe mirosul, va! n'a tresărit!
Și care îndată ce nasce în lume,
Se 'nclină sub dor
Când vëntu-ı zimbesce, când roua ıı spune
Că viața-ı plăpândă, dar plină d'amor;
Când cupa în mână-ți era abia plină
Cu al vïeții nectar,
Va! mörtea amară, în ȓioa senină,
Vërsă de o dată acest drag pahar!

LA BALȚAT

În serile de érnă la Mezzova frumósă,
Păstoriî se adună cu toîii la un loc.
A tinerimî flóre acolo e voiósă:
Lucrézá, cântă, jócă în casă lângă foc.
Dar până să nu jóce, cântări de dor ei cântă.
Deci iată cum o dată Balțatú-a început.
Un lăutar jucase, când Lina ce încântă
Prin versu-î drag și dulce să cânte a cerut:

„O cântare de iubire!
Tu ce sufletul răpesci
Și îl scalđi cu fericire
Printre visele ceresci!

Ca un fluture ce sbóră
 Către cerul înflorit
 Legănat pe aripórá
 De un foc ceresc răpit,
 Sufletul meú se avéntă
 În al téeu locaş ceresc
 Unde dorul chiar încântă,
 Lacrimile chiar răpesc.“

Un june se ridică și cere ca să cânte.

Inima-í e un foc

Ce s'aprinsese atuncea în simțăminte sânte

Și iată cum revérsă cântare în ast loc:

„O, lilică a plăcerii,
 Ce ca fluturul pe plaiú
 Ridí în stnul primăverii
 Cu dorințele ce daí!
 Lasă inima-ți s'adie
 Un profum d'amor voios,
 Ca un crin ce pe câmpie
 Câmpu 'mbétă de miros.
 Pe-al meú suflet ce s'abate
 Scătură din dragu-ți sin
 Fermecile lăudate
 Ce cu crinií se îngân!

Fă să uit că timpul sbóră,
 Fă să uit că sunt pământ,
 Fă să uit că orî ce óră
 Póte ascunde-al meu mormént!"

Păstorîța.

Riul în vale cu drag îngână,
 Paserea cîntă lângă isvor;
 Flórea resare bétă d'amor
 Sub bórea dulce lângă fântână;
 Și călătorul cîntă voios,
 În umbra seriî în depărtare,
 O nouă viață la toți apare;
 Grijele triste sbor rușinos.
 La tot dai viață și tinerețe
 Venind pe carul viselor dulci.
 Dar țerii mele ce îi aduci?
 Viață, mărire, anî de blîndețe?
 Vai! pentru dînsa nu te-ai gândit!
 Pentru ea tómnă e neschimbată,
 Pentru ea frunța cade uscată,
 Chiar când morméntul a inverđit!

Păstorul.

Brațu-î e de florî frumoșe!
 Este încă poleit

De tulleie auróse
 Ca o persică d'Ismit.
 Cóma-í intunecătóre
 Și-aurită ușurel
 Ca d'o rađă de la sóre,
 Demnă d'un măreț penel!
 A Olimpului lumină
 Arde 'n ochiul eí focos
 Cú-o dulcătă mult străină,
 Gátu-í néoa din Sigos.
 Unde fruntea eí se curmă
 Două arcuri fac hotar,
 Nasc și mor și las în urmă
 Dulci dorințe ce resar.
 Sufletul eí este o bóre
 Și suflarea-í un profum;
 Inima-í un dulce sóre;
 De puteți, ghiciți acum!

Păstorita.

Rôndunelele plăpânde
 Când trec marea, ostenesc:
 Pe cocori se lasă blânde,
 Berzele nu le gonesc.
 Numai ómenii pe cale
 Ce ursita le-a 'nsemnat,

Pe cel slab în astă vale
Îl resping neîncetat.

Păstorul.

Rouă, semn de tinerețe,
Tu amînți p'acest pămînt
Vise, nurî și frumusețe
Ce plutesc pe-al lumii vînt!
Tu ești dulcea ambrosie
Ce-auritele surorî
Desceptate, pe câmpie
Beau din cupa lor de florî.
Viața ta e-o diminéță.
Cu florî te-aș asemăna
Dacă vai! a noastră viață
Mai mult nu țî-ar semăna!
Roua scaldă rosa blîndă
Fără a-î răpi nici cum,
Nici roșéța ei ardîndă
Nici plăcutul ei profum.
Vai! ca roua e plăpîndă
Păstorița ce-am iubit!
Dar sub buza ei ardîndă
Sufletul meu s'a răpit!

Păstorîța.

O păstorî, goniți din cânturî
 Umbra negrelor durerî!
 Și chemați prin nori, prin vînturî,
 Rađa dragelor plăcerî!
 Fluerul ce încă sună
 Sub dragî florî, e mai frumos,
 De cât cele ce resună
 Sub foî verdî de chiparos.

Păstorul.

Voî, tuleie aurite
 Ale sórelui ceresc!
 Dîorî! cât sunteți de iubite
 Când în umbră vă zăresc!
 Când în nóptea ce se duce
 Spargeți umbre ce se 'ngân,
 Arătând ninsórea dulce
 Pe-al feciórei tînér sîn!
 Când aripele de flutur
 Voî de rouă le svêntați,
 Și la focu-vê se scutur
 De-al lor lanț ce fărămați,

Când prin vise ușurele
Voi luciți și eu vă iau
Drept cosița dulcii mele,
Și din nou la somn mă dau;
Câte ori, o rațe blânde!
Voi la rugă m'ați găsit
Lacrimi revărsând ardende
Pentru cruda ce-am iubit!

Dar păstorița curmă cântarea ei cea lină;
Ea simte sinu-î tînăr d'amor curat ardend;
La dragul ei privesce și drăgălaș suspină.
Feriți-vă de versuri, femeî cu chipul blând!

(în
trouste)

LA O PĂSTORIȚĂ

Lasă, dulcea mea frumoasă,
Cortul tău perdut în nori.
Dupe stânca furtunoasă,
Vin' la mine 'n sărbători!
Vin'! te-astăpță bucuria,
Jocuri, risuri, desfătări,
Și amorul, ambrosia
Să îți-o dea prin sărutări!
Vino, neîmpodobită
Sub ilecul alb de fir
Sub o cingă împletită
Cu boboci de trandafir.

Cóma-ți d'aur, inodată
Pe la spate drăgălaș,
Să se verse și să bată
Ast picior de copilaș.
Graciile jumătate
Nude, spun că dănțuiaă
Când in timpuri depărtate
Țeii la ospățuri beaă.

FLUTURUL ȘI FLÓREA

Pe un verde delușel,
Fluturel
Vede drăgălașă flóre.
„Viorea,
Draga mea,
Mă primescî in foióre?
— Fugî d'aice, mic limbut,
Cunoscut!
Tu ce porțî p'a ta guriță
Lacrimiorî
De dragî florî,
Dute-aiurea, măî bădiță!

Mă-este frică! tu și eă,
 Dragul meu,
 Suntem tineri fără minte!
 Ne-î putea
 A nu bea
 Sărutarea mea ferbinte.
 Inimăora unei flori
 Trecători
 E aproape de guriță,
 Fluturaș
 Drăgălaș
 Că-aripióra ta pestiță!
 — Junióra Viorea,
 Nu fi rea,
 Veđi de umbre mă-este frică!
 Aspru vânt
 Pe pământ
 Suflă tare, mă ridică!
 Veđi cât sunt eă de frumos,
 Sunt fricos!
 Și a-ți da o sărutare
 Ar fi deă,
 Fórte reă;
 Ar fi, dragă, o trădare
 Voiă dormi dar lin și blând
 Și visând
 Că sărut a ta guriță.

Ear de-î vrea,
Draga mea,
Îți voi spune, drăguliță,
De trei zile dragi amorî
Dintre florî,
În acéstă luncă mică,
E frumos,
Gracios.

Mă primesci, o viorică?
— Ah! tu scii dar dragi amorî
Dintre florî
Din acéstă luncă, bine!
Unde-ai fost,
Și-adepost
Îmi mai ceri? nu ți e rușine!
— Nu sunt, dragă, vinovat
De păcat.

Rosa nu îmi place mie.
Are nuri
În pădurî,
Dar e mândră nebunie!
— Vin atunci în al meu sin:
Spune îin,
Ale lor amorurî nouă,
O amant
Intrigant,
Dar te scutură de rouă!“

CÂNTECELE GRAMOSTENILOR

MORTEA

Nu-î întrégă fericire
Pe acest pământ de chin!
Orî ce tinără zimbire
Are 'n umbră un suspin.
În deşert tu strângî avere,
Viaţa n'ai so mostenesci;
Mórtea vine şi te cere,
Şi cu aur n'o opresci.
De te urci pe tron, ea vine
Lângă tine a şedea.
De te 'mbarci spre ţeri străine,
Dupe tine vine ea.

În oște răpitoare
Când închină ca să trăiesci,
Ea s'arată ridătoare:
Cupa morții tu lovesci.
Când pe sinul frumuseții
Tu pleci capul fericit,
Mórtea-ți tac firul vieții
Și îți dice: „ai iubit!“
Dorul nostru se precurmă,
Viața când o părăsim:
Mórtea-î vorba cea din urmă,
Și cu ea nu socotim!
Cu orî cine e grăbită,
Cu bogat, cu cerșător.
Mórtea este mai cinstită
De cât omul muritor.

PĚRUL ALB

Anii tineri, vai! mē lasă!
Perii mei se cāruntez,
Graciile mele pasă
Și cu ei se depărtez.
De junia cea din urmă
Mai avar cū voiū să fiū;
Dragostele, dulce turmă,
Rid și strigă: „’*ȳ* prea tārđiū!“
Prea tārđiū? e vorbă mare!
Când auđ așa grăind
Anii mei, atunci imi pare,
Că-ȳ aud pe toți fugind.

Dar ce-mi pasă ore mie,
Daca lutul a slăbit
Și-a perdut a lui junie?
Sufletul n'a 'mbetrănit!
El iubesce, el visază
Și îi place a visa;
E bėtrân cel ce 'ucetază
De-a mai crede in ce-va!
Am vėđut in tinerețe
Junii bėtrăni ce nu mai port
Nici o urmă de junete
Fără timp intorși la port;
Abătuți de-amărăciune
Și invinși cum au venit,
Și am ăis: „cū sunt mai june,
De și pėrul mi-a albit!”
Nu rideți, fetițe crunte,
Că pe pėrul meu port crini,
Eū îi port pe a mea frunte;
Iar voi îi purtați pe sinii?

V I S U L

Cóma rumenelor ȃiorĩ
Vélura pe negri norĩ,
Când d'odatã somnul dulce
Vise și mai dulcĩ mĩ-aduce.
De odatã intr'un vis
O femeie mĩ-a suris.
Pêrul ei făcut cosițe,
Cade pe-albu-ĩ sin in vițe:
P'a ei față, p'al ei sin,
Rosele pe crinĩ ingân.
Aĩ fi ȃis o fatã dulce
Ce la patul nunței duce,
Și roșesce ca un frag
La un gând ce-ĩ este drag.

Ochiî eî viî viorele,
Înotaă in lacrimele.
Două arcuri de mătase
Fruntea eî îi insemnase ;
Unde ele incepău
Nesimțit, treptat murău.
Pe mijlocu-î roche albă,
Cingă d'aur, scumpă, dalbă,
Sinul eî cel tinerel
Părea pept de porumbel.
Măna mică și piciorul
E făcut să calce norul,
Cum trec bórele pe nori,
Cum trec rađele pe florî.
Eă, sătul de vise d'aur,
Ce se scutură ca laur,
Ochiî bine î-am inchis
Și cu suspinări am đis :
„O, fugiți, figuri iubite,
Printre vise rătăcite !
Tótă viața mă încânt
Pe al vostru sin de vânt !“
La aceste vorbe, ea,
Rumenind, așa đicea :
„Nu suntá rađa ideală
„Ce pe muritorî inșelă.
„Păru-mî d'aur poți să tindî,
„Midlocu in mână să-mî prindî;

„Peste sinu-mi nea ce luce,
„Poți să pleci tu fruntea dulce;
„Gura-mi să săruți de vrei
„Și suflarea mea să beți.
„Unde merg, plăcerea vine,
„Relele se schimb în bine,
„Lacrimile se fac flori,
„Noaptele se schimb în zori..
„Port pe față strălucirea
„Și în suflet fericirea,
„Pe costiță foc de zori,
„Pe guriță fum de flori.
„Am în ochi-mi lacrimi-ore,
„Am pe buze rosiore.
„Unde port ușoru-mi pas,
„Un profum de ceruri las.
„Tote astea 's pentru tine;
„Bea acum, căci rëndul vine!
„Însă mâne să nu ceri
„Să mai gusti tu noi plăceri..
„Bea acum și fii ferice!
„Mâne mórtea îți va dice,
„C'un suspin amar și greu:
„Astăzi este rëndul meu!“

LA OSPĂȚ

Destul muncirăm vara prin munți și pe piraie,

Să ne odihnim acum,

La masă între fete cu géna lor cea laie

Și fragede liliçe cu drăgălaș ·prefum!

Vă puneți toți la masă sub ulmi de câmpie

Pe ast piriu spumat;

Să cure vinu'n cupe! să cânte cine scie!

Tu, albă păstorită, să-mi dai un sărutat!

Ospățul este rodul ce pacea ne aduce,

Deci să ne folosim

De dăilele de pace a trece viață dulce,

Căci mâne grijă amare noi pôte să 'ntălnim!

O, dragă, spune mie, acesti crini împrumută

Cu-albețe al tĂu sin

Sau sinul a lor rađa? Din cupa ta plăcută

Pe brațu-ți de ninsore se vĂrsă-un pic de vin!

Te sterge! o batistă... nu te sfii de 6speți!

Ia gura mea de foc!

Ce? S6rele nu sterge pe trandafirii pr6speți

Bobitele de rouă ce'n f6ia lor se joc?

Buni 6speți, ea acuma pe viața mea domină.

O dragă, te rog eĂ,

Desfă a ta cosița ce'n valuri de lumină

Din crestet pân' la talpe aură corpul tĂu!

Arată-le lor pulpa ce'n jos se subțiadă,

Cu talpele se cert!

Arată-le piciorul să vedă și să credă

Că 6tinele din basme n'au fost un vis deșert!

Dar vai! ascunde bine acele două mere

Atât de dulci, de dragi,

Ce Venerea c'o mână le-ar prinde cu plăcere

Și care dau mirosul sĂlbatecelor fragi.

Junețea e nebună și p6te să imbete

Profumul dulce-al lor;

Și slaba bătrinețe sub albele ei plete,

Nu este mai cu minte, o drăgălaș amor!

CILIA CULCÂNDUSE

Reversă-te, roua cântărilor mele,
Și fii învălită de-un dulce mister
Ca prime săruturi, și dragi, și junele
Ce caută umbra și linisce cer!
Eu cânt păstorița cu sălbii albiore,
    Și chipul ei fac,
Când dulcile grații cobor jucătore
Și vëlul pe sinu-î de nea îl desfac.
Ea umblă sub lese și luna lumină
Depune vestmântul pe ramuri de fag
Precum un crin dulce de puf se desbină,
Cosița de vëlu-î se scutură drag.

O pasăre mândră cu pene noroșe,
Rupând legătura ce greu o strângea,
S'opresce, întinde aripe noptose

Pe valul de nea;

Așa și pe sinu-î tot përu-î se lasă.
Pe-o pétră ridică frumosu-î picior,
Descalță condurul, ce greu o apasă,
Un hor de dorințe în giurul ei sbor.
Se culcă pe maldăr și graciile dalbe,
D'amor îndemnate, cu mâna de crin,
Apucă cămașa de pólele-î albe
Și-o face să crape spre albul ei sin.
Ca flórea de rodiî atunci ca roșesce.
Și brațu-î gol trage un țol albior,
Dorințe plăcute pe brațu-î ce-albesce,
Ca fluturî pe-o rosă plutesc cu amor.

DI DE SERBĂTÓRE

Ăđi e đi de sėrbătóre
Căntecele vin' cu ea.
Bucuria să cobóre
Astă-đi peste casa mea!
Moșii nostri înainte
Își rideau de sėrbătóri
De necazuri, de morminte,
Cupa cununând cu flori.
Noi în gânduri turburate
Sėrbătóřile uitaăm;
Umbre triste, negurate,
Viața grijelor o dăm!

Cel bătrîn pe gânduri pare
Capul clătenând sfiit,
Matoriî cu intristare
Ved cum përul le-aũ albit.
Iar flăcăii cu durere
Plcă fruntea, se gândesce
Tinerețea lor le pierc.
Frunțile lor le pălesce.
Prunciî jocul incetéză;
E bătrân orî care prunc.
Fetele ce se 'ntristéză
Florile din për arunc!
Nu mai ascultăm cuvëntul!
Ore ne inchipuim
Ca să mostenim pământul,
Când cu dîile murim?
Nume, fală și putere
Merită atâta dor?
Tot, cu noi se stinge pierc,
Satură pe muritor.
Toți avem tot o menie.
Trageți oșele-omenesci,
Huma lor, domni, robi să fie,
De-o potrivă o găsesci.
Astfel vie bucuria!
Mesele împodobiți!
Danțul cheme-aici junia!
Bine fie toți veniți!

Pân' la anul ce-a să vie
Mulți din noi nu vor mai fi!
Cine-î ăla? cine scie?
Póte insu-mi voiú peri?
Ce folos am de la sóre
Când sub rađa-î sufer eú?
Când pe tot minutul móre
Inima in sinul meú?
Pare că o vėđ cum ríde
Printre dalbe lácrimiori!
Garofina ce aríde
Printre roua despre dióri!
Timpuri, voi ce stingeți tóte,
Ce-ați făcut al eí amor?
Spuneți mie, nu se póte
Se 'nturnați al vostru sbor?

LA O UMBRĂ

Unde ești, o, umbră dulce?
Orî te-ai dus tu către cer,
Cum un fluture se duce
Cu zefirii din eter?
Stea frumósă cu lungi vele,
Ești pe-acest pămînt de dor?
Ești tu pusă printre stele,
Cu al rađelor drag hor?
Daca nu mai ești în viață,
Spune, suflet ce iubesc,
Să las lumea cu-a sa cefă,
Și să viú să te 'ntălnesc!

LA O PĂSTORIȚĂ NECREDULĂ

Îasomia în cădere
Perde tinere-î profum,
Se usucă, tristă, pîere,
Vîntul fură al ei fum.
Astfel ca plăpînda flóre
Ai perdut al tîu amor;
Însă tu, nepăsătoare,
Nu te vestelescî sub dor!
Ci mai jună, mai voiósă,
Tu cerî noue desfătări,
Și-a ta buză amorósă
Cată alte sărutări!

Oh! ce depărtare 'ntinsă!
Câte riuri, câte mări
Mă despart d'acea ne 'nvinsă
Cu ardēnde resfățări!
Însă gândul meu se duce
Către tine ne 'ncetat
Și pe sinul tău cel dulce,
Se desmêrdă legănat.
Pare că te vêd frumôsă
C'ochii plini de foc divin,
Cu costița negurôsă
Peste umêru-ți de crin!
Și în mâna ta gingașă
Ascundēdu-ți fața lin
Ca o rosă drăgălașă
Ce s'ascunde dupe-un crin.
Vai! dar cine imi va spune
Daca timpul n'a cosit
Drăgălașele cunune
Ce amorul ți-a 'mpletit?
Jos orii care tiranie,
Ori de Turci, ori de Ghiauri,
Ori de unde ea se vie,
Din seraiu ori din păduri!
Fruntea mea cu umilință
La tirani nu voiu pleca,
De mi-ar face-orii ce voință,
Sau chiar mórtea de mi-ar da!

În tot locul, o, Cilie,
Eă voiă sparge jugul greă,
Contra-a oră ce tiranie,
Mă voiă face hain eă!
Toă sunt d'o potrivă'n lume,
Toă făcuă dintr'un pământ,
Toă ne stingem fără nume
Într'un neguros mormânt.
Numai braău-ă de ninsóre
O, Cilie, pot purta,
Sub ast jug de rosióre,
ăi de crină, eă voiă a sta!

LA AGNESA

Draga mea, să ai tu parte
De-al tău perişor frumos,
Mâna-ţi albă a-l desparte
Până pe călcăie jos!
Şi de dulcea rotundire
Ce-are braţul tău cel alb,
Şi de frageda zimbire
Pe obrazul tău mult dalb!
Iar guriţa sǎ-ţi rămâe
Ca al roselor boboc,
Sinu-ţi tot rotund să-ţi fie,
Pân' la mórte, o, te rog!

Nu lăsa când sunt de față,
Ochii tei pe ochii lui,
Plini d'amor și de dulcătă!
Vai! și câtă se-ți mai spus...
O Agneșă grăcioasă,
Că i-ai ris și i-ai vorbit
Și numindu-te frumoasă,
Ai tăcut și ai roșit!
Căci de-mi vei minți vr'o dată
Păru-ți lung se va rări,
Pe gurița-ți profumată
Trandafirii vor păli!

ARMELE NÓSTRE

Cu cât dorul e mai tare,
Cu atât mai tari să fim!
Prin a noastră nepăsare
Grijele să lăntuim!
Arma noastră să ne fie
Cânturile ce răpesc,
Musică și poezie
Cu profumul lor ceresc!
Cum și-amorul ce pe lume
Ține vëlul lui de flori,
Cum și-al dragii mele nume,
Aurul din periorii!

Fie florile curate
Ce pe chipu-î rătăcesc!
Sărutările-amorate
Ce pe buza ei mijesc!
Dorul ce-o să ne lovască
Noă nu ne va strica.
Mórtea însași să sosască,
Nici nu mă voiü turbura!

AMORUL

Ce-î amorul? o beție:
Dar frumósă 'n al eî sbor!
Dulce-î a lui bucurie!
Dulce este al lui dor!
Vaî! in viața fugetőre
Nu mai sciũ ce să doresc!
Dilele strëlucitóre?
Noptile ce rěcoresc?
Bětrânețe, te inclină!
Cărturarî, tăceți acum!
Voî vreți foc făr' de lumină,
Trandafirî făr' de profum!

Inima fără iubire
Încă 'n viață nu a stat:
Inima 'n a sa simțire,
Cu cuvântul s'a certat.
Daca legături ce place
M'a oprit să iubesc eu,
Legătura o om vface,
Dar p'amor, chiar Dumneșu!
Să 'ncezeze să iubescă
Muritorul obosit
Ce pe calea omenescă
Inima i-a vesteșit!
Eu voișu tãmăia amorul,
Și 'n profumul lui ceresc
Beat, uștând ferice dorul,
Dilele voișu să-mi răpesc!
Chiar robia-i place nouă;
Lanțurile-i sunt de florī;
Lacrima-i o dulce rouă,
Doliul lui sərbătorī.
Dar departe o iubire,
Și plăcerī ce obosesc!
Ce degrad a lui mărire
Și profumul lui ceresc!

LA O VIORICĂ

Viorică dupe cale,
Drag odor venit din dorî,
Înainte a seriî tale
Tu pleci capul printre florî!
Eû ca tine jos în lume
Am a trece pe sub vânt,
Şi ca tine, fără nume,
Mă voi duce în mormânt;
Însă tu, în frumuseţe
Strălucit'aî un minut;
Eû în scurta mea juneţe,
Di ferice n'am avut!

CINE SUNT

Colo sub o neagră stâncă
Geme riul spumător;
Pacea nopții e adâncă.
Luna dörme pe un nor.
Și-al meu suflet în tăcere,
De-al său lut deslănțuit,
Se întreabă cu durere
Viața ce-î a trebuit?
Cine esci? ce-ți pasă ție?
Unde mergi? ce-ți faci tu dor?
Frunțele în vijelie
Sciū ce sunt și unde sbor?
Crede, crede, și iubesc!
Iată, frate-al teū ursit.
Și când mörtea te lovesce,
Să poți dice: „am trăit!“

LA O FEMEE SÂNTĂ

Ț
Timpu-adună cu cruđime
Nuriĭ dupe sinul teŭ;
Întristarea peste tine
Își întinde vëlul seŭ.
Orĭ ce flóre dupe viață
Astă-đi lacrimi s'a făcut;
Orĭ ce gânduri de dulcătă
În dureri s'aŭ prefăcut.
Escĭ ca valea înflorită
Când al tómneci rece vânt,
Sufă fața-ĭ aurită
Și o schimbă în mormânt.
Vai! și nu poți încă đice:
„Pot să mor, căci am trăit!“
Nu, o, dulce neferice,
Tu în viață n'ai iubit!

FEMEEA

O femeie ca o flóre,
Are un profum ceresc,
Și întocmai ca un sóre
Rađele ei strălucesc.
Cum pe gura lui păstréză
Fluturile puf din crin,
A rēmas și mē urmēză
Dulcele-ți profum din sin!

SĂ NE BUCURĂM

Țimpul fuge, ne împinge
Ca un val de vânt purtat;
Viața omului se stinge
În trecutu 'ntunecat.
Să uităm dar dorul vieții
Și cu flori să impletim
Lanțul anilor juneteii
Ce-ale morții mână îl țin!
Nu voiū desmerdări nebune
Ce nebunii junii răpesc!
Ce 'nctând să ne cunune,
Urme de desgust opresc!

Cum o fată în junime
Cu blândețe s'a 'nvălit,
Traiul nostru cu rușine
Cat' a fi acoperit!
În iubire ce se stimă
Într'un suflet mândru, lin,
Limpede ca o lumină,
Dulce ca un fum de crin;
În simțiri mari inimóse
Ce din ómenī deī ne fac,
Fapte bune, generóse,
Ce cu viața ne impac;
Iată riul de plăcere
Unde voiū a fi răpit,
Apoi vântul de durere,
Sufle, căci am viețuit.

G R I J A

Grija este umbra vieții.
Ea ne urmă pe pământ,
Din ajunul tinereții
Pân' ce mergem în mormânt.
Peste viață ea se 'nclină
Ca un năor ce-ar' pluti;
A măririlor lumină
Nu o póte risipi.
Ničí coróna 'mpărătéscă,
Ničí comorile lumesci,
Nu pot ca să risipescă
Grijele pe cât trăesci.

Grija mai curând se duce
Unde toți plăcerea cred;
Unde rosa mai viu luce,
Umbrele mai mult se ved.

Nu-mi vorbiți d'acéstă lume,
Nici de domniî ce domnesc!
Osebirea este 'n nume:
De-o potrivă prețuesc.
Ca tiranî să se mai vedă,
Trebue să fie sclavi;
Un tiran e chiar miréză
Unui popol de mârșavi.
Când tiranul se precurmă
Toți se fac tiranî măreți!
Lumea este-o tristă turmă
Dată celor mai șireți.
Vérsă, dulcea mea frumósă,
În paharu-mî vin de plaiu,
Și pe buza mea setósă
Sărutări născute 'n raiu!
Între sărutări, o, dulce,
Și paharele cu vin,
Nu e loc a se 'ntroduce
Umbra celui mai mic chin!

LA DIUȚA

M'ai iubit; plăceri și chinuri
Inima-ți au îngânat.
Multe vise și suspinuri
Sinu-ți drag au legănat.
Multe ori, când să se culce,
Printr'un vâl între-deschis
Ea zărindu-și sinul dulce
Ca plăcerea într'un vis,
Nu a dis cu bucurie:
„Pentru dânsul le păstrez!“
O durere, o mânie!
Ce doar trebuie să creș?
Astăzi p'al teș pat aice
Altul pune capul seș,

Și cu mâna sa ferice
Desvêlesce vëlul teû!
Timpul care trebuesce,
De-a trăi, de-a se usca
Rosiî, este cât trăesce,
Draga mea, iubirea ta!
Vino, dac' amorul dulce
Arde buza-țî de porfir!
Mâne pôte se va duce
Cu al dîleiî trandafir!
Voî, păstorî, umplețî paharul
Și privițî ce am perdut!
Deii ar fi dat nectarul
Pe profumul ei plăcut!

Vérsă vinul în pahare!
Adî eû însu-mî voiû a bea!
Cea din urmă închinare
Fie pentru țera mea!
Scițî ce este ast drag nume?
E mormêntul fericit
Unde merge tot ce 'n lume
Tot ce 'n viață am iubit.
O păstorî! jurați-mî mie,
Pe-acest vin desfătător:
Să murițî cu bărbăție
Pentru al țerii viitor!

T I L I A

— Tilia, ce mi-ai făcut
Dupe buza-ți de vergură,
Bobociei de resură?
Care vânturi i-a bătut?
Sórele i-a 'ngălbenit?
Tómna le-a răpit junceța?
Lacrimele frumuseța?
Saú durerea i-a pălit?

— Vântul nu i-a scuturat
Nici nu aú pălit la sóre,
Nici s'aú stins de lácrimióre;
Tómna áncă i-aú cruțat:
Iar imenul fericit
I-a răpit în nópte-arděndă
Flórea sinului plăpândă,
Trandafirul a pălit.“

ÎNTELEPȚII NEBUNI

Obosită căruntețe,
De mărire tu vorbești,
Și pe-amor, pe frumusețe,
Parî că le desprețuiești!
Dar mărire, nume, stare,
Se câștig mai puțin greu
Ca o dulce sărutare
Peste sinul dulce-al seî!
O cetate congiurată
Tot d'auna a cădut;
Ea rămâne nemișcată,
Orî ce salturi am făcut.
P'ale gloriei cunune
Capul meu am odihnit;
Dar pe sinu-î alb și june
Pân' acum n'am adormit:

Ce mărire pentru mine
Tótă lumea s'o supui,
Când eă insumi, voi știți bine,
Ca un rob eă mă supui?

LA O GRAMUSTENĂ

Eu te rog, gramustenică,
Învălesce brațul teă,
Pân' la mâna-ți mititică.
Ce faci tu e foarte reu!
Tigrului ce flămândește
Îi arăți tu prada sa?
Nu te temi că se gândesce
Într'o di a te mânca?
Brațu-ți, tinără femeie,
E un lucru foarte rar!
Alba dină Dionece,
E pismașă d'acel dar.
Rosa, crinul, il congioră,
Vise dulci imi dă el deă!
Vai! ascunde-l, surioră,
Său il dă pe gâtul meu!

LA PRIMĂVERĂ

Tu vii încă, primăveră!
Paseri, fluturi, flori aduci
Pe aripa ta de ceară,
P'ale tele come dulci.
Vino, viața 'ntineresce
Cu ardinde resfățări!
Dă acelu ce iubesc,
Drăgălașele visări!
Pune rose pe costița
Fetelor ce te salut,
Și profumă-le gurița
Cu un drăgălaș sêrut!
Eă voiă tòmna să s'arate,
Se vèd frunđele în crâng
Coborându-se uscate,
Una una... voiă să plâng!

INSECTA

O insectă trecătoare,
Nasce ziua, seara moare.
Traiul ei e foarte mic;
Ea trăește cât o floare;
Timpul nu face nimic!
Omul mai statornic este,
Și nu pere fără veste
Într'o zi p'acest pământ,
Lutu-i nu se risipește
Ca un fum gonit de vânt!
Noi nu știm din doi, vai! care
Drept mai mult în viață are:
Omul crud, al ei călău,
Orî insecta ce dispăre

Făr' a face nici un reu?
Dupe mörte se vėdesce
Care e mai bun din doi?
Cine se chezășuesce?
Vėntul nu ți risipsce
De-o potrivă p'amendo?

DAC' AVÉM PUTERE

~~~~~

»Daca eũ avém putere
A săruta,
Astfel pe cât am plăcere,
Gurița ta;
Gură, sinu-ți de ninsóre,
Nu aș cruța.
Ca un crin ardënd sub sóre,
Aĩ tremura!
— Corpul meũ cel de ninsóre
Să nu săruți!
Néoa se topesce 'n sóre
Vaĩ! să nu uĩți!“

LA TILIA

Rosa infloresce când amorul suflă.
Paserea ce 'n frunze cântă al ei dor
Lângă o fântână, ore nu se 'nsuflă
De un sânt amor?

Tilia! amorul face de tresare
Crinul la suflarea dulcelui zefir,
Când p'a ta guriță un suris apare
Și o rouă udă céna ta de fir;
Când o sărutare gura ta dogóră
Și tu ceri o buză să o răcoresci,
Află că pe frunte-ți a trecut o bóră
De amorî ceresci!

Rara frumusețe și a ta dulcătă,
Farmecle-ți măndre ce te înconglor,
Ele-ar fi, copilă, reci cum este o ghiață,
Făr' al tău amor.

El face frumoasă aspra urâciune,
Părului alb încă dă el farmec rar,
El învinge însuși pe înțelepciune
Prin cerescu-î dar.

Tot ce viețuesce, tot ce-î rău său bine
Este dără fapta astuî foc ceresc.
Pentru ce, Tilia, mă opresci pe mine
Ca să te iubesc?

LA ACEEAȘI

Îmi dicăi, o ce idee!
Să culeg, ca un buchet,
De la orî și ce femei
Și să fac un rar portret?
Am răspuns, ți-aducă aminte?
„Brațul tău de trandafir
Eu îl iaș mai înainte!
Apoi... pèrul tău de fir.
Apoi gura-ți d'amarante
Mică cât un sărutat;
Ochiș tîi viș diamante
Ce 'n azur s'aũ inecat...

Să mai iaă, a mea Tilie,
Mîdlocu-ți de dină strâns,
Și profumu-ți d'ambrosie,
Risu-ți mestecat în plâns;
Cenele-ți ce se coboară
Cînd roșesc fruntea ta,
Ca bălăia aripîoră...
Apoi cat' a mai lua...
Zimbetu-ți dupe guriță
Flutur d'aur pe buchet!
A ta albă mînușiță...
Eu aș face un portret."

Tu păstrai tăcere mare;
M'ai lăsat d'am terminat,
Iar atunci cu o strigare
La cuvînt tu m'ai chemat.
De atunci de cîte ore
De portrete îți vorbesc,
Tu schimbî vorba gînditoare
Fețele îți rumenesc!

CÂT VA VIEȚUI

Cât va viețui amorul,
Dragul meu, nu pot a sci.
Care ți lua-va sborul,
Nu pot încă a ghici;
Dar va ține, o bădiță,
Până ce vei termina
Fir cu fir a mea cosiță
Aurită-a săruta!

TILIA, DULCE NUME

Tilia, o, dulce nume!
Eü in töte te privesc.
Töte par c'aicü in lume
Cäte-un farmec itü räpesc!
Eü vöd ochiü töl in söre,
Si in nöpte päru-tü brun,
Sufletu-tü il simt in böre,
Respändind al teü profum.
Vöd junetea gurei tele
P'ale primäverii flori;
Vöd surisele-tü junele
Printre aurele dorü.

Dar când vëd p'o rosă dulce
Umbra dupe buza ta,
Și vëd rosa ce străluce
Într'o ȝi a se usca,
Mă gândesc la tine 'ndată
Și încep a suferi
Căci ca rosa purpurată
Tu veï trece într'o ȝi!
Depărtați curënd d'aice
Aste rose ce 'mă amînt
Că Tilia mea ferică
O să pîră în mormânt.
Iar tu, jună, albă fată,
Pân' a nu te vesteȝi,
Cu profumul tēu mă 'mbetă.
Astfel beat eū voiū muri!

FATA DIN TURN

I.

Umbra seriî acum se lasă
Pe Bitolia prelin,
Epicopul grec la masă
Și alții ôspeți béu la vin.
Dar în sală a venit
O copilă, o română;
Episcopul necăjit,
Dice: „ce-ai făcut, păgână!
Veî să te măriți, sciû bine...
Cu o rudă, c'un Țințar!
Lumea plânge pentru tine!
Eû te scap d'acest amar.

Fugî de dînsul ca de dor!
 Saû te puiû în închisóre!
 — Sânte! pune-mě 'n prinsóre,
 Maî voiósă sunt să mor!
 — Aruncaţi-o 'n închisóre,
 Strigă către doi askeri,
 Ca să móră în dureri
 Fără aer, fără sóre!“
 Fata vérsă lácrimiori.
 Ea e jună şi frumósă.
 Pe cosiţa-î aurósă
 Pórtă dragi cununî de florî.

II.

Două primăverî trecură.
 Faţa sa s'a vesteđit;
 Ochiî 'n lacrimi s'aû topit.
 Rosele s'aû stins pe gură.
 „De veî tu să-mî fiî iubită,
 Lanţurile-ţi voiû sdrobi;
 Iar de nu, tu veî muri
 În durere părăsită.
 — O, prea sânte! voiû muri
 În durere părăsită;
 Însă nu-ţi voiû fi dorită,
 Nicî chiar servă nu-ţi voiû fi!“

III.

Alte două verî trecură,
Mórtea crudă i-a sosit;
Mórtea crudă i-a răcit
Sinul dulce de vergură.
„Lanţurile-ţi voiü sdrobi
De veî tu să-mî fiî iubită.
— Sânte! mórtea ne 'nblădită
Vine-acum a mē răpi.
Nu-ţi fac nicî o grea mustrare
Pentru câte sufer eü.
Dar te du la mândrul meü
Ce se-abate de 'ntristare.
Spune-î, spune-î c'am perit;
Dar nu-î dice că 'n durere
Pentru dēnsul vîaşa pierē
Să nu-î spuî c'am suferit.
Ci să-î spuî că 's vinovată,
Că de mult l'am fost uitat,
Să nu suferē 'ntristat...
Ci pe loc să fiü uitată!”

BLESTEMUL PĂSTORULUI

Draga mea cu gene crețe
Pentru altul tu mă lași!
La nebuna tinerețe
Tu 'ntorcî ochii drăgălași?
Te blestem dar cu căldură:
Părul tǎu cel bălăior,
Scuture-se ca răsura
În al tomniî vânt de dor!
Gura-ți de mărgăritare,
Îngrădită cu rubin,
Mică cât o sărutare,
Să pâlăscă de suspin!

Brațul când gros când subțire
Alb și rumen și grăscior,
Să se schimbe c'o clipire
Într'un fus său răschitor!
Mîdlocu-ți ce briul strânge
Cu sfială, binișor,
Tremurând a nu il frânge,
Să se 'ngrașe ca un nor!

SFIICIUNEA

Pentru 'ntoia oră 'n viață
Eu i-am ȝis cuvinte dragi.
Ea întorce alba-i față
Unde pârguiaă dulcî fragi.
Dar atunci indat' aice,
Scire bună i-a sosit.
Ea se 'ntorce și imî ȝice:
„Ce-am dorit tot s'a 'mplinit!“
Maî de mult, mî-aduc aminte,
Îi ȝiceam drăguț, încet:

În cincî ani de-aici 'nainte,
Îți voi spune un secret.“
Rumenind ea îmi mai ȝise:
„Pentru ce nu-mî spuî acum?
ȝilele nîstre sunt scrise
Pe al crinilor profum!“
Eri î-am ȝis cî altă dată
O iubem atîta cî;
Dar iubirea infocată
Am ascuns-o 'n sînul meu.
Ea atuncea îmi respunse:
„Bine este c'ăî tăcut;
Dragostele cele-ascunse
Sunt tot ce e mai plăcut.“
Am respuns atuncea, încă:
„Creȝi cî cine a iubit
Cu o patimă adîncă,
Vre odată s'a rîcit?
— Ca o soră mî iubesc!“
Îmi ȝicea necontentit.
Vaî! dar inima gonesce
Tot ce gura a vorbit.
Mîna-î mică, albióră
De la sînu-mî retrăgea
Și-a sa frunte rumeóră
Se pleca sub gura mea

Și dicea cu dulcī suspine:
„Oh! te jur, de mē iubescī,
Apără-mē chiar de mine!
Dute! ca să nu slăbescī!“

Eū m'am dus, o, nebunie!
Astădī vĕd că am greșit
Și că numai cel ce scie
Să cuteze, fu iubit.

MARINA

Ați vădut voi păstorița
Ce-al meu suflet a răpit,
Și a turburat Castrița
De trei zile ce-a venit?
Îi cântam d'acele multe
Cântece. Ea imi dicea:
„Ce femei pot să te-asculte
Și-al lor suflet să nu-ți dea?”
Apoi mă 'ntreba pe mine
Pentru cine le-am făcut,
Răspundând că pentru sine,
Îmi dicea: „eu am știut!”

*

De atunci mă-a dat profumul
Sufletului infocat.
Sufletul fiind dar fumul
Florii, flórea ea mă-a dat.
Când amorul îi aduce
Cupa cu nectar și bea,
Și când graciile, dulce
Vin de se îmbet cu ea;
E nebună și tresare
Ca un crin în vântul cald;
Într'o dulce sărutare
Buzele-î de foc se scald.
Uită mórte, uită viață,
Aiuréză, n'are loc,
Plânge, ríde, se resfață,
Tremură și arde 'n foc.
Cine póte ca să vadă
În acest minut de-amor
Pěru-î ca o dulce rață
Peste sinu-î albior;
Brațul eî formând cunună
De crinî, rose, un minut,
Gura eî cerënd nebună
Ca să spargă un sărut,
Și al roselor tesaur
Într-o clipă dispărând,
Sub o pulbere de aur
Pe tot cliful eî ardënd;

Cine p^ote s^ă privesc^ă
T^ote aste frumuse^{ți}
Și s^ă nu se ame^țesc^ă
De pl^ăcere dulce be^{ți}?
C^ănd pe fruntea-m^ă g^ândit^ore
Tres^ărind sim^ț bucla sa,
Ast minut, p'^acestuⁱ s^ore
Sceptru d'aur n'^așⁱ schimba!
C^ântecele-m^ă amor^ose
Se rev^ers^ă 'n al eⁱ sin,
De aceea și mir^ose
C^ănd a rose, c^ănd a crin.

E D E S S A

Eu vă salut, o, noapte și voi o, stele albe,
Ce disputați domnia acestui loc mereu!
A voastră luptă 'i demnă s'o vadă Dumnezeu!
Va! omul trece iute cu faptele lui dalbe
Ce perd pe calea vieții nestătătorul pas!
Tu singură natură, tot jună ai rămas!
Ce s'aũ făcut acele troene de popore?
Acele generații ce 'n lume au trecut?
Și sclavi și 'mperații? trăiră un minut,
Născând spre a se face țărână trecătoare
Ce s'aũ făcut acele divine frumuseți
Ce 'mpodobeau cu rose paharele 'n ospetii?

Acei lăptă cu sun dulce ca miera Adoniei
 Ce rechema nectarul și deii drăgălași!
 Epiriana flóre ai cărei sină gingași
 Produs-a pe eroul, Europei și Asiei?
 Junia, frumusețea pe ani-î se certa
 Și visele din secolî ideea ei ne da.
 Vai! tot s'a stins! putere, și viață, și mărire
 Urmat'au în uitare pe generațiunii!
 Tot ce lăsară 'n lume aceste națiuni,
 Sunt negrele morminte ce n'au nici amintire.
 A numelui lor șoptă, dintr'un trecut de dor,
 Ca sgomotul ce móre, ajunge 'n viitor.

Chiar dacă amintirea ne-ar fi păstrat mărirea
 În secolî ce-au să vie, morții, ce-ați fi știut voi?
 Și cugetele vóstre trãesc orî printre noi?
 În negrele locașuri aveți voi mulțumirea?
 Vai! mórtea despărțit'a prin ziduri pân' la nori
 Pe morții de vii, în lume, sërmanî, slabî muritorî!
 Tot cade în uitare! popóre 'mpovérate,
 Popóre fără țintă și fără obiect
 Să rătăcesc în nópte: durerea le deștept.
 Dar grecul, rob el însuși, aspiră libertate,
 Și câtă să supue pe popoul român!
 El singur va să fie și liber și stăpân!

În aste locuri viața atâta de frumoasă,
Dar și atât de tristă, e totă în mormânt
Mai mult de cât în omeni, p'acest cădut pământ!
Omorâ crud p'un popul sclavia rușinosă!
Un popul, sub robie să 'nclină abătut,
Atunci când energie, virtute a perdut.
Colo din vârful stâncii cascada gemătoare.
Se vârsă 'n valuri albe și geme printre nopți:
În lac d'azur ea fuge, vârsând duioase șopti
Îndată ce s'aruncă din côsta 'ngrozitoare.
Colo revârsă luna torente dulci de foc,
Și stelele ca vise bălaie vin, se joc;
Zimbesc cu fericire acestor triste locuri
Ca cugete plăcute ce plană un minut
În suflete sdrobite d'un chin neabătut.
Lumina lor pe unde se vârsă 'n dalbe focuri.
Mai colo în pădure șacalul de mormânt
Amestecă urlatul cu murmura de vânt.
Pe orisonte ochiul zărește cum se 'ntinde
O mare azurie sub focul cel ceresc...
Plăceri neesprimate ne 'mbătă, ne robesc;
Căci marea tot-d'auna vederea drag aprinde.
Cu cât suntem aprópe d'al vieții creator,
P'atâta fericirea alin' al nostru dor!
Să cercetăm țărina scăpată insultării
De timpuri care sémân și secer totul jos,
Tot pân' la suvenirea d'un nume mincinos
Ce móre d'o potrivă în nopțile uitării!

Să turburăm mărirea mormintelor în dor,
Și să vedem în urmă-și ce lasă-un muritor!
 Edessa nu ne lasă de cât țărâna orbă,
 Ce omul și cu timpul în fine aș stricat:
 Umana lăcomie chiar mórtea-a despoiat
 În restele lăsate mormintelor să sbóră.
 Așa se vor abate ce noi am ridicat,
 Așa lua-va vântul cenușa ce-am lăsat!
Așa peri-va încă a gloriei lucire;
 Țărâna răsipită de crivățul gemând
 Nu va putea să scie de am lăsat trecând,
 Pe viitorul lumii a noastră amintire.
 În darn locuitorii acestui loc frumos
 Cred să audă nóptea, în vântul dureros,
 Pe piața unde fuse Edessa altă-dată,
 Sunări de muzică, sgomot de cupe ce înclin,
 Și nichezări profunde, ce strigătele 'ngân,
 Strigări de ómenii, sgomot ce face o armată.
 În darn ei cred să vedă în nóptii cum se forméză
 Grădinii, palate, teatruri, luminii că variază!
 Nu! mórtea nu întórce aceea ce răpesc!
 Trufia ce încinge pe populi ceii mari,
 Pe regi, cată se cadă sub timpii ceii amari;
 Căci Dumne-deu rěsbună pe cel ce s'asupresce.
 Cascada vėrsă 'n nópte desfătătoare șoptii }
 Și luna d'aur trece pe sinul negrii nóptii. }

Z I O A R A

Mult bine ție, țeră, locaș desfătător
Și unde vântul pörtă profum îmbătător!
Mulți secolii de durere, pe față-ți se 'nsemneză:
Străinul, spada, focul trăsura lor păstréză.
Dar răul ce-ți făcură sêlbatecii tiranî,
Se sterge sub suflarea celor din urmă anî.
Orî ce popor ce geme sub órba tiranie,
Și chiamă c'ochi 'n lacrimî ursita în mânie,
Se liberă odată de al robiei semn,
Când Dumneđu îl află de libertate demn,
Prin fapte meritorii, și prin virtuți plăcute.
Durerile-unui popul din viciu sunt născute.
Tiran și rob aicea, sunt de-o potrivă răi.
Tiranul pîere, robul urméză pașii seî.

Căci nu mai e barbară, Turcia se 'mlădie;
Avea ce-va virtute acéstă barbarie.
Ađi ea se civilésă, credințele-ı anticı
Se scutură de vântul ce suflă-acum aici.
Civilisațiunea pe jumătate, încă
Ucide: ochiul vede mai bine 'n nópte adâncă,
De cât între lumină și umbre ce mijesc.
Tiran și rob d'aceleași nevoi se bântuiesc.
Aú dreptul de-o potrivă toți la acea iubire:
Le trebuı de-o potrivă și viață și gândire.
Ce-mı pasă dacá astăđi domnesce-un musulman,
Saú un creștin? și unul și altu-ar fi tiran.
Și am vedea alți populi sub altă tiranie
Plângend ale lor drepturi pierdute în robie.
Colo se plânge grecul sub jugul otoman.
Dar plânge libertatea, visând a fi tiran.
Albanul și Românul, Bulgarul ce 'ntârđie,
El îi privesce astăđi născuți a fi 'n robie;
Popórele adesea prin nedreptatea lor,
Daú viață și tărie ursitei lor de dor.

* * *

Iónina adórme pe linul lac al seú,
În nópte, tremurândă, sub ghiara unui leú
Ce-ascultă și veglésză în somnu-ı de durere.
Ali pașa satrapul! tot este în tăcere;

Abia în depărtare un câne când și când,
 Neodihnit de-o umbră, a răsărit lătrând.
 Ici colo o lumină pe a cetății frunte
 Trăsurile-î de mörte le face și mai crunte.
 Eă nu cunosc nimica mai trist, mai suferind,
 De cât surisul dulce pe-o față d'om murind!
 Saraiul strălucesce în valuri de lumină
 Și se prevede astfel în lacul ce suspină
 Sub pölele-î bătute de valul spumegos.
 Un gemet se aude adânc, misterios;
 E resuflarea apei, e plânsul ce vestesce
 Durerile cetății sub jugul ce-o strivesce?
 Pe vârful unui munte vădüt de la saraiü.
 Se 'nalță printre umbre al lunei disc bălaiü,
 Ca un turban de aur, vörsând a sa lumină
 Pe unda încrețită d'a sereii böre lină.
 De la saraiü, în nöpte, cății ochi, ardënd d'amor,
 Pe unda azurată së rötăcesc cu dor!
 Ici colo la ferestre perfida, blondă lună
 Ne lasă să se vedă mai mult d'o față jună,
 Mai mult d'o buclă d'aur, mai mult de doi ochi vii,
 Murind de voluptate și crude gelosii.

* * *

Pe o sofa lussösă stă palida Almee,
 A lui Ali nororă, a lui Muhtar femee,

Almea e frumósă; dar ca acele florî
 Ce 'n țerile geróse nasc iarna sub ninsorî;
 E maumura și arta; e marmura cea rece
 Ce ea o formă dulce sub fórfecele grece.
 Ca doî smarandî în aur, verđuiî ochî lucesc,
 Sub cenele-î bălaie ce graciî le 'mpletesc.
 Pe cóma-î de betélă se vede-o velă albă,
 E néoa și cu sóre! amestecare dalbă!
 Gurița-î ca rubinul în marmur încrustat.
 Ea semăna c'un arbur ce 'n florî s'a dezvoltat.
 Amorul e în siuu-î: cum vermele făraniă
 Un crin, așa amorul în inima-î deramă.
 Ea își iubescé soțul; dar gelosia ei,
 Ast monstru ce devoră și aniî tineréi
 Și dulcile amorurî, făcea să simță dorul,
 Și ochiî sêi să verse un riú de plâns ca norul.
 Muhtar era sburdalnic. Pe altele iubea.
 „Curați ardēnde lacrimî! Almeea își dicea:
 Deșarta-mî frumusețe făceți să vestejescă!
 De ce folos ea-mî este în viața omenescă?
 Sunt óre eú frumósă dór ca să desfătez
 Aceste zidurî triste, ce viața mî-atristez?
 Am inima mea plină d'amor, ca să se spargă?
 Născut-a frumusețea-mî ca în mormēnt să mérgă?
 De n'ași fi fost frumósă și nu ași fi iubit,
 Î-ași fi ertat eú póte că el m'a părăsit?
 Sciú p'ale lui amante, ghiaurî fără rușine
 Ce își arată fața la cel d'ântēiú ce vine,

Ce fără martori încă cu ómenii vorbesc.
 Ném necurat și negru ce blestem și urěsc!
 Ar trebui să scape acest pământ de ele!
 Am să le 'nchiđ eű ochii cu flacări tinerele!
 Ca sođiul meű cel june, neavěnd ce mai iubi,
 La dulcea lui Almee se pótă reveni.“
 Ea disce și o rađă de-adâncă resbunare
 În ochii sěi scântee cu vie 'nflăcărare.

Ali atunci s'arată. „Ce vrei, frumoasă flóre,
 Tu ce p'a mea tulpină te plecǐ suriđetőre?
 Veí óre să-đi daű scire de sociul těű Muhtar?
 Acest iubit al nostru, făcut cu Ilbahar?
 Tu plângi, Almee dragă? sciű ce-ı a ta durere.
 Dar să ședem! vin' spune ce inima tă cere.“
 Ali pașa fusese tiran; să cercetăm!
 Era 'nđestrat cu patimi ce noi le condamuăm.
 Amorul despre aur, din sufletu-ı făcuse
 Un apostat fantastic, ce în tiran trecuse.
 Al sěű scop fu averea, puterea un miđloc,
 Minciuna, prevedința-ı, și crima al sěű joc.
 Silit ca să se scuse de ale sale crime,
 Se face protectorul principiilor sublime,
 Și ascunděndu-și gândul de falsitate plin,
 Chemă la libertate al sěű popor crestin.
 Reformator fu încă cum hođii pot să fie,
 Prădând, și věrsând sânge în órba-ı tiranie,

Și reformând tot lucru, și neînțelegând
 Că cela ce derâamnă, clădesce l'al seü rënd,
 El, insuflat de rele, pornit d'al seü capriciü,
 Va să regenereze popóarele prin viciü.

„Dar să vedem ce face să cure plânsu-ți lîn?
 Urmă bătrânul pașă. Eü cam ghicesc pucin.
 Muhtar nu-ți scrie încă: cređi că te ne'ngrijesce?
 E la răsboiü; răsboiul la grijă il robesce.
 — Dar astăđi chiar, sciü sigur, că sociul meü a scris
 Frosiniü, astă grécă, printr'un tătar trimis.“
 A gelosiei umbră pe fața ei s'arată;
 O face mai frumósă. Ali răspunde 'ndată.
 „Și ce pot eü a face? — Pe grécă să omori!“
 Răspunse juna turcă, și dalbe lacrimïori
 Din cenele-ï bălae picară pe-a ei fața.
 Va! lacrima menită de a ruga de viața
 Ruga acum de mórte! „Almea, fata mea,
 Acéstă cugetare nedréptă e și rea.
 Vorbesc-mi de amendă eü înțeleg mai bine,
 Căci sociu-ï are aur mai mult și de cât mine.
 Să fim cu sânge rece și drept a judeca!
 Frosina nu se cade s'o cređi rivala ta.
 Tu n'ai în ea rivală; nu merită ast nume.
 Ea este o femeecum sunt atâtea 'n lume:
 O flóre ce suride pe un buchet de-o đi,
 Ce trece și se uită, menită a peri;

Ea este-a tutulora și nimeni poate dice:
 „E-a mea!“ Ea nu iubese pe nimene aice.
 Muhtar nu o iubese.“ Almea, suspinând,
 Cu vorbe prefăcute și viers plăcut și blând,
 Răspunde: „O stăpâne, el poate să iubescă:
 Acesta nu m'atinge; nu poate să privească
 O soță musulmană supusă la bărbat.
 Dar trebuie a-ți spune? Muhtar e ruinat!
 Averele sa se schimbă în pietre prețioase
 Și trece la aceste ghiauri nesățioase.
 Sunt ele cincisprezece!.. curând și casa ta
 Va rămânea săracă!“ Almea triumfa.
 Ea atinsese cordera ce resuna mai tare.
 Ali pașa visază o crudă resbunare.
 „Vai! sunt perdat cu totul! strigă acest avar.
 Cădat în sărăcie!.. o traiu crud și amar!
 Ce trebuie a face ca să trăiesc, imi spune?
 Pe bunele rajale imposite voiu pune.
 Voiu săraci bărbații, uide pe muierii.
 Căci ei produc, iar ele risipă în plăcerii.“

* * *

Ați cunoscut voi florea acestui lac dormind
 Născută la suflarea zefirilor din Pind?
 Ea vine ridătoare ca visul dimineții!
 A soarelui lumină e umbra frumuseții.

Zióra se numesce; părinți-î sunt români.
 Iónina formase frumoși-î, tineri anî.
 A lacului murmură junia-î legănase
 Și vântul lui cel fraged cosița-î resfățase.
 De opt luni măritată, ea trece viața lin
 Și-î pare o comóră de fermec, drag, divin.
 Durerea ce în lume tot omul însoțesce,
 Cum fumul tot-d'auna pe flacără unesce,
 Părea că o lăsase, a se 'mbêta puțin
 De vise mincinoase, dorințe ce declin.

În casa lor întinsă, pe lacul azuratic,
 Ea lasă să se jôce privirea ei, molatic.
 Era frumoasă séra, și cerul înflorit.
 Iar lacul cel albastru părea însuflețit,
 Sub lina sărutare de zefiri și de stele
 Ce se scâlda în sinu-î ca fete tinerele.
 Și umbra, focul, vântul, și cer și lac d'azur
 Formând un tot ferice, vërsând un lin murmur,
 Unite, mișcătore, cu viață și junie
 Trădând o taîn' adâncă, străină armonie,
 Păreau a se 'nțelege, păreau a-și dice lin
 Misterioase lucruri într'un limbagiù divin.
 Atunci, antéia óră, Zióra cea frumoasă
 Simți gândirea tristă în inima-î volósă.
 I se păru că traiul e prea desfătător
 Ca să nu aibă 'n urmă și dîilele de dor...

Gândind la a sa țără, de-o frumusețe rară,
 Și-atât de apăsată sub sabia barbară,
 Simți o lacrimă în ochii sei curgând !
 Cu degete de rose o sterse, suspinând.
 Atuncea soțu-î june, se înturnă a casă
 Scăpat de ale dăilei grijii care îl apasă.
 „Ce-ai tu, o dulce suflet! te veđ cam îngrijit?
 Cu umbra grijei fruntea-ți de ce s'a 'mpodobit?
 Ce nor de întristare, trecând pe lângă tine,
 Lăsat'a a lui umbră pe dăilele-ți senine?
 Oh! pentru 'ntăia oră, acuma, dragul meu,
 Te veđ răpit de gânduri și simț că-mi face reu.
 Făcut'am eu vr'un lucru ce ție nu îți place?
 Îmi spune; altă dată mai mult nu voiū mai face.
 Eu voiū să-ți plac în totul, căci voiū să mă iubesci,
 Aude, o soț ferice! tu ce abia zimbesci?
 Vin'! dă-mi o sărutare sau lasă să-ți dau ție,
 Și grijea s'o preface în dulce bucurie.“
 Ea îi luase mâna și o strîngea pe sin...
 O lacrimă cerescă luci în ochi-î lin.
 „Ascultă-mă, Zióra, să-ți spuî o cugetare...
 Tu n'ai făcut nimica să meriți o muștrare.
 Eu te iubesc. Virtutea, înțelepciunea ta,
 Egală frumusețea-ți; decî nu te turbura.
 Dar ce mă preocupă, o, sóța mea iubită,
 Și face ca să tremur în viața mea 'ngrijită,
 Și 'n mijlocul plăcerii m'opresce a zimbi,
 E umbra astuî tigru, acest tiran Ali.

Sunt fiii lui sêlbatecî, e cruda tiranie
Ce casa lor essertă și nu-mî convine mie.
Sciî tu, Ziôră dragă, ce este un tiran?
Deluviu, trăsnet, lavă, și negru uragan,
Nenorocirea, mórtea ce cade, ce repune,
Aũ ancă a lor lege, și-adâncă rațiune;
Tiranul ce lovesce, nu pôte-avea cuvânt.
E mai absurd ca mórtea ce nasce un mormânt.
Mě tem dar că tiranul ce ne 'ncetat veghiază
Să nu te smulgă, dragă! acésta mă 'ntristéză.
Am din pécate, nume de om cu mari averi,
Și tu ești drăgălașă ca stelele din ceri.
Acésta ne ajunge să tragem a lui ură
Pe viața fericită ce 'n casa nóstră cură.
Ziôra mea, imî spune, veî tu ca să plecăm
Cu dulcea libertate o țeră să cătăm?
— Orî ce tu veî, voiũ insu-mî! Ziôra îi respunde.
Ordonă! cũ voiũ face, nu-mî pasă când, nici unde.
Când sunt cu tine, dragă, eũ sunt cu țera mea!
Ea ȃice, fericirea în ochii seî ardea.
„Eũ voiũ să fiî ferice! de astăđî într-o lună,
Aice saũ acolo, tu sciî, eũ voiũ fi mumă?
Auđî? eũ voiũ fi mumă? sciî tu acest cuvânt?
Atuncî voiũ fi mai mândră de mine pe pământ.
Sciî tu ce este o mumă? e mult... sunt încântată!
Ceva ce face-a rîde și-a plânge tot-d'odată!
Eũ bine nu sciũ lucrul; dar simț că-î un mister
Că este-un mare bine, că este dat de cer.

Va fi ferice ȝioa când pruncul cu plăcere
 Printr'o zimbire dragă al meŭ sin drag va cere.
 Cum o să mă desmerde! și cum va fi frumos!
 Dar tu, nu este astfel? tu nu vei fi gelos?.."
 Așa vorbi femecea, el fericit se simte
 De dragele ei vorbe, de inima ferbinte,
 De farmecele-î rare, de graciî, de amor,
 Și ȝilele lui bete, se uită 'n al lor sbor.
 Dar ea era frumoasă cu căma-î cea norată
 Ce 'n sinu-î de ninsore d'amor par că se 'mbetă;
 Cu ochii vii sub gene norose, ce se inclin,
 Cu brațele rotunde, de nea și de rubin.
 Pe soțu-î inclinată, cu gura-î resărindă,
 Sub un suris ferice ca rosa părguindă!
 Dorințe, graciî, vise d'amor, in ast locaș,
 Din horele divine coboră drăgălaș,
 Îl schimbă 'n raiu de viață, frumoasă poetică,
 Vărsând parfum din ceruri și radă serafică,
 Și imbătând tot simțul, și inimele lor:
 Iar orele din aer îi cununaŭ cu-amor.
 Fericea e ca visul ce 'n nopti se risipesce,
 Ce nimeni nu atinge și nu se implinesce.
 Dar fericire pôte aici in lume-a fi,
 Acolo unde viața e numai de o ȝi?
 Și-adesea ȝioa in sași de timpuriu declină!
 Nu! fericirea dulce in lume nu domină!
 Ah! daca omu 'ncepe in lume traiul seŭ,
 El cată să 'l termine prin mörte!.. viața 'î reŭ!..

Atunci ce-ar fi cuvântul ce l'a produs aice?
Ce-ar fi dar încă scopul acestui neferice?
Nici unul! ne veți dice. Dar mândrul univers,
Planeții ceî de flacări neschimbătorî în mers,
Și spaciul și timpul, și-acéstă armonie,
Ca omul, tristă umbră, tot fără scop să fie?
Om muritor, scii însu-ți, ce este-un infinit?
Îl scii tu mai 'nainte, spre-a sci la ce-ai venit?
Să nu punem pe lume speranță și credință!
Căci ea va fi eternul locaș de suferință.
Durerea-î e nestinsă, și binele-î ușor.
Și reul o să fie stăpân în viitor.
Da, lumea este dată a celui reu avere,
Și reul, în domnie-î, un drept mereu va cere.
Și cel ce vre odată ast drept crud îl lovesce
Va perde al seü suflet ce crede și iubescce.
Pe ast pământ de doruri, să nu întârziăm!
Și ce lăsăm în urmă să nu mai regretăm!
Cu cât apropiî capul acestiî căî a vieții,
P'atât ajungi la scopul iubiriî, tinereții.
Căci dincolo de nópte e ziua ce dorim,
Și dincolo de mórte, e viața ce iubim.
Iar mórtea e un bine; spre a trăi se cere,
Ca să murim 'nainte: fericea e 'n durere;
Ce este, o să fie, nimica n'a perit;
Nu este transformarea al omului finit.
Atuncea, și d'odată, o voce tunătoare
S'aude. E satrapul! urgie și teróre!

O uşă se deschide. Ali-paşa intra
 Cu garda dupe sine şi ochiu-î sângera.
 D'odată către gardă el dice cu teróre:
 „S'o ducă la Perama, s'o pue în prinsóre!”

* * *

Acolo unde lacul termină lungul seű,
 Sub o ríposă stâncă, se 'nalţă un sat reű.
 Aprópe e Perama. O casă şi o bae,
 Şi schitul ce-are nume de sântul Nicolae,
 Capelă ce se surpă. Aicí să ne oprim,
 O dramă sângerosă prin nópte să privim.
 Trei nopti se impliniră: era a treea nópte
 De când se arestase Zióra. Triste şópte
 Avea atuncea lacul şi palide vulvorí
 Vérsă bălăia lună sub vėlu-í rupt de norí.
 Gemea sub valurí lacul. Nu audiţi voi óre
 În schitul ce se surpă, în négra închisóre,
 Suspine dulcí şi triste? vai! în acest morměnt,
 Zac cincí-spre-dece nume! şi tóte june sunt!

O popol neferice, saű popol miserabil
 Ce morí cu tot minutul sub reu-ţi incurabil,
 Şi nu ai bărbăţia odată ca să morí,
 Saű să îţi sfăramí jugul şi-ai tei asupritorí!

Te temi să mori, sǎrmame, cǎnd mórtea îți răpesc
 Neîncetat tot lucrul ce inima-ți iubesc?
 Când viața și averea, și-onórea ne 'ncetat
 Sunt sparte, vesteđite! în sufletu-ți stricat
 Atâta lașitate domnesce, îl inghiață,
 Că 'n loc de-o mórte dulce să vrei o tristă viață?
 Ori ce popol de mórte cu spaímă va fugi,
 Sub brațul tiraniei curénd se va sdrobi.

* * *

Pe valurile-albastre, locaș de frumusețe,
 De bóre profumate, p'aceste unde crețe,
 Spumate, aurite, d'odată a părut
 O barcă. Printre trestii lopețile-aú gemut.
 La luciú barca ese, acolo se opresce
 Din aburí luna plină, apare și lucește.
 Ai fi cređut că este momentul cel de dor
 A unor cataclisme 'nainte mergător,
 Ce sufletul ne-apasă, și 'l sparge, și 'l topesce,
 În lacrimi de 'ntristare; momentul când lovesce,
 Din cer pe muritorii plăpândi, nedrepti, trufași,
 Pe robul și tiranul tot pe atât culpași.
 Dar unda mi se pare să fie amețită,
 Și bolta negurósă cu fulgeri e 'mpletită,
 Și stelele în aer par că de tot se sting,
 Și cat s'ascundă fruntea în nori ce le resping.

Și vântul între trestii dă sunete sêlbateci
Ce se unesc cu vocea de vijeliî fantastici,
Cu urletu-unuî câne făcênd concert amar
Și-adap' al nostru suflet din crudul lor pahar.
Am đis că 'n luciul apeî caicul se îndrêptă.
Acum sosesce, eată, ceva pare c'astêptă.
Acolo geme lacul de cincî-spre-đece orî;
D'atâtea orî se crapă, se 'nchide cu bolborî,
Spumând, și spuma pîere, mari cercurî se forméză,
Se 'ntind, se perd departe, și altele urméză,
Și se lățesc și iară dispar la rêndul lor;
Și apa se alină, și luna dintre nor,
Arată la ferêstra castelului Perameî
Un cap cu plete albe: pe autorul drameî.

REVERII

O FATĂ TËNĂRĂ PE PATUL MORȚII

Ca robul ce cântă amar în robie,
Cu lanțul de brațe, un aer duios,—
Ca riul ce geme de rea vijelie,
Pe patu-mi de mörte eü cânt dureros.

Un crin se usucă și 'n laturı s'abate
Când ȝioa e rece și cerul în nori,
Când sórele 'l arde, când vântul il bate,
Când grindina cade torente pe flori;

Așa fär' de veste pe ȝilele mele
O sórtă amară amar a bätut,
Și astfel, ca crinul de viscole rele,
Pe patu-mi de mörte de-odat' am cădut.

Abia 'n primăvară cu dăilele mele
 Plăpândă ca roua abia am ajuns;
 Atuncea când cântă prin flori filomele,
 O crudă durere adânc m'a pătruns.

- Amară e mórtea când omul e june,
Și dăoa 'i frumósă, și traiul e lin,
Când paserea cântă, când florile spune
 Că viața e dulce și n'are suspin!

există
 ceva?

Să móră bătrânul ce fruntea inclină,
 Ce plânge trecutul de ani obosit, —
 Să móră și robul ce 'n lanțuri suspină, —
 Să móră tot omul cu suflet sdrobit!

Iar eú, ca o flóre ce nasce când ploă,
 Creșteam pe cunună să am desmerdări,
 Și mie amorul cu buze de rouă
 Cu inimă dulce imi da sărutări,

Ca frunđa ce cade pe tómnă când ninge
 Suslată de vânturi aici pe pământ,
 Ah! juna mea viață acuma se stinge
 Și anii mei tineri apun în mormânt!

VISIUNILE

Precum se vîrșă norul în unde gemătoare
Cînd este foarte greu,
Asemenea în cînturî amari și plîngătoare,
Și inima zdrobită revîrșă dorul său.
De ce p'acastă lume lucește încă sora?
De ce pămîntul are atâtea dalbe flori,
Cînd sub a ei durere, vai! inima mea mîre,
Și vîrșă lungi plînsori?
Din toate aste zile d'amor și de plăcere
Ce peste lume sbor,
Nici una pentru mine s'aline-a mea durere?
Ce? sub amărăciune eu trebuie să mor?

O, zile de plăcere, d'amor, de fericire,
 Ce mă 'mbătați d'un farmec, ceresc, necunoscut,
 Ce atrăgeați din sinu-î dulci valuri de iubire,

Ce ore v'ați făcut?

Îmi pare că 'î acolo, ca dulcea diminătă

Frumosă suridând,

Că ved suava-î comă ca o cerescă cătă
 Schimbând ceresci săruturi cu umăru-î albind.

C'auđ câte odată în vântul ce se duce,
 A sa frumosă voce ce dulci dorinți congior
 Și vorbe amorose ce dau un farmec dulce

Plăcerilor d'amor.

O, sante mesagere, voi visiuni ce-amorul

Răversă drăgălaș,

Nu mai veniți la mine! de cum luați voi sborul
 Și mă lăsați, mai negru îmi pare ast locaș!

CĂLĂTORUL ȘI SUFLETUL

Călătorul nopții în a ei tăcere
Trece și revărsă cânturii de durere
Printre stânci îndreptă pasu-i tremurând,
Și din aburii luna îi suride blând.
Dar când stéoa nopții dupe munții s'ascunde
O 'ntristare-adâncă sufletu-i pătrunde
Și cătând în urmă stă cugetător...
Vai! prin întunec ce va face or?..
Drumul nu se vede; nóptea e adâncă;
Colo este riul, dincolo o stâncă.
Însă tot d'odată aurele dorii
Par suridétère dincolo de norii.

Ți-oi răspândesce umbrele ușoare;
Fluturi se joacă p' o rață de sora;
Florile suave cu profumul lor
Face de suride tristul călător;
Paserile cântă, aurea adie
Și speranța vine ca o bucurie.
Astfel, al meu suflet, nu te întrista
Când această viață se va precurma!
Dincolo de noapte țiu aurită,
Dincolo de grăpă viața infinită.

CÂNTEC DIN ESIL

Însecta chiar se 'mbătă de sórele cel dulce
Sub care provedința un loc i-a insemnat,
Și paserea, în tómnă în alte țeri se duce,
Dar iară se întórece când timpul s'a schimbat.
Dar pentru noi, al țerii plăcut și dulce sóre
A încetat în viață d'acum a lumina.
Oh! plângeți țera vóstră cu lacrimi ardătóre!
Oh! plângeți România ce 'nclină fruntea sa!
Da, inima bătut'a l'a țerii înviere;
Deci inimile vóstre, să se fărâme 'n chin!
Da, ochii-aú vërsat lacrimi la marea sa durere;
Deci ochii să se stingă pe un pământ străin!

De ne luaă ei viața, o, patrie iubită!
 Nu ar fi fost mai aspri cu fii esilați;
 Am fi voit cununa martirilor iubită
 De cât pe alte țermuri de tine depărtați.
 Ei ne-au respins, o, țeră! în țerile străine
 Ca astfel să răcescă amorul ce 'ți păstrăm,
 Și inimile noastre să fugă de la tine,
 Și amărăți de doruri noi să te blasfemăm!
 Mă bucur d'aer liber, de viață, de lumină,
 La nĂmuri ce virtutea a nobilat măreț.
 Aicea nici o frunte sub sabia străină
 Nu vine să se plece în hulă și dispreț.
 Dar este fericire când nu sunt lângă tine,
 Când sciū ce suferințe vin a te intrista?
 Pot fi ferice ore, și pot gusta vr'un bine,
 Când sabia străină inclină fruntea ta?
 Acela care vede plăpânda fericire
 Perind ca visul d'aur sub ochiu-ı intristat,
 Acela care vede sărutul de iubire
 Pe a miresei buză sub mărte înghețat;
 Acela ce 'mpletește ghirlanda cea de nuntă
 Și 'n loc d'o dulce frunte, o pune p'un mormânt,
 Acela singur scie ce suferință cruntă
 Simțit'a al meu suflet la dorul țerii sânt!
 O, țeră, Romănie, o, drăgălașe flóre!
 Tu pleci pe mărte fruntea în diminăta ta,
 Ca o fecioră dulce ce jună încă móre,
 Și lacrimile noastre nu pot a o scăpa.

Ah! daca aste plângerî ca un profum de nópte,
Spărgînd acele valurî albastre din eter,
Ajunge-vor la tine în dureróse șópte,
Divină provedință, fă 'ndată ca să per!
Ce rău făcut'am ție, o, țéră de durere!
Ca să atragem ura-ți? într'un estas d'amor
Am vrut să fii ferice, s'ai viață și putere,
Și pentru-a ta mărire, voios am vrut să mor!
Cu tóte-acestea, țéră, tu esci nefericită,
Și te iubim mai tînér în suferința ta.
Imaginea ta dulce ca fantasma iubită
În nopți d'amărăciune vine-a mă îmbêta.
Eú te iubesc, o, țéră, precum iubim o flóre
Pe care vîntul morții înclină pe pămînt;
Mî-esci dragă ca lumina ce 'n sinul nopții móre,
Ca o amantă dulce ce cade în mormînt.
Ferice este-eroul cu fruntea 'mpodobită
De laurî glorióse, și 'ncetă d'a trăi!
Ferice este-amantul ce vede-a lui iubită
Ca flórea dimineții pe sinu-î a zimbi,
Și savurînd nectarul în prima sărutare,
Depune a sa viață și dice: am trăit!
Cînd ochii te vedură, o țéră de 'ntristare,
Săltînd de fericire, de ce nu am murit?
O, timp ce schimbî în lume tot lucrul, reu și bine,
Și țéră și plăcere tu nouă ne-ai luat,
Lăsîndu-ne abaterî, durerî, amare chine,
Și-o inimă în care credința s'a uscat;

*

Nu-ți cer eă fericire, nici ȃile dulci și line,
Nimic din câte 'n viață eă încă n'am gustat,
Nu voiă, nu pot a-ți cere nimica pentru mine:
Îți las cu trista-mă viață tot ce tu nu mă-ai dat;
Dar cer o ȃi frumósă, o ȃi de bucurie.
De glorie, de viață. acestui drag pământ.
O, timp, dă-ı libertatea, dă-ı vechea vitejie!
Și d'astăđi sufle vântul pe tristul meu mormânt!

SCOPUL OMULUI

Spre țermul ce se perde în nopțe și în ceta
Curând o să atingă al vieți-mi vas fragil.
Și mă întreb pe mine aici în asta viața,
De când trăesc în doruri, la ce am fost util?

Și sunt mai mult în lume ca umbra trecătoare
Ce-o lacrimă aruncă în cursu-i d'un minut,
Ce nici nu învelesce, nici dă acestui sora
Mai multă strălucire, nici farmec mai plăcut?

Mă 'ntreb ce este ora a noastră misiune
Noi care-aici în viața n'avem de cât o di?
Noi ale căror fapte, țerână, fală, nume,
Se spulberă în vânturi 'nainte d'a luci?

Cărarea mea în lume se sterge de sub sôre:

Amara calomnie pălesce-al seŭ color.

Tot omul lasă 'n urmă-î, ce lasă-o dulce flóre:

Profumul d'o secundă pe vântul trecător.

A unei sôrte astfel, vai! prețuia durerea

Ce inimele nôstre adapă cu venin?

Necazul unei mume, ce și-a sdrobotit plăcerea

Veghind cum se forméză al eî prunc pentru chin?

Acest argil molatec ce vântu-o să răpescă,

Orî merita onórea să pôrte 'n al seŭ sîn

O flacără de spirit, resfrângere cerescă,

Ce ca un rob ascultă de lut ast crud stăpân?

Așa mă 'ntreb și Domnul răspunde blând dorinței:

„Tot ce trăesce 'n lume are cuvënd profund,

O flóre să profume în capistea ființei;

O rađă s'aurescă abisul fără fund;

O lacrimă s'aline un suflet în durere,

Și roua să fragide arșițele de ți,

Și tu s'adunî p'o frunte sărutul de plăcere.

O, muritor! iubesce, că mâne vei peri!“

LA LAMPA MEA

Tu te consumi, o, lampă! dând rađe luminóse;
La lucrul meú ca tine eú insumí me consum,
Voind a da lumină acestii țeri frumóse
Ce relele supun.

Avem aceiași țintă, aceiași misiune.

Dar tu de când servi mie, o, lampă-ai ruginit,
Și eú de când serv țerei, vai! trebuie a spune?
Cu inim' am slăbit!

Și n'am produs nimica! Acum ca altă dată
Copii sêi cei vitregi în taberi se desbin:
Acum ca mai 'nainte ea este 'ngenunchiată
Sub jugul cel străin!

Nu simte nici durerea ce suferă de hără,
 Nu simte nici rușine de umilința sa,
 Nu simte că mai bine într'un mormânt să pără
 De cât a se pleca!

Tu știi, o, dragă lampă! acele nopți amare,
 Trecute în veghere, ca să-ți aflăm cântări,
 Prin care să-ți aprindem, în sufletul ei mare,
 Frumósele-aspirări?

Dar vântul de la densa aú dus aceste cânturi;
 Ea nu le-a ascultat.

Tot astfel și suspinu-ți s'a mestecat pe vânturi,
 Și lacrima-ți cu sânge în riuri a picat!

Cântarea libertății acum e înecată
 De strigătul acelor ce chiamă ardețor,
 Să-ți urce la putere, și să devie 'ndată
 Tiranți, la rëndul lor!

Și sufletele slabe, și fără de mărire,
 L'a patimilor voce, mai repede alerg,
 Tiranți, și robi în nóptea de mórte 'n rătăcire,
 De o potrivă merg.

Lumină încă, lampă! o odă, o cântare,
 Și dacă, și d'acuma noi nu vom izbândi,
 Atunci, avënd dovadă că nu mai e scăpare,
 Chiar cú te voiú sdrobi.

ÂNGERII LA RUGACIUNE

Ântâiul ânger

Tu ce viață dai la tóte
De la sorii ce plutesc
Pân' la magicele șopte
Ce pe aer rătăcesc;
Ca o delicată rouă
Ce se lasă peste florii,
Vérsă-o bunătate nouă
Pe plăpândii muritorii!

Al doilea ânger

Sune córda lirei mele,
Cum o bóre lină 'n nopții
Scóte dupe viorele
Dulci și delicate șoptii.

Tu, ce vise lași să sbóre
 Lôngă prunciî care crescî!
 Și gurița lor cu sóre
 Și cu purpură 'mpletescî;
 Delicata lor junete
 O forméză de acum
 Cu cerésca frumusețe,
 Cu al graciilor profum!

Al treilea ânger

Cum suspină vânt de séră
 Pe aî frumuseții perî,
 Lirele resune iară
 În tăcere-acestii serî!
 Pentru ténëra fecióră,
 Viața are desmerdări;
 Miî dorințe 'n sînu-î sbóră;
 Și revérsă resfătări.
 Unda vieți-î schimbătóre
 Și amoru-amăgitor;
 Inima-î, debilă flóre,
 Se inclină dupe dor;
 Fă ca frageda-î junie
 Să se scure 'n viață lin,
 Și-al ei suflet să nu scie
 Al regretului suspin!

Al patrulea ânger

Cum un plop în vijelie
 Vărsă plângere de dor,
 Nalțe-se o melodie
 P'aure ce 'n noapte sbor!
 Vin! protege, o, părinte!
 Orfelinul delăsăt
 Căruî nimenî ia aminte
 De-î voios orî întristat!
 Vărsă o speranță dulce
 P'a lui chinurî, lacrimiorî,
 Cum drumașul vrënd să culce
 Afîă 'n noptî un pat de florî.

Al cincilea ânger

Cântul meü acum resune
 Ca un riü în vijeliî!
 Astfel plâng d'amărăciune
 Popoliî sub tiraniî!
 Ceî răi încă sunt în lume
 Biciü de foc apăsător,
 Populiî la al lor nume
 Plécă încă fruntea lor.
 Vărsă pe a lumii față
 Adevărul cel sublim
 Și 'n lumina ta 'î înalță
 Cătr' amorul cel divin!

Al șéselea ânger

Ca suflarea profumată
 Fluturilor în sbor,
 Ca murmura delicată
 Primei sărutări d'amor,
 Cântecel-mi să ia sborul
 Spre eterul fără nori!
 Tu ce 'n inimă puî amorul
 Și profumul dulce 'n flori:
 Dómnne, 'n sinul tǎu primesce
 Rugăciunile-omenesci!
 Dorul încă vesteșce...
 Tu poți face ce voiesci!..

Chorul

Glorie! onóre, ție,
 Tu al vîetii creator!
 Orele p'a ta junie
 Nu însémuă urma lor.

UMBREI SORU-MEI CATERINA

Dragă soriórá, te ducí și nicí odatá
Nu ne vom mai vedea!
Nicí plâns, nicí rugăciune, pe mórtea ne'mpăcatá
Nu potú s'o imblândéscá, o, surióra mea.

Copii tēi se mirá de palidele-ți fece;
Te rog să te descepti,
Și mâna ta e rece, nu póte să resfețe
Cosița lor bălae, o, drăgálași băieți!
De când aceiași mórte cū-aceași nepăsare,
Pe soțul tēu lovi,
Pe viața ta se 'ntinse o nópte de 'ntristare;
Cređuși o datorie a nu mai viețui!

Acésta e durerea sub care viața plină

De grijă, s'a abătut!

Durere fără nume, și rară, și sublimă,

Și demnă d'alte timpuri ce 'n lume au trecut!

Ah! ténără în lume, tu n'ai avut junie!

Bogată, n'ai cules

Pe sinul vîeteii tale o ȃi de bucurie!

Voiai să mori și nimeni, va! nu te-a înțeles!

Tu vréi să mori? dar locul ce lași deșert în casă,

Cu ce-ai înlocuit!

Tristeța c'ochi 'n lacrimi s'aședă l'a ta masă

Și pentru tot d'a una ea pare c'a venit!

Simț viața jumătate de umbră coperită!

Ea pôte-a mai zîmbi;

Uitarea să 'nvêlescă ființa ta iubită;

Dar plină fericire eă nu mai pot simți.

PALATUL DOMNILOR

Junele feciore, delicate flori,
Cununa cu rose junii vingători,
Său cântau eroii abătuți de dor
Pe câmpia luptei pentru țera lor.

Dar ajunse timpul unde tot se stiuse
Ca profumul dulce risipit de vânt;
În domnesca sală doliul întinse
Cu a morții mână vëlul de mormânt.

La benchete braviï nu se mai adună;
Aurita cupă d'astăđi nu mai sună;
Mâna virginală s'a topit pe florî,
Nu mai încunună pe cei vingători.

Umbra și tăcerea, ficele de mórte,
Predomnesc în sala cea de sêrbători;
Paserea nopturnă vérsă, tristă fórte,
Cântecele sale pline de florî.

ESILATUL

„Ridēnda bucurie lumină juna față;
Cu vise dulcī speranța tot sufletul resfață;
Dar tu stai în tăcere, străin necunoscut!
În sărbătórea nóstră tu singur estī tăcut!
Îmbétă-te de viața ce ne suride noă!
Căci viața omenéscă se duce că o roă!
— Nu voiū plăcerī molatecī născute 'n sărbătóri!
Nicī tinere fecióre, fragile, blānde florī;
Dar dați-mī mie țera ce sufletuluī place,
Și grijile-mī amare în florī se vor preface!“

LA PATRIE

I.

Revérsă, dulce patrie,
În cânturile mele
Și tinerețea dorului
Și lacrimile tele!

Aici afla-vor sinceră
Și caldă răsfățare;
Aici ori care lacrimă
Se va preface 'n flóre.

Iar cântecele-mi tinere,
În doru-ți nobilate;
De graciî dulci, angelice,
Vor trece cununate.

În noptea Viitorului
Durerea ta vor spune,
Făcând să cure lacrime
Din inimele june!

II.

Nu mai este țără mai desfătătoare!
Ceî străini se mir!
Acolo străluce ca june feciore,
Luncile la sóre
Cu briuri lucióse, cu plete de fir!

Dar, o crudă sórtă! cetele străine,
Smuls-añ din cosițe florile divine;
Sub a lor picióre sinu-î a călcat,
Oh! și nici un suflet dorul n'a mișcat!

III.

Albele feciore cu cosiți frumoóse
Colo dănțuesc,
Ca fluturi ce scutur aripî auróse
Pe criniî ce cresc;

Dar vai! ochiul nostru daca le privesce,
Într'un riü de lacrimi dulce se topesce,
Cugetând c'aceste fiice sunt ursite
Së desmerde numai inimï înjosite!

IV.

Multe harpe cântă cânturi tinerele,
Blânde ca murmura dulceï aurele
Printre viorele;
Dar aceste harpe nu mai indulcesc
Chinurile tele, țără ce doresc!

V.

Fii tãi sunt mândri de mândrețea lor!
Dar ce folosesc
Patriei române chiar al lor amor?
Umbra-ï invălesce!

Viața lor se scură fără de mărire;
La benchetul vîeteï n'au nici o numire!
Ceï mai răi acoper pe ceï bunï ai tãi
Cum coprinde pirul rosele pe văï!

NU MAI VOIŪ CONSOLAȚIUNE

Colo se'naltă luna prin umbrele seróse.
Așa o cugetare lucesce 'n sinul meu,
Și ca acéstă radă in undele umbróse,
Ea vine, mă mângâe, in dorul lung și greú.

Un gând de mângâere? ilusiuní! minciună!
E o durere-adâncă ce nu pot vindeca!
Dar mângâerea este ca vise ce s'adună,
Dorințele umane cu dor a legána.

Noí coperim morméntul cu flori desfátátóre!
Dar cine se înșelă? suntem noi toți copii?
Suntem mai mult in lume ca orí ce trăitóre?
O mână de țerênă espusă 'n vijelií?

Suntem mai bine óre, căci vise suridende
 Ne-aũ legănat ferice 'nainte d'a peri?
 Am resolvat problema acestor lumĩ plăpânde
 Ce o ursită crudă le nasce spre-a muri?

Aceste rele crude ce datorim chiar noă
 Le-am vindecat noi óre, o, visetori născuți!
 Tot secolul ne-aduce sub altă formă noă
 Aceléși suferințe ca secolii trecuți!

La rău urméză răul, sub noă poleire.
 Acesta-ĩ rezultatul atător stăruinți!
 Și ce? atăta sânge vėrsat, și suferire,
 Aũ fost ca se ne întórcem l'aceleași suferinți?

Dreptatea nu fu óre aici de cât un nume?
 Cu care speculezá cel rău pe credetor?
 Și cerul părăsit-a pe om aici în lume,
 În voia unei sórte de lacrimĩ și de dor?

Tot móre, tot se perde? și spirit și țerănă?
 Și omul este jocul acestii crude sorți?
 A sufletului nostru mărire se dărimea?
 Fu numai ca s'ascundă ființa asprei morți?

Sciŭ cã 'n mormânt tot omul o ȃi o sã se culce;
Dar eŭ nu am nevoie de loc de mângãlerŭ.
Sunt abur, sufle vântul! suflarea lui e dulce,
El are sã rãpescã Ńi lungile-mŭ durerŭ!

Sub dor un suflet cresce saŭ se sfãramã, pŭere.
Al meŭ a prins putere sorbind veniul sãu;
Uleiul lampŭ mele e valul de durere;
La raȃa lui deŃertul ũn tot vȃdut-am eŭ.

PLÂNGERILE POETULUI ROMÂN

„O pentru ce, poete, în cânturile tale
Tu plângi această țară în care te-ai format?
Și florilor ce crește în astă verde vale
Le spuși cu ochi 'n lacrimi că iarna-a'naintat?

Dar ce lipsește ore acestor țări frumoase?
Nu vezi locuitorii cât sunt de mulțumiți?
Că nimeni nu se plânge de zile dureroase;
Ș'acésta dovedește că ei sunt fericiți.

Când plângi această țară, tu ești în amăgire;
Legi, arte, instituții, în sinu-î înfloresc;
Tot ce chezășuesce o dulce fericire,
O dulce 'ndestulare, nimica nu lipsesc.

— Nimica nu lipsește din câte ții tu mie.
Aici pământul nostru e bine-cuvântat:
El varsă riuri d'aur; dar îți voi spune ție:
Lipsește libertatea, și tot e intristat.“

FERICIREA

În fundul unei rișe, mugind adânc, albesce
Un riș ce umbra seriș ascunde de acum.
Pe munte luna blondă se 'nalță și privesce
Din norul ei cum focul s'acopere sub fum.

Și stelele, florș d'aur, în spaciș drag se scaldă.
Azurul le aspiră cu sete de amor.
Recórea se revérsă; și 'n inima mea caldă.
S'aprinde de odată un simțimânt de dor.

O, inimă, te 'mbétă de vise, de plăcere,
Ce-ți dă natura ție în sinu-ș fericit!
Întórcce lumiș cupa unde-ai bétut durere
Credând să bei deliciș din visu-ș aurit!

Vaș! fericirea n'are în lume rădăcină!
În darn doresce omul aice pe pământ,
Uitând că timpul schimbă pe ómenș în țérină
Și tot se risipesce pe al dureriș vânt!

O, farmec drag al vîeteii! o, magică natură!
 Tu îmi imbeții simțirea, și gândul meu măresci!
 Dar poți lungi tu viața ce către mörte cură?
 Poți spune ce-î ursita ființii omenesci?

A regreta trecutul, a cere viitorul,
 Și a vedea în viață dorințele perind,
 Și a lăsa prezentul să-și ia în lacrimi sborul,
 A aspira la fală, și-a s'amări dorind,

A geme 'n sărăcie precum și în avere,
 Pe pîatra țărînosă, pe patul aurit,
 A geme 'n întunerec, a geme la putere,
 Acastă este-al lumii destin neîmblîndit.

Și ce îmi pasă mie de visul ce ne 'mbată,
 De imortalitatea ce-atât ne-a legănat?
 Voiu face bine 'n viață să merit o resplată?
 În sufletul meu arde un foc mult mai curat!

M Ó R T E A

Sciū unde am a merge, sciū ce m'așteptă încă:
Că viața e făclie espusă 'n aspru vânt
Pe care o să trecă curând o lópte-adâncă...
Dar ce e bună viața, în față c'un mormânt?

În darn al nostru suflet vom îmbeta în viață;
Cu rațele puterii în darn ne-am coperi;
În darn dorim a sórbe a gloriei dulceta,
Când tot ne strigă noă: „tot este pentru-o di!“

Acel ce trece viața de lacrimi învălită,
Va dice celui mare: „ești tu mai fericit?
Ce? mórtea doar nu varsă și 'n cupa-ți aurită
Veninul în plăcerea ce ție a zîmbit?“

Cel tare îi răspunde cu recea sa zîmbire:
„E adevăr că mórtea ne seceră pe toți;
Eú mor culcat pe aur și petre de porfire,
Tu mori pe lutul rece: tu nici sê mori nu poți!”

Ferice cel ce spune când cată sê cobóre
În negrele morminte, l'ai seî bunî cunoscuți
Acele vorbe sânte: „ferice cel ce móre
Cu fruntea cununată de stimă și virtuți!”

UN TÎNĚR ROMÂN
MURIND ÎN STRĂINĂTATE *)

Cum paserea ce plécă în locurî depărtate
Se 'ntorce iar în țera de unde a plecat,
D'o suvenire dulce, vai! inima mea bate
Și sbóră spre pământul în care s'a format.

Căci am vădut adesea pe muma doritoare
Copilului său dulce, o lacrimă stergënd;
Eü nu avém o mumă sė-mi stėrgă-a mea plănsóre,
Eü nu avém pe nimeni, și am trecut plângënd.

---

*) Goga, mort la Paris.

Dar hora graciosă a ȃilelor junele
 Acum se intrerupe; eũ trebuie se mor!
 Frumósă rondurelă, pe aripile tele
 În țara mea iubită, de ce nu pot sã sbor!

O! mórte, mai ascéptă, căci eũ sunt tiner încă:
 Pe doă-ȃeci de rose imi număr anii mei!
 O! mórte, crudă mórte, abia-am ajuns subt stâncă,
 Și tu din vîrfu-ı numai, ai dreptul sã mē cel!

Când tómnă vîfeii vine, o frunte se 'ntristéză;
 Amorul rupe arcul și sbóră ridetor;
 Ghirlanda auritã de vise incetóză,
 Și inima ce 'nghetă nu simte nici un dor:

Așa acel ce trece pe-o vale 'ncântătóre
 Și-adună tótã flórea ce el a intălnit,
 Mai caută sã vadă d'a mai rēmas vr'o flóre,
 Și daca nu mai vede se duce mulțumit;

Iar eũ a cãruı viață fu numai poesie,
 Ghirlandă impletitã de graciı și d'amor,
 Voiam sã gust suava-ı și dulce ambrosie
 Și 'n aurora ȃileı eũ nu voiam sã mor!

Ascéptă, dragă mórte, ca să măi văd odată
Acele văi frumóse în care m'am băscut;
Să simț, murind, pe sinu-mi o lacrimă 'nfocată,
Să 'mbrățișez părinții și frații ce-am avut!

Dar vai! deșértă rugă, căci viața-mi se va stinge
Cu sórele de astădî pe-acest străin pământ,
Și fruntea mea cu rose, ah! nimeni nu va 'ncinge,
Și nimeni nu va plânge pe tristul meu mormânt.

PROSCRISUL

O văi încântătoare, dumbravă înverdită,
Ce-ați desfătat adesea copilăria mea,
Cascade murmuróse, și tu a mea iubită,
O dulcea mea frumoasă, nu vă voi mai vedea!

Proscris, în a mea țară, eu nu mă voi re'torcer;
Și ochii mei în lacrimi va 'nchide un străin;
Dar către voi adesea gândirea voi întorcer
Șoptind al vostru nume în ultimul-mi suspin.

O frunză deslipită de ramura sa verde,
Îngălbenesce 'ndată, nu póte esista:
Asemenea proscrisul ce patria își perde,
Pe aripele morții înclină fruntea sa.

Și-aicea stânca neagră ascunde fruntea 'n cetăță,
 Și-aici doi ochi albastri în lacrimi strălucesc,
 Și-aicea valea are cascade și verdetăță;
 Dar țera e străină, nu pot să le privesc.

Ah! tinăra ghirlandă ce fruntea mea încinge
 Usuce-se acuma! eă nu simț nici un dor;
 Căci inima-mă zdrobită nimic n'o mai atinge:
 Departe d'a mea țeră, eă voiă acum să mor!

Căci am vădut pe frate dând dulce sărutare,
 Pe frate cu căldură la sinul său strângend;
 Eă nu avém un frate să-și spuiă a mea 'ntristare,
 Eă nu avém pe nimeni, și am trecut plângend.

Așa o pășerică pe calea sa perdută,
 Tot sboră înainte neincetat cântând,
 Căci pentru dēnsa nu e dumbravă cunoscută,
 Nici flōre ce-ă e dragă să-și pue capul blând.

Proscris, în a mea țeră eă nu mă voiă re'ntorče,
 Și ochii mei în lacrimi va 'nchide un străin!
 Dar către ea adesea gândirea voiă întorče
 Șoptind al său scump nume în ultimul-mă suspin.

E L E G I E

De lacrimi infocate, vai! genele-mi sunt pline
Si mana-mi acum rece pe harpa a 'nghefat;
Straina mi-este lumea d'acuma pentru mine,
Caci ce-am iubit in viata ca visul a 'ncetat.

Avem un frate tiner, a caruia junie
Ca riușor de lapte luase cursul lin,
Ce in a sa fericie, placere, bucurie,
Dicea cu vorba dulce: eu nu voiu se suspin!

Avem si-un tata ancă, amic cum si parinte,
A carui gene albe in plans au fost albit.
Dar vai! ei dorm acuma in tristele morminte,
Copilul langa tata, precum au vechiuit.

Iubém o copilă, o tinăra suflare,
O flóre matinală ce cresce suridënd,
Ce fără sã adune în viață-o sărutare,
În dimineța vieții a încetat cântând.

Tot ce-am iubit în lume a încetat din viață,
Și iarba primăverii subt pași-mi s'a uscat;
Al vieții mele sóre s'a stins colo în cãță
Și anii mei de tineri în dor s'aũ intristat.

Eũ am trecut ca flórea aici în astã lume,
Dar inima-mi sdrobitã atet a pãtimit!
Ah! d'aș fi fost o flóre purtând un dulce nume,
Aș fi trecut prin viață și n'aș fi suferit.

ELEGIE LA O TÎNĂRĂ FATĂ

Eû trec pe frunđa ce 'ngălbenesce
Şi cade tristă subt arbore jos;
Eû trec pe valul ce murmuesce;
Eû trec pe cântul melodios.

Aşa străinul cântând se duce
Şi varsă lacrimi pe calea sa:
Eho al văii cu şoptă dulce,
Trecând, ne spune că el ofta.

Eă sunt ca iarba primăvărósă
Ce vântul tómmnei o va usca;
O tu, fetiță, dulce, frumósă,
Atunci pe mine nu mă uita!

Dar vai! se uita acel ce móre!
Astfel in gându-ți voiă fi uitat:
Fecióra pune la sin o flóre;
Dar o aruncă când s'a uscat.

DEȘERTUL

Primesce-mă în sinu-ți, natură, bună mamă,
Auzi cum al meu suflet suspină 'n doru-ți greu!
Eu ție îți voi dice ce dor adânc consumă
Acum sufletul meu.

Ast suflet înflorise în vise de junețe.
Așa în primăvară un câmp a înflorat.
Dar visele cădură sub vântul de tristețe,
Sub plânsu-mi înfocat.

Așa un arbor pare în toamnă ce sosese:
El poate să'nfrundescă în timpul de plăceri;
Dar inima-mi zdrobită ce viața părăsesce,
Nu are primăveri!

Ea nu mai are viață, nu are nici iubire;
S'a stins a sa lumină d'al chinurilor vânt;
Din valul întristării se 'mbată cu răpire
Ca și un trist mormânt.

Nu! focul nu aprinde cenușa ce se stinge
Pe care el a ars'o c'un suflu furios.
Tot astfel p'acest suflet d'acum nu-l mai atinge
Avântul generos.

A inimii junețe s'adapă de credință;
Dar inima-mi nu crede d'acum în viitor.
Din dimineața lumii trăim noi cu dorință
Și tot gemem în dor!

Frumoșele zile, noă, de sorță n'au fost date!
O singură dorință măcar nu s'a 'mplinit!
Nici să vedem în lume o oră de dreptate!
Vai! răul crud domnesce ori unde ai privit.

Ne-amicul cel mai mare al omului e omul.
Voî, stânci, pe care iarna își face-al ei locaș,
Colnice, unghiuri sterpe din care crește pomul,
Tu vulture trufaș!

În sinul vostru aspru primiți a mea ființă
Ce-a fărâmat-o lumea în tot ce are sânt:
Voî nu-mî puteți întorçe junete și credință;
Dar dați-mî un mormânt!

M O R Ţ I I

N'o să mai vie dîoa când am să las ast sóre
Ce nu îmi dete viața de cât să pătimesc?
Sub o durere crudă, vai! inima mea móre!
Și eũ tot mai trăiesc!

Nu esci sätulă, sórtă, acum d'atâta fiere,
D'atâta apăsare sub care m'ai sdrobit?
D'atâta suferință, tu palidă durere,
Ce? nu-ai obosit?

Durerea vrea o pradă și prada-î muritorul!
 Dar e născut el óre aici a suferi?
 Acésta-î este viața ce-o risipesce dorul?
 Cuvéntul lui d'a fi?

Plăcerile plăpânde și-atâta de dorite
 Ce într'a vieții umbră pe suflete se 'nclin,
 Aă fost dar ca să facă mai vii și mai simțite
 Durerile ce vin'?

Așa când cerul nopții în negură dispore,
 Prin umbra vijeliei s'arată dragi lumini;
 Dar ele fac mai aspre, mai negre, mai amare
 Acele 'ntunecimî.

Căci ce sunteți voi óre, o, fericiri frumoșe,
 Mai mult ca niște flacări în nopți de mare dor?
 Voi ați lucit pe viața-mî ca rađe mângâioșe,
 P'abisurî ce 'nfior;

Și când lăsarăți ochii să vedă-aici în viață
 Tot ce ne inspăimântă, tot ce e dureros,
 Luarăți iute sborul, vă stinserăți în cetă,
 Cântând melodios.

Vădui 'naintea scrii perind de lângă mine
Ființele plâpânde ce 'n viață mă iubéu!
O, Dómné! daca astfel căta ca să decline,
De ce să măi născéu?

Ferice cel ce póte ferice să 'mplinéscă
Deșertul trist ce mórtea alături i-a făcut,
Prin vise că in ceruri odată-o se 'ntălnéscă.
Pe cei ce a perdut!

Acéstă mângâere nu este dată mie!
Pe cei perduți odată, noi n'o să-î mai vedem!
Sunt morți să nu măi nască, sunt duși să nu măi vie,
Să nu-î mai revedem!

FECIÓRA

Plângem pe sinu-î fraged un plâns d'amărăciune
Și lacrimi infocate pe frunte-mî se scura,
Căci tinëra vergină șoptea o rugăciune
Suavă ca amorul ce 'n sinu-î palpita.

Era un ânger dulce ce 'n visurile mele
D'atunci in tot d'auna plângend am întâlnit;
Așa ca o fantasmă ce 'n nópte fără stele
Trecend printre morminte, șoptesce: am trăit!

Odată, dimineța când vesel se răsfrânge
 Purpura matinală ce omu-î dice ziorî,
 Când muritorul palid, subt lanțul ce îl strânge,
 Salută aurora în cerul fără norî;

Mergem atunci la dânsa cătând la alba lună
 Ce 'n unda aurorei cu 'nctul se 'neca;
 Frumósa copiliță lucra la o cunună
 De roși ce 'n resfățare pe sînu-î se juca.

Cu florî incongiurată ca cerul cu lumină,
 La candela murindă ea tristă căuta;
 Iar aurele-î bucle ca spice ce se 'nclină
 Și strălucesc subt roă, în lacrimi unda.

„O vin', iubite, vino, căci iată vântul bate
 Și flórea dimineții curênd va vesteți;
 Veni-va călătorul din locuri depărtate
 Și ochii săi în lacrimi nu o va mai găsi.

Dar vino lângă mine, și mórtea-mî va fi dulce
 Pe ale tale brațe când capul voiî pleca;
 Așa drumașul seriî în câmp voinđ să culce,
 Ferice-î când p'o flóre își pune fruntea sa!

Acel ce-mă dete viața, la mórte mă-o espune,
Unuï străin cu aur va mâna s'o dauă eü;
Și n'am spre apărare de cât a mă supune,
Și n'am a le respunde de cât suspinul meü."

Acolo unde luna din cale se opresce
Și lasă o cătare măi dulce pe pământ,
Acolo unde mirtul măi vesel infloresce
Acum eü merg adesea și plâng p'al eï mormânt.

O CUGETARE

Vedeți acele măgure
Înalte, furtunoase?
Acolo cugetările
Sunt libere, frumoase.

De-acolo căutările
Coprind vechea Dacie,
Colonia Romanilor
Ce pere sub robie.

Acolo 'n vârful stâncilor
O cugetare dulce
Ca fața unei vergine
În umbră imi străluce.

„Acele țări eroice
„Pot să se desrobescă
„Și numele românilor
„De fală să lucescă!“

Dar coborând din măgură,
Să merg în valea mare,
Fecioara dulce, candidă,
Stă, ride și dispăre.

Revin, bălăe vergină,
Cu căme plăviore
Și-arată calea 'n negură
Acestor dragi popore!

O PATIMĂ

Vai! un foc mă arde! ard și tremur eu!
Ca un crin în vânturi saltă peptul meu.
Ochi-mi vărsă lacrimi și tot de o dată
Rațele-aurorei în față-mi s'arată.
Cugetele mele sunt ca niște nori,
Și tot de o dată ca dulcele dor.
Blestem muritorii ș'ale lor suspine,
Și tot de o dată aflu toate bine:
Când pe carul morții eu voesc să sbor,
Când găsesc că viața e numai amor;
Și cu toate astea dorul meu cel mare
Dulcea mea l'ar stinge cu o sărutare.

C Ă N T E C

Valuri de aur, mărgăritare,
Purpură, rose și diamant,
Din carul dilei de amarant
Revărsă Febus fără 'ncetare.

Sórele dulce și luminos
În tot d'auna o să 'ncăldéscă,
Și câmpul verde o să 'nfloréscă.
Și o să fie cerul frumos.

Iar eú ca frunđa ce 'ngălbenesce,
Din ȃi într'alta fruntea inclin,
Și al meú suflet rece, străin,
Va! nu măi simte, nu măi iubesc!

MUMA TÎNĂRĂ

I.

Lăutarii cântă hore gracióse;
Tinerii feciori
Cată dupe pěrul fetelor frumoșe
Să răpescă florí.
Ca dulci fragi de câmpuri albele fetițe
Dulce rumenesc,
Apărând cu mâna mândrele cosițe,
Sărutări pe gură las de le răpesc.

II.

„Dar tu, femeie tinără,
De ce stai gânditoare?
În gene-ți vęd o lacrimă
Ca roa pe o flóre.

Veđi! pruncul tĂu ne farmecă
Cu chipul sĂu cel dulce;
Ca fluturul sub auru-Ńi,
El sub costiĂa luce.
Da tu-l privești și lacrima
În gene-Ńi strĂlucesc...
O, spune, mamă, tinĂră!
Ce cuget te răpesc?
— CĂnd ochii mei îl caută,
EĂ cerc durere-amară,
GĂndind cĂ 'n cursul anilor
Va fi rob el în țĂră!"

INVOCĂȚIE

O Dómnne-al bunătății, putere creatóre,
De care nicǐ o datǎ eú nu m'am indoit!
Tu ce ai pus amorul în inimǐ simțitóre,
Și flórea aurorei cu roǎ-ai învelit;

Tu ce-ai sǎdit în inimǐ speranța și credința,
Cǎci una fǎrǎ alta nu póte esista,
Ce-aducǐ dupě durere surisul și dorința
Și dupě vijelie un sóre-a lumina;

Ce fără încetare dai ȱilelor lumine,
Și câmpului verdéȱă, și paserei cântării,
Și frunȱelor șoptire, și undelor suspine,
Și pe vergine buze suave sărutării!

Aruncă o cătare asupra țării mele;
Ea este ca o barcă pe-un ocean plutind
Când geme uraganul în nópte fără stele,
Ce, încă o suflare, ș'o vom veda perind.

Trimite-ne, o Dómnne! lumina ta ceréscă,
Căci lungă fuse nóptea în care suspinăm;
Ca să vedem furtuna ce va să ne răpéscă
Și sub un mal ferice un port să căutăm!

CÂNTICE ȘI SĂRUTĂRI

„Ia harpa de aur, poetule june,
Și cântă, căci ochi-mi de lacrimi sunt plini.
Iar pentru acésta, pe frunte-ți voi pune
Ghirlande de crini.

— În darn tu vei pune, suflare curată,
Pe frunte-mi ghirlande; eă tot voi muri.
Va! roa nu pôte p'o flóre uscată
A re'ntineri.

— Ia harpa de aur și fă să resune
Palatul acesta, d'aure cântări,
Iar pentru resplată pe frunte-ți voi pune:
Eă dulci sărutări.“

Apoi copilița cu cât săruta
Cu atât poetul mai dulce cânta.

LA O RONDURELĂ

Păsărică trecătoare
Ce eterul străbătând,
Legănată pe-aripiore,
Viî din patrie cântând!

Te salut cu bucurie
Pe acest pământ străin,
Unde nimene nu scie
De-să voios saî de suspin!

Numai ție, draguşoră!
Îți voiî spune dorul cî:
Depărtat de țerióră
Nu mai tace plînsul meî!

D'aurele legănată
În eterul inflorit,
Du-te, du-te, inc' odată
În pământul fericit;

Iară noi prin țeri străine
Plângem țera ta cu dor,
Trisții de ale ei suspine,
Însetați d'al ei amor.

Când în țera 'nstrăinată
Âncă te veți înturna,
Vino, dragă, inc' odată
Pe ai tăi a cerceta.

Însă la a ta privire
De-ar fi unul mai puțin,
Nu 'ntreba de-a lui lipsire
Din pământul cel străin;

Pe mormentu-î de tăcere
Părăsit de trecători,
Mergi și cânt' a lui durere,
Mergi și sparge lacrimiori!

DIOA BUNĂ LA ȚERĂ

Țeră dulce și frumoasă,
Tu ce-ai fost gloria mea,
Eu mă duc, fi sănătoasă!
Nu știu de te-oi revedea.
Dar ce-mi pasă ore mie
Daca pe pământ străin,
Daca în călătorie
Mărtea imi va dice: vin'!
Vai! în sinu-ți dulce ore
Sunt eu mai puțin străin,
Când pe totă dioa móre
Visul sufletului lin?

Iată se ridică norul....
Vasul tău nu este 'n port.
Venturii rele, ca și dorul,
Către negre stânci te port.
Măne va veni străinul
Să te prade, țera mea!
Măne îți vor smulge sinul,
Măne te-or ingenuchia.
Și tu n'ai nici mângâerea
Apărându-te să mori....
Ei ți-au degradat durerea!
Și mormentu-ți n'are flori!
Ți-au făcut cununii de spine
Ca Iudeii lui Isus,
Și ridând amar de tine,
„Ai unirea!“ ei ți-au spus!
Dar ei ți-au luat din mână
Armele ce ai avut.
Dragă patrie română,
Ce rău ție le-ai făcut?
La străinii te-or da 'n prădare,
Vai! și pe cămașa ta
Fii vitregi cu turbare
Sortii lor vor arunca.
Te-au lăsat în slăbiciune,
Fără legi, să putrețesci,
Și prin dulce moliciune
Te-au lăsat să te slăbesci!

Când chiar fi-ți te ucide,
Ce blestemî pe cel străin?
Țera mea se sinucide!
Mórtea este 'n al eî sin!
Fii tîi nu vor dreptatea;
S'a vîdut atîtîa anî!
Eî invócă libertatea
Ca sî fie eî tiranî!
Către-acestea, dragă țeră,
Tu poți încă a trăi,
Numai cei ce te 'ncărcară
Numai eî vor vesteđi.
Astfel tómuă când sosesc
Frunđele in pomî pălesc,
Vîntul aspru le răpesc,
Putrede se risipesc;
Dar când primăvara vine
Pomul a reinverđit,
Paserî cu cîntări sublime,
Noă viață î-aŭ vestit.

T I M P U L

Pe malul cel verde ce riul stropesce,
Un om dupe cale puțin s'odihnesce,
Visând fericit;

Iar rațele dilei cu umbrele serii
Sub ochi-î se luptă în sinul tăcerii
Pe vală adormit.

Pe măgură luna se 'nalță-atunci plină
Și vėrsă pe fluviu un val de lumină,
Un briu lucitor;

Eterul albastru cu stele-aurite
Se scaldă prin valuri ușor încrețite
De vėntul ușor.

Pe fluviul luciū o barcā s'aratā
 Cu pup'auritā, cu florī cununatā,
     Cu vĕl de satin,
 Cu june feciōre ca visurī frumōse
 Ce-n viața fugindā se 'nclin amorōse
     P'al nostru trist sin.
 Un om cu costițe și gene albite,
 Cu brațe secate, cu fețe pālitate,
     Cu cōsa de fer,
 Apare in barca cu dalbe feciōre:
 E timpul; iar ele sunt blāndeले ore
     Ce vin' și iar pĕr?
 Și barca se duce prin valurī purtatā;
 Iar grupa de fete, de visurī se 'mbatā,
     De viața se 'ncânt;
 Cosița lor saltā sub aurea dulce
 Și flacāra luneī pe briul lor luce,
     Și iatā cum cānt:

„Vin' cu noi, strāine june,
 Sĕ te 'mbeți de resfātāri,
 Vin' pe tinere cunune
 De adunā desfātāri!
 Vin' cu rose de'mpletisce
 Anii tei cei fugĕtori
 Pān' ce timpul nu cosesce
 Ale vĕtejii tele florī!

Să n'amâi plăcerea dulce!
 Timpul este-amăgitor:
 Ce răpesce, nu mai duce
 Fragedului muritor.
 Astăzi toate pentru tine
 Jos în lume strălucesc,
 Și plăcerile divine
 Cu-a ta viață se 'mpletesc.
 Mâne se vor stinge toate
 Ca profumul serii-n vânt;
 Al tei suflet mâne poți
 Ș'o preface în mormânt.
 Timpul trece... vin' mai tare!
 Toate câte 'n viață plac
 Trec cum trece-o sărutare;
 Toate lacrimi se fac.
 Vin' acum la fericire!
 Mâne fi-va prea târziu,
 Vino până ai simțire,
 Până sufletul ți-e viu!"

Spre barca ce fuge pe fluviu la vale
 Străinul îndreptă cătările sale,
 Ce riuă dor;
 Întinde-a sa mână și sufletu-î bate
 Răpit de dorințe ce viu îl străbate
 De vise d'amor;

Dar vasul se duce și 'n umbră dispare!
Se stinge cu 'ncetul cerésca cântare
Pe riul tăcut.

În darn călătorul s'o urme se 'ncercă,
Și riuri de lacrimi ai seî ochi înecă,
Căci timpu-a trecut!

LA STEFAN GOLESCU

S'a găsit și pentru tine
Hulitorî, cu un cuvânt!
Pentru ei nimica bine
Nu mai este pe pământ!
Fruntea ta cea fără pată
Turbură pe hulitorî.
Cobea nopți-î mai turbată
Când e cerul fără norî!
Tu surîdî cu bunătate
Calomniilor ce sbor;
Nici o ură nu străbate
Sufletul tău ertător!

LA CONSTANTIN NEGRI

O Negri! inamicii a tot ce dă mărire
Și viață României nu-ți vor putea erta
Că ai luat o parte de lauri la unire
Prin insistința ta!

A face-un singur popol, o singură domnie,
Din două; a restrânge atâtea postulanți,
Credî tu că o să facă vr'odată bucurie
Acestor sclavi tirani?

Cuvântul datorie spre țără, e un nume!
Și patria o umbră, mărirea, un eres!
A face să rămâe disprețuită 'n lume,
Și 'n umbră mai ales;

A pune interesul persónelor 'nainte
De interesul țării; a nu simți vr'un dor
Când jugul reu apasă aceste locuri sante,
Acésta-î legea lor!

Ei nu știu că rușinea, că viața degradată
 A țării lor, pe densii d'o dată îi lovesc,
 Că arborul când cade, și frunzele-î d'o dată
 Cu el se ofilesc.

Întrebe pe un verme ce nasce într'o flóre
 De-î pasă dacă planta, plâpând locaș al seú,
 E verde și frumoasă, sau vesteșesce, móre
 Sub dintele lui reú?

Întrebe-l dacă știe că flórea ce-el devórá
 O dată vesteșită, surpată pe pământ,
 El însuși se abate și trebuie să mórá?
 Să între în mormént?

Nu face însă astfel văslașul cel cu minte:
 El îngrijesce vasul a nu cădea pe stânci,
 Căci vasul spart, el însuși cobórá în morminte,
 În undele adânci!

Unirea are încă mulți inamici puternici,
 Căci nóptea și cu ziua se 'ngână depărtat,
 Și paserile noptii, simțindu-se netrebniți,
 S'agită ne'ncetat!

Nu! nóptea nu își lasă umbra ce ea apucă
 De cât când e respinsă de sórele ceresc.
 Ne trebuie lumină, ca nóptea să se ducă
 Cu cei ce o doresc!

MIRÉSA MORMÈNTULUI

Fost'a când în nópte aurora luce,
Când se luptă omul cu adâncu-î chin,
Pe atunci când somnul, miucinos și dulce,
Curmă-al său suspin.

Ea era tăcută, tristă florióră!
Fruntea-î visetóre, dulce se 'nclina;
'N aurul cosiței mâna-î albióră
Distractă juca.

Vino mai aprópe! dulcea mea-mí vorbesce,
Ascundându-și ochií pliní d'amor ceresc;
Tinéra mea viață cursul își opresce,
Pentru tot d'auna eú te părăsesc.

Și uítarea tristă mâne o sê vie
Cú-ochií pliní de lacrimí pe al meú mormént :
Dorul ce m'apasă nimenea nu-l scie
Pe acest pământ.

Rara-í frumusețe arde de splendóre...
Sê rugăm! ímí díse, în genuchí cădénd.
Ochií pliní de mórte și de lăcrimíóre
Se 'nălțaú la cerurí amoros și blánd.

Când se curmă ruga, dulcea eí cătare
Se 'nturna spre mine plină de amor;
Peste ochi-í géna cade cu 'ntristare
Consumată 'n dor.

LA UN ORB

Tu n'ai vădut prin ochi-ți lumina nici odată:
O noapte fără fund
Vederea ta absorbe, și viața ți s'arată
Un riț ce geme 'n umbră și umbrele-l ascund.

Da, tu ghicesci lumina prin ochii minții tele,
Printr'ênșii, tot despici;
Prin ei tu mergi la bine, și te feresci de rele,
Prin ei d'amorul țerii atât de drag ne dăci!

Sunt însă orbî în lume de inimă, de minte:
Acestîi, c'un cuvînt,
Merită ca să-î plîngem de tine înainte,
Trăesc orbî în lumină și morți în viață sunt!

Orb este cel ce cată lumina să opréscă
În cursu-î regulat;
Ce crede-acéstă viață ironie ceréscă,
Că lumea mostenire la cei vicleni s'a dat!

Insecte mici de nópte ce luptă cu vulvórea
Și arse 'n sinu-î, per.
Dar tu nu ești ca dênșii! speranța și amórea
Revérsă p'a ta față lumini ce vină din cer.

LA UN AMIC SĂRAC

Bogații în mijlocul plăcerilor nebune
Tresar de multe ori,
Credând că umbra morții pe fruntea lor se pune,
Și că se schimbă 'n lacrimi ale ursitei florii!

Tu știi că tot ce are o formă, se sdrobesce.
Tu știi amicul meu,
Că dupe om în viață nimic nu mai trăesce,
De cât virtutea dalbă a sufletului său.

De îți lipsește ție o casă strălucită
 Cu marmor răpitor,
 Și dacă locuința de toți e părăsită,
 Tu scii ce preț a pune pe visitele lor;

Tu scii că interesul conduce astă lume,
 Și-acești trăitori morți
 Speculă simțimentul, virtute, fală, nume,
 Și pe a țării viață aruncă ai lor sorti.

La porța sărăciei, nu, câinii nu s'adună!
 Și tu ce-ai deșirat
 Dupe a lumii frunte ridînda ei cunună,
 Ce trebuie să cugeți 'nainte ai aflat!

Ferice cel ce poate, de ori ce lanț 'nainte,
 Să spargă jugul său!
 Acela singur poate să mîergă în morminte
 De ori ce lanțuri liber, cum tu faci, dragul meu!

LA UN MARTIR

Tu ce mori cu fericire,
Pentru cei-alți muritori,
Cine ești tu, o, martire?
Cine te trimite ori?
Ești om? Ți un Țeu mai bine,
Căci adesea ai cădut
Pe când nu lași dupe tine
Nici un nume cunoscut!
Norul ore se gândește
Când se sparge, ca să dea
Văii ce îngălbenesce,
Viața, frăgedimea sea,
Dacă lasă după sine
Nume bun p'acest pământ?
O, martire, porți în tine
Voia unui nume sânt!

N'ai în viață nici o oră,
 Tu nu ai nimic al teū.
 În martiri ce ei omoră
 Eiucid pe Dumnegeū!
 Mergi, fărămă, risipesce
 Al teū suflet și-al teū lut.
 Pentru țeră tøjerfesce!
 Cerului va fi plăcut.
 Ceī rēī aū sē calomnie
 Numele și-al teū mormēt.
 Un tâlhar are sē fie
 Lângă tine un om sânt!
 Căci pe viața mai curată
 Calomniile-omenescī
 Lăsă mai adâncă pată;
 Trebuie sē te gândescī.
 Ómenī fără de onóre,
 Vor huli onórea ta;
 Sufletele tēretóre,
 Gloria îți vor lua.
 A eroilor țērēnă
 Pe acest pământ de orbī,
 Este ca în tot-d'auna
 Prada turmelor de corbī.

LA UN SQUELET

Ce-ai fost tu aici in lume?
Rege, saũ un sclav nedemn?
Cãci pe frunte-ți nici un nume,
Nu ne spune nici uu semn.
Regi saũ sclavi, tot se abate.
Ósele ce le-a rãmas
Aũ aceeși greutate,
Pentru cela ce le-a tras.
Sceptrul, lanțul, nu lãsarã
Peste brațe urma lor;
Pe nici unul nu cruțarã
Órele in sborul lor.

Regi și sclavi ce au să facă?
Nu sunt tot un trist pământ?
D'o potrivă nu-î atacă
Vermele cel de mormânt?
Unul beat d'a lui trufie,
Altul de al seǔ lung dor,
Se deșteptă cu urgie
Când se curmă viața lor.
Vaî! amar aceluî care
Di ferice n'a avut!
Și cu-a vieții chiar perdare
N'a trăit nici un minut!
Tu, squelet, ne-aducî aminte
Că e scurt al vieții pas,
Și-orî ce cugetă, ce simte,
Vaî! ca tine a rămas!
Póte că ai fost ferice
Tristă urmă! noi nu scim!
Gura ta par'că ne-ar dice:
„Timpul trece, să iubim!“

LA FLORI

Flori frumoase! sunteți ore
Dulci surisuri de la zori?
Căci p'a lor incingătoare
Voi luciți, o, scumpe flori?

Sunteți sufletele blânde
Fetelor ce nu mai sunt?
Ah! ca ele de plăpânde,
Treceți viața pe pământ?

Sunteți vise aurite
Ce din cer se risipesc?
Căci ca ele 'mbălsămite
Foile vă strălucesc.

Sunteți rațe fugătore
Ce plutesc prin sărbătorii?
Ca luminii de sărbătoare,
Voii luciți, suave flori!

Sunteți lacrimi divine
Dup' al frumuseții sin?
Căci cu voi în zile line
Graciile se îngân!

Vai! ca voi strălucitoare,
Sufletu-mi avea plăceri,
Și ca voi nestătătoare
Aș perit în lungi dureri.

Voii pe sinul primăverii
Către viață ați venit.
Numai eu nu iaș durerii
Anii care mi-a răpit.

LA UITARE

Tu ești o ferice flóre
Ce în câmpul morții crești;
Pururea suridătoare,
Dorurile lecuesci.

Între cei rămași în viață
Și 'ntre cei ce nu mai sunt,
Tu reverseși o dulce cefă;
Tu ascunzi al lor mormânt.

Cu o mână înflorită
Lacrimele stergi plăcut
Și durerea infinită
O gonesci către trecut.

Dar cu tine, orî ce rele,
Orî ce bunuri, se topesc
Și pe urma fugii tele,
Nuoî dorințe înfloresc.

În durerea lui, amorul
Te consultă multe orî;
Tu îi vindecî dulce dorul
Cu-ale tele triste flori.

Și când vinul se revărsă,
Când ospetii dăntuesc,
Sinul teû pe lume vërsă
Un profum Dumneșcesc.

LA ROMÂNÎ

Românî! ce faceți óre mormintele strébune?
Orî ce popor ar fi
Ce n'are monumente, aceste mãi cunune
De secolî de mãrire, nu are drept a spune
Cã este el un popol! nici are drept a fi!

Mormintele se aflã; dar turme rãtãcite,
Românî! de robî tiranî,
Ce aũ trecut pe țerã cu inimî înjosite,
Lãsarã sã se surpe; eraũ prea strãlucite;
Și ei prea orbî sã rabde lumina-acelor anî!

Vai! secolii din urmă deschiseră intrare

Străinilor perduți:

În paturî nopțiale, aceste sanctuare
De unde altă dată, spre fală și mirare,
Născuî eroii țerei și dalbele virtuți.

Străiniî risipiră țărâna strămoșescă,

Și ce n'au risipit,

Româniî dărâmară!... o, țără românescă!
Fii demnă prin virtute, de fala strămoșescă,
Său lăpădă un nume ce tu ai umilit!

LA PIRAMIDE

I.

Acci ce vè 'nălțară, periră în uitare.
De cincî-deci evi, pe dênși s'a 'nchis al lor mormânt.
Țărâna lor perit-a l'a vântului suflare
P'acest deșert pământ.
Popóre nūoi venit-aū și aū trecut din viață.
Mai multe tronuri mândre d'atunci s'aū răsturnat;
Și lumea fugătore schimbat-aū a sa față
În cursu-î minunat.
Chiar mintea omenescă luat-a o schimbare;
De deii seî poetici și cerul a scăpat;
Iar voi, o, monumente d'eternă admirare,
Nestrămutate-ați stat!

II.

Colo se arată valea dalbă, verde,
 Unde Nilul vesel, șerpuind, se perde
     Printre sicomori;
 Cairul înalță albele-î palate,
 Vesele moskee, gracios săpate
     'N marmură cu flori.

III.

Dar mai colo se zăresce
 Cel deșert spăimântător;
 Unde viața își opresce
 Pasu-î verde, rîdător.

Amblemă de tăcere a tristelor mormânturi,
 În care tot adorme, plăcere, lungul chin;
 În care numai pasul fantasticilor vânturi,
     Deșteptă un suspin.

Unde vântul ce omoră
 Naltă munții de nisip,
 Ce pe fie care oră,
     Schimbă forma, se risip.

Dar luncele deșerte atât sunt de mărețe,
 Atât de melancolică, cât ochiul privitor,
     Ce cată tinerețe,
 Se 'nturnă să ascundă o lacrimă de dor!

IV.

Dar ziua se abate. — Pe undele pălite
 A mării de nisip,
 Se luptă umbra tristă cu rațele ei mute
 Ce 'n nopțe se risip;
 Iar formele lor albe se schimbă cu durere
 Pe fie ce minut,
 Și tremurânde 'notă în umbră și 'n tăcere
 Sub vëlul lor tăcut.

V.

Dar colo pe hotarul desertelor tăcute
 Era odineoră acel vestit Memfis.
 Luminele, știința și artele plăcute
 Făcuseră acolo al lumii paradis.
 Aici era cetatea eu magice palate,
 Aici locuitorii trăiau ca 'n sărbători;
 Dar una dată mórtea aice se abate
 Și mâna lor înghiață pe cupe și pe flori.
 D'atuncea, în tăcerea anticelor deșerte,
 Șacalul cel sălbatec se plânge întristat,
 Și vânturile 'ntónă lugubrele concerte
 În vechile ruine ce timpul a 'nfruntat.

VI.

Vo!, umbre nevădute, o fi! de 'nchipuire!
Sculăți-vă odată din ast tăcut mormânt!

Iar tu, lumina vieții! Invie c'o zimbire

Al lor trufaș pământ!

Tăcere! étă nóptea!.. o umbră se arată...

Răsare din pământ!

Ea face semn cu mâna-! plăpândă și uscată,
Și mi! de alte umbre, se 'nalță din mormânt.

Trei regi ce rădicară aceste piramide,

Trei umbre, în tăcere s'aședă la benchet;

Trei cupe aurite, la stelele splendide

Rădică de o dată o mână de squelet.

O tinără princesă s'aședă în tăcere

Și chiamă lângă sine fantastici trecători,

Și intonând armonii d'amor și de plăceré,

Deschide vėlu-! d'aur pe sinul ei de flor!.

Dar étă se aude o surdă nechezare

De ageri cursier!;

Cambis pășesce 'n capul popórelor barbare...

Mi! țipete se 'nalță în sinul dese! ser!;

O luptă cruntă 'ncepe și armele în vėntur!

Resună cu tărie pe brațele de os;

Iar cetele-Egiptene reintră în mormentur!

Și aerul rėsună d'un sgomot fioros.

Eroul Macedonic în urma lor apare.
El trage dupe caru-î popoliî ceî coprînşî;
Acele turme sclave se luptă cu turbare;
Să 'nvingă în robie alţi popoli neînvinşi!
Oh! nu mai e speranţă d'acéstă omenire!
Tu, dulce libertate! ce lumea-ai amăgit,
Orî nu ai fost tu óre de cât inchipuire?..
O popol, încetéză d'a cere-o fericire
Pe care nu scii însu-ţi s'o laşi la cel robit!

Dar cine sparge încă nisipurile dalbe?
Soldaţiî lui preurmă al său car aurit;
Eî sunt fieroşi şi falnici şi pletele lor albe
Sub arme aú albit;

O mantă de purpură pe umeri-î s'abate;
Iar brâul lui lucesce ca cerul instelat;
Alături stă amanta-î: divina-î voluptate
Pe toţi a fermecat.

El trece; dar s'arată ordiile păgâne:
Sub paşiî lor pământul în doliu s'a 'nvêlit;
Dar eî chiar se strecórá şi 'n urmă nu rămâne
De cât o suvenire de dor ce a perit.

Dar cine e eroul a căruî strălucire

Pe toți a întrecut?

Soldații lui sunt palidî de lungă nedormire;

Ei n'au nimic în față și 'n vorbe neplăcut.

Eroul îi conduce în valea glorioasă;

În purpură, în aur, el nu-î investmintat;

Un redingot albastru, o șlapă colțuroasă,

Acoperă squeletu-î, de vînturî legănat.

Dar ochiul lui străluce de-o flacără străină

La cei alți muritorî!

Tăcere! Mamelucii s'adună, se desbină,

Prin umbra nopții dêsă pe caii lor ușorî.

El face semn din mână... ostașii lui s'adună;

Scadrónele s'avîntă prin câmpul nisipos;

O luptă crudă 'ncepe și armele rêsună

Pe albele squelete ce strălucesc la lună

Pe hârcele de os.

Dar Mamelucii sbóră prin câmpii cei sêlbateci

Ca pulberea în vînt,

Și umbrele lor mute, cu caii lor fantastici,

Reintră în mormînt.

O tu, sublimă umbră, a unui deû mărit!

Tu ai trecut în lume și globu-a tresărit,

Și tronurile mândre săltară spăimântate,
Și regiî coborîră cu frunțile plecate,
Pe noul domn al lumii, smeriți întempinând,
Și dreptul vechi cu frică la pôle-î aruncând.
Orî ce putere, suflet și viață, și tărie,
Voință, libertate, adâncă energie,
O di într'un om singur, unic, s'aû concentrat;
Și jugul lumii veche măreț a sfărâmat.
El este, Bonaparte, saû flacăra divină,
De care Creatorul formă a lui țerână
Așa cum form' un fulger și-un vânt vijelios
Și îl aruncă 'n aer și urlă furios,
Și când se'mplină aste proiecte-adânci, sublime,
Al vîeții Domn le chiamă în negrele abime.

L A T É R Ă

Pilotul are ochii, prin nopți de vijelie,
Pe al busolei ac;

Și regiul ce plecară să aște pe Mesie,
O stea strălucitoare privéu pe cer cu drag.

Tu, țera mea frumoasă! In ținta de mărire

La care tu pășesci,

Ce stea impodobită de sântă strălucire

Ți-arată a ta cale cu radele-î ceresci?

Esci jună, esci frumoasă, ai munți cu stânci ripose,

Ai riuri argintii,

Ai văi cu plete d'aur, păduri verzi și umbróse,

Și pulbere de turme, femei cu ochii vii. (Le murti!)

Bravo, fetele în apofeneile) ↓

vii în via.

Pardon, eu am ochii

Prosperitate, pace, amorul și plăcerea,

În sinu-ți locuesc.

Și călătorii cari nu îți cunosc durerea,
Răpiți de-atâtea daruri, stați și te fericesc.

Dar astă sortă dulce ce ție-ți folosesce,

O, țără de amor!

A spiritului pâne, lumina, îți lipsesce, //

Și toate-aceste bunuri, perd farmecele lor!

Dă toate-aceste daruri p'o di de luminare

O, dulce țera mea!

Tu ai născut în lume, și liberă, și tare...

Și astăzi ignoranța înclină fruntea ta,

Străinul ce te scie, plângând l'a ta durere,

La numele tău bun,

Își dice: această țără în întunec pieră!

Cu-oțetul te adapă, cu spină te incunun!

Acele certe surde ce 'n sinul tău resună,

O, țără, te slăbesc!

Și cauza lor fie în fundu-ți cât de bună,

Tot pe străinii servesc.

Fii, țera mea, unită, de veți să fii tu mare!

În cap cu al tău domn,

Astéptă! dioa vine și fericit e care

La dulcea ei sosire n'o fi surprins de somn!

LA ROMANIA

Astfel cum se 'nclină crinul
Fără viață și color,
Când un verme-î róde sinul
Fraged, și desfătător;
Astfel, dulce Românie,
Tu începî a te fana,
Și nimic n'aduce ție
Viața și mărirea ta!
Dragă, mórtea locuesce
Chiar în sinul tǎu frumos.
Unde mergî ea te 'nsoțesce;
Orî ce faci e de prisos.

Când, în dorul ce te-abate,
Tu încaleci să combați,
Un fiastru urcă 'n spate,
Și îți dăce să abați!
Când pe riu-organisirii
Vasul tău vei a-l purta,
Un fiastru, al perđerii,
Pune mâna 'n cârma sa.
Unde mâna ta plăcută
Scrie fericire,-amor,
Altă mână nevedută
Scrie 'ndată: *ură. dor!*
Când tu faci o faptă bună,
Fii tei o vesteđesc,
Rosele p'a ta cunună
Cum le puș, se ofilesc,
Și speranța ta se curmă!
Cu nimica nu te 'mpaci!
Toți s'arată pentru cârmă;
Dar eș nu mai ved cârmaci!

L A P I S M Ă

Pismă, tu ești respălătirea
Faptelor celor mai mari!
Tu stingi pacea și iubirea
Și faci dăilele amari.

Tu faci ca să nască calomnia rea;
Ast cărbun ce arde fruntea ce atinge,
Dar care mănjesce, dupe ce se stinge,
Însuși pe acela care îl ținea.

Tu 'mpletești cununa morții
La martirii renumiți,
Tu tragi jos în lume sorții
Regilor neodihniți.

Pismă, orî și unde nasce o virtute
 Un talent, un merit, un present ceresc,
 Ale tele umbre palide și mute,
 Nasc de o potrivă și le învelesc!

În colibă tu născută,
 Fugi de dēnsa ne'ncetat,
 Și cu forma ta plăcută
 În palaturî ai intrat.

Tu faci de pălesce viață, tinerețe,
 Dulce bucurie între muritorî;
 Fragedă junie schimbî în bătrînețe
 Și prefaci în lacrimî ale vieții florî!

Nimenuî nu dai cruțare!
 Când se vērșă-al tēu fior,
 Regii sunt a ta suflare
 Și pălesc pe tronul lor.

Cei ce-î incongióră, cercă-a ta putere:
 Inima se umple cu al tēu venin,
 Care o imbată și o schimba 'n fere.
 Ura 'nlocuesce amorul divin.

Eü te väd pe orï ce fațã,
 De la domnï pânã la sclavï.
 Fumul tãu pe toți resfațã,
 Pe cei slabï și pe cei bravï.

Tu inspirï adesea péna care scrie,
 Vorba roditóre unuï orator,
 Ce combate crâncen órba tiranie,
 Și reversï mãnia pânã în amor.

Laudï cu nerușinare
 Pe acei ce slabï gândescï;
 Și pe cel ce merit are
 Îl ascundï, când nu-l lovescï.

Cum în bătălie vulturul de pradã
 Urmã o armatã, șede priveghind,
 Și când se dobórã corpuri în grãmadã,
 Se aruncã-asupra-ï insetat crocnind.

Astfel tu asteptï în nópte
 Lauriï a se 'mpleti
 Și cu ne'mpãcate șópte
 Te repedï a le sdrobi.

LA UN AVUT

Da, dintre toți avuții din astă țără mică
Acela care scie mai bine-a risipi
Comorile de aur cu arta cea antică,
Esci tu, nu te 'ndoi!
Porfirul, și ivorul, și aurul, îngână
Locașul tău ferice în gustul cel mai fin.
În lusul cel mai splendid la care-a artei mână
Dă sufletu-î divin.
La masa ta de ospetii cu inime voioase,
Cristalul rivalisă cu porțelanul dalb,
Și rosele, și crini, cu june gracióse
Cu gâtul lor cel alb.

În cupe rîde vinul cu spume 'mbălsămite,
 Și face să recheme pe ȕei cei uitați,
 Și róbele antice să vîd înlocuite
 De servii muiați în aur ca fii de 'mpărați!
 Dar poți a-mî spune mie cum în apropiere
 D'a trece astă vale pe care ai albit,
 Tu mai înalți palaturii la viață și plăcere,

Cînd viața s'a finit?

Sciî dac'a de la tine și pînă la morminte
 Mai este loc d'o nópte, sêrmane peritor?
 Te-ascunđi fricos, de mórte, bătrîn fără de minte,

Cînd tu esci muritor?

În darn vei da tu aur arhangelului morții,
 El nu primesce mită, și-atuncea, vai! în plîns,
 Vei înțelege óre, că împotriva sorții

În darn averi ai strâns.

Vei părăsi palatul, femeile frumoșe,
 Și óspii tei, și servii, și toți te vor lăsa.
 Mostenitorii însă la mesele-ți lusóse

Bînd, vai! te vor uita!

1930 1930
 1930 1930 * 1930

LA UNIRE

„Așa dar nici Unirea, a României sôrtă
Nu pôte să o schimbe aicea pe pământ?
În cărțile ursitei ea este scrisă, môtă,
Ca cele alte nêmurî ce astădî nu mai sunt?“
Așa rêsună tristă cîntarea desperării
A celor ce vîd umbra plăpîndeî lor ființi
Mai mare de cît umbra nemărginită-a țerii
Și a viitorimii! bărbați cu micî credinți!
Nu! nu, Unire dragă! tu nu faci ce dic ei!
Un riû, eșind din sinul sorgintiî ce îl vîrsă
E mic, dar cît se scură, cît trece printre văl,
Se umflă, se lățește, și mare se revîrsă.

Așa și tu vei crește, cu timpul, o, Unire!
Peri-vor și tiranii și robii demni de ei.
Ursita îți păstrează în viitor, mărire,
Și viață și putere să dai la frații mei.
Atunci aceste patimi ce nu cunosc cuvânt,
Ce nu cunosc nimica a fi mai sus de ele,
Unire! se vor stinge ca nisce nori la vânt
Ce 'ncongiură de umbră lumina unei stele.
Al lebedei pui este, când a venit la viață,
Urât; nimic nu spune că va veni o zi
În care o să fie o pasăre măreță.
Așa, Unire sântă! tu ești ursită-a fi.

LA UN POET

O poete, musa ta,
A perdut a sa junie,
Și suava poesie
Ce pe toți îi îmbăta
Cu torente d'armonie?
Unde rosele-aū zîmbit
Spiniî le luară locul;
Flórea morții, siminocul,
Peste crinî a răsărit.
Ghița 'nlocuesce focul!
Nu scim noi c'aice jos
E o vale de suspine?
Cată sē o scim prin tine,
O poetul meū frumos!

Cu cântări dulci și divine?
Cerul rosa-a născocit,
Prin profum se ne răpescă,
Bórea se ne răcoréscă,
Și poetul fericit
Inima se 'ntineréscă.
Iară tu, poetul meu,
Poți să verși veninul teú,
În cântările senine
Dar atât cât se faci bine,
Și se nu ineci în reú
Dilele cele puține.
Paséřile negrii serí
Sunt destule să cobéscă
Vijelií, să vestejéscă
Florile de primăverí,
Și tiraní ca să lovéscă.
Tu încinge lira ta
Cu a deilor cunună,
Și cum vérsă dulcea lună
Vérsă inima ta jună!

LA AVERE

Fericire-adeverată
Este a se mulțumi
Cu ursita ne'mpăcată
Orî și care ea ar fi.
Fericit e cel ce scie
Pentru țără a muri!
Mai curênd mort vrênd să fie
De cât rob a viețui.
Fericit e cel ce 'n lume,
Fără de a fi roșit,
Póte încă a ne spune
Cu mândrie: sunt ciustit!

Muritorî, gândiți la mórte!
Strigă orele ce sbor;
Și nu uita să ne pórte
Viața pe aripa lor!
În mormânt ce-ți folosesce
Aurul ce-ai aduna?
Și în lume cât trăesce,
Cine-î singur a-l păstra?
Dacă însuși el se 'nturnă
Către muma lui pământ?
Dacă toate aū la urmă
Resultatul un mormânt?
Fală-onóre și virtute
Singure mai dăinesc.
Faptele mari și plăcute
Urma noastră o vestesc.

L A C I L I A

Cum palida rosă, se 'ntorce de plóc,
Roşesce, suride la viaţă voios,
Sub roa ce-o scaldă, sub vântul ce-o 'ndoe,
Sub sórele ȃilii, o, suflet frumos!
O, dulce Cilia, din lănceda stare
Te 'nturni către viaţă, ca rosa la ploî;
Din ȃi 'n ȃi pe faţă fericcea repare,
Purpură, surisuri, şi farmece nuoi!
A ta mănuişă, se 'mplină, s'albesce,
Şi braţul se umflă sub dragi alunii,
Şi sinul tãu, dragă, iar se rotunjesce,
Bărbia se 'ntinde şi face gropiţi;

În ochi-ți un sôre mai viu acum luce;
Zăresc sănătatea pe tot corpul tău
Vărsând crini și rose cu mâna ei dulce,
Și hora de graciî urmând pasul tău.
Amorul în umbră ascéptă, vegheză,
Aruncă asupra-ți un hor de visări;
Dorința în sânu-ți roșind, s'aripéză,
Și buza-ți s'aprinde de dulcî sărutări.
În timpul acesta, amara ta sôrte,
Rugaiü ca să scape al tău asternut
D'acéstă bătrînă ce-î dice toți *môrte*.
Opresce-mî dar mie întăiul sărut.

CLAVECINUL

Cum sub vise d'aur frageda junete
Pare la vederea minței omănesci,
A părut în sală, dulcea frumusețe,
Sub graciî ceresci.
Adunarea tătă răpede 'ntorcea
Ochiî, cu plăcere, către dulcea mea.
Între përu-î negru strâns în cosițele
Albele cameliî se perdëu plăcut,
Cum prin gêna nopțiî, depărtate stele
Scănteî un minut.
Fie care sunet ce-orlogiul vërșă,
Sufletu-mî, lovindu-l, crud îl fărâma,

Astfel sună 'n inimă or ce lovitură
 De clocan pe cuiul tristului sicrin,
 Unde se închide dulcea creatură
     Care noi iubim.

Ea 'nțelese dorul ce mă 'mpovăra
 Și de rosióre fața-și scutura;
 M'adora pe mine, dulcea mea frumósă?
 Cine póte spune misteru-î divin!
 Se 'ntrista tăcută, se punea sfiosă
     Lâng' un clavecin.

Mănele-î p'octave se jucau ușor
 Descrând lugubre sunete de dor.
 Ochi aprinși de flacări ce-î indivinau,
 În născânde lacrimi dulce se scâldau.
 Ca plâpânda roă peste-o rosióră,
 Ce la dorî deschide graciosu-î sin,
 Rătăcea surisul p'a sa buzióră
     Cu purpur divin.

Sub or ce mișcare, formele-î lumesci,
 Respindéu tesauri de graciî ceresci.
 Danțul urmă cursu-î... muzicele sună;
 L'a plăcerii undă sufletele sbor;
 Numai eî cu rideri, vorbe de minciună,
     Ascundém crud dor.

Căci la faptul dilei fost-am preursit,
 Ca să las pământul inimei dorit.
 Vocea-î adorată, dulce,-amăgitóre,
 Dar învăluită de profundu-î chin,

Se 'ntruni cū-aceste vorbe 'ntristătore,
Dureros suspin :

„Daca și cerul încă-a voit
Ochi-mi d'acuma să nu mai vadă
Chipul tău dulce ce mă 'nviază,
Decretul sorței fie 'mplinit!
Uită-mă 'ndată! la ce vei duce
Cu tine dorul unei simțiri,
Din care nu știu de cât trudiri
Și nici odată farmecu-ți dulce!
Vai! pentr'un suflet ce s'a sdrobit,
Uitarea-ți florea vindecătore,
Flóre ce cresce suridătore
În câmpul morței cel vesteđit;
Eu mă voiú stinge p'acest pământ
Ca crinul dulce ce 'n lacrimi pere
Și nimeni scie cruda durere
Ce-ți plécă fruntea către morment.
Când te-ți întorce din întemplare,
Afla-vei tóte la locul lor,
Pline de viață, junețe,-amor
Precum fusese l'a ta plecare.
Ochi-ți tei póte m'or căuta...
Eu voiú fi lipsă, vai! dintru tóte;
Atunci la mine, gândi-vei póte,
Și ochi-ți de lacrimi s'or ineca!“

Astfel respîndesce tînăra-î cîntare;
Dalbe lăcrimióre 'n roă fața sa.
Sufletul eî fraged, într'o cîntare,

Se părea că-mî da.

Aũ trecut pe viața-mî zile de durere,
Chipul eî cel dulce de când n'am zărit;
Dar nimic nu stinge din a mea vedere

Ângeru-mî dorit.

Iar când vîd femece lângă-un clavecin,
Inima-mî esală un adînc suspin!

LA BĂILE CLEOPATREI

I.

Să stăm p'acéstă stâncă ce se prevede 'n valurî!
Acele scări tăiete în lepedi de granit,
Rechîamă o regină ce 'n umbr'acestor malurî
Venea să rëcoréscă al ei sin înflorit.
Vedeți acéstă scară de dalbe mosaice
Ce duce către băi?
Piclórele-î plăpânde călcat-ău pe aice
Când trupa graciósă de vergine Finice,
Ierihoene rose punéu sub pașii seî.

II.

Dar sórele se culcă... tăcere!... o femeie

Appare 'n acest loc!

Cosița-î voluptósă, în aure, scântec

Și briu-î scump răspândă torente dulci de foc.

Ca sórele în rađe-î ea arde 'n voluptate.

O mantă de regină pe umeri riura:

Iar albele ei sclave, de vise îmbătate,

Tapete prețioase ascern în calea sa.

Pe lepede de marmur cu aur poleite,

Mantila-î purpurósă, se mișcă... a cădut!

Și sclavele-î suave, ca vise înflorite,

Forméză impregiuru-î un cerc nestrébătut.

Dar iată stéoa dulce din umbră se rădică

Pe umedele-î scări;

Și rađe-î tăcute resfață-a lor cosică

Și albele lor sinuri cu dalbe sărutări.

Căci grupa-acestor vergini, folatre, tinerele,
Prin valurile limpedi, prin rațe, se juca,
Lucind ca vise dalbe ce 'n nopți amari și grele
Vin' a ne înșela.

Pe albele tunică în flori d'argint cusute,
Se sparge-al stelei foc,
Când vesele, uitându, în undele tăcute,
Feciorile se joc.

Dar alba lor regină cu genele umbróse,
P'o lespede-aúrită, răpită șede 'n dor.
„O dulce tinerețe! o dile mult frumóse!
Nu-í óre cu putință s'opriți al vostru sbor?“

Așa vorbi regina. Din harpa-í aurită
Atrage cântec dulce, curmat de dulci oftări;
Iar vocea-í intristată, cu cântecu-í unită,
Lăsă se se audă aceste suspinări:

„În darn cerem se 'nturne frumósa tinerețe,
Fataleí nóstre sorți!
Căci dilele umane sunt flori de frumusețe
Născute în grădina neîmpăcatei morți!“

Oh! cursul vieții trece cum trece-o sărutare
 Aicea pe pământ!
 Putere, fericire, și nume mândru, mare,
 Nu vor putea să 'mpuiē la vermiī din mormēt.

O flōre se usucă de crivețe bătută;
 Dar sōrele cel dulce o pōte 'ntineri;
 Iar tu, o vană umbră! o dată abătută,
 Nu vei mai înflori!

Dar unde-ī frumusețea a cării dulce rađă
 Atāta fermeca,
 Cāt Aūgust nicī odată n'a vrut ca să mă vadă,
 De frică să nu pice în fermecarea sa?
 Și unde-mī e puterea, averile-mī pompōse
 Și populi-umiliți?
 Și voi, gentile turme de inimī graciōse,
 Frumōșii mei iubiți?
 Ah! tōte-acele bunuri luciră 'n diminēță
 D'un farmec strēlucit;
 Dar la apusul ȓilei, a morții tristă cētă,
 Tot a invēluit!"
 Așa cāntă regina și māna-ī diafană
 Pe marmuru 'nflorit
 C'un ac de aur mândru a scris: o lume vană!..
 Și 'ndată a perit.

O D A

O Dómne cu tron d'aur, cu fulgerul în mână,
Ce locuescî în cer,
Aruncă o privire pe patria Română,
P'aceste dulcî popóre ce în durere per!
Și tu, Marie dulce cu cóma aurită,
Cu ochiî lăcrimați!
Oh! faceți o minune popórelor iubită!
Din trista lor cădere Româniî înălțați!
La voi e cu puțință tot ce la ómenî pare
Neputincîos și greú.
Căci nici o dată omul prin slaba-î cugetare
Nu va ghici natura-ți, putere, Dumneđu!

Dar tu ce 'nalți un munte când trebuința cere,
Al țili-imperator!
Înalță și gândirea Românului ce pîere,
Lumină al lor suflet în noaptea cea de dor!

O UMBRĂ

Stinsu-s'a timpul desfătător
Când printre hora de dulci fecióre,
Cu frumusețea strălucitoare
Treceai în lume, umbră ce-ador!
D'acum 'nainte, vai! nici odată
Nici o ființă nu va putea,
Aici în lume, o, dulcea mea,
Să-ți vadă fața ta adorată!
Ca din dormire ați mă deștept;
Mi-aduc aminte vorbele tele!
Cu ochii umezi de lacrimile,
Mi-ai dis: „în ceruri eu te aștept!

În ceruri pôte să se unescă
Umbrele nóstre, o, dragul meú!“
D'atuncî in lume, drag aştept eú
Aceste vorbe să se 'mplinescă.

O timp, repede caru-ţî fugos,
Răpescé-mî viaţa fără plăcere.
Sufletu-mî geme plin de durere,
Ia-mě pe caru-ţî alunecos!

UN REGRES

Viața trece în durere,
Dorurile nu măi tac.
Orî ce vise de plăcere
Tóte lacrimi se fac.
Dile, serî desfătátore,
Trec p'al lumii dulce sin;
Nasc și sting orî ce suspin
Cu suavele lor óre.
Pentru mine nópte-amară,
Nópte ce nu are dîorî,
S'a întins cu întristare
Peste ani-mî trecătorî.

LA ...

Ce distanță infinită!
Câte riuri, câte mări,
Te despart, a mea iubită,
D'ale mele sărutări!
Însă sufletu-mi se duce
Către tine ne'ncetat,
Și pe sinul tău cel dulce
Dorme dulce legănat.
Eă prin vis te văd tot jună,
Că-ochii plini d'amor divin,
Cu costița lată, brună,
Riurând pe albul sin.
Buzele dulci, profumate
Sufletu-ți ceresc trădând
Prin cuvinte încate
D'un suspin adânc și blând,

Și răpită de plăcere,
Murmurându-mi: „te iubesc!“
Apoi iară în tăcere,
Recădând, amor ceresc!
Și în alba-ții mânióră
Ascundându-ți fața lin,
Ca o rosă rumeóră
Ce s'ascunde dup'un crin.
Astădî cine imî va spune
O, suav și dulce dor!
Dacă 'n sinul tǎu cel june
Nu s'a stins al tǎu amor?
Căci se dice c'o iubire
În al femeilor sin,
Trece ca o fericire,
Ca un zefir pe un crin!

LA ...

Când o flóre în durere
Perde dulcele-î miros,
Vestețită, cade, pîere,
Suflet dulce, amoroș!
Ca acéstă dulce flóre,
Tu perduși al teș amor;
Dar nu pari suferitóre,
Nu pleci capul teș sub dor;
Ci mai jună, mai voiósă,
Tu suriți la desfătări;
A ta buză voluptósă
Cată alte sărutări!

FECIÓRA DIMINETII

Vădui fecióra, vis răpitor!
De diminéță lângă-al ei mire;
Plină de viață, de fericire,
Dorințe d'aur, estas, amor.

Pe alba-î frunte purta cunune,
Și p'a sa față rose și crini,
De tinerețe, de viață plini,
Îngânau dulce inima-î jună;

Purpura dulce și poleită
De dulci surideri, se legăna
Pe mica-î gură precum ar sta
P'o rosă-o rață, dulce-aurită.

Și fie cine dicea răpit:
Étă mirésa lângă-al ei mire!
Oh! bucurie! o fericire!
Natura tótă dulce-a zîmbit.

Dar séra vine, și pe pământ
Văđuiú feclóra, cine va spune?
Făr' alte rose, și-alte cunune
De cât acelea dupe mormânt!

Văđuiú morméntul făcându-î cale,
Și cum se 'nchise pe sinu-î blând,
Văđuiú uítarea vesel stergând
Din calea vîeții urmele sale.

LA O NĂLUCIRE IUBITĂ

Dulce fantasmă, unde ești ôre?
Luat-ai sborul lin către cer,
Ca fluturelul, ce în eter,
Legănat sboră pe aripore?
O, ânger dulce al vieții mele!
Al tinereții vis fugător!
Ești pe pământul acest de dor,
Sau arzi ferice sus între stele?
Dacă pământul ai părăsit,
Spune-mi, ferice și dulce nume,
Să las îndată viața și lume,
Să sbor la tine, ce am iubit!

LA DIOA ANIVERSALĂ

Di aniversală! ȕi de bucurie,
Ce-așteptam atâta într'a mea junie!
Ce-mi aduci tu ore pe acest pământ?
Dulce fericire saũ al meu mormânt?
Când veneai o datã, ȕi de bucurie,
Câte dulci dorințe n'aduceai tu mie!
Câte mâni iubite mâna-mi nu strângea!
Cupa unui frate cupa mea lovea.
Ochii unei mume, plini de lacrimĩore
Mă cătau ca florea pe un dulce sore!
Astãȕi eũ sunt singur, in strãin pãmânt!
Maica mea iubitã dõrme in mormânt;
Ospetii in ȕiuru-mi nu se mai adunã;
Cupele, la masã-mi, vai! nu mai resunã!

Casa părintescă cade la pământ;
Earba verde cresce pe coperemânt;
Paserea de nópte geme fără sémă;
Cănele în lanțurî când și când mă chiamă:
Când se va întorce tinëru-î stăpân,
Nu-l va mai cunósce, căci va fi bătrîn.
Inimii îi place să se amăgescă.....
Tot sperind că viața póte se-î dîmbescă;
D'ar p'acéstă față rose de mai sunt,
Ele-s florî d'acele triste de mormânt.

1846

DIVERSE

PORTRETUL EI

Sciți cum este-a mea frumoasă?
Să încep cu părul său :
Cóma-î creță, unduoasă,
Cade mai pe jos de brâu ;
Gura-î mică, suridândă,
Este darul cel mai rar :
Credî că a bătut ardândă
Din al zeilor nectar.
Ochiî, rađe 'nflăcărare
Ce plutesc p'un lac d'azur ;
Gene crețe, lungi, plecate,
Gracios îi incongiur.
Doă arcuri saú sprêncene
De la frunte nasc ușor,
Și sub valuri aurele
Către temple dulce mor.

*

Nasu-î este 'n armonie,
Cu frumoasa fațã-a sa,
Mai puțin, mai mult sã fie
Cu o linie,-ar strica.
Sinu-î cuib de vise blãnde,
Sémënë un plaiũ divin
Unde doã rose-ardẽnde
Se înalțã peste crin.
Talia-î suavã flóre
Cu o mână pot s'o țiu;
Brațele-albe, rotundíóre,
Cãtre mână se suptiu.
Gãtu-î, fragedã ninsóre,
Periî ei îi învãlesc,
Astfel rașele de sóre
Pe ninsóre strãlucesc.
Apoi daca veî, iubite,
Înr'o bae s'o privescî,
Prin cosițele-aurite
Dulcî mistere-aî sã zãrescî.

S I N G U R

Stelele misterioase
Scutur discur lor tăcut;
Aurele gracioase
Florile voios sărut;
Pasărilor cântătoare
Se îmbătă de amor;
Orele ne-acceptătoare
Iau plăcerile în sbor.
Eū pe patul meu de chine
Singur în tăcere sunt;
Ale candelăi lumina
Strălucesc ca p'un mormânt.

LA DOMNU-DEŪ

Tu putere creatore,
Ce dai viață și mișcări
Și la legi neschimbătoare
Pui sublimele-ți lucrări;
Nu scim ce-î a ta natură,
Însă scim că tu trăesci
Și a lumelor făptură
Causa sublimă esci.
Tu ai cununat eterul
Cu 'ntunerec și lumină;
Ai încins ferice cerul
Cu planetei tei divini.
Țorilor în diminetă
Dai frumoșele culori;
Văilor le dai verdeță
Roa o reversi pe flori.

Țilelor le dai splendóre;
Florilor profum divin;
Serilor le dai recóre;
Aerului sborul lin.
Cu divina ta suflare,
Tu țerêna înviezi,
Și la prima ei mișcare
Cu cuvântul o veghezi.
Nu-î amóre mai curată,
Mai sublimă pe pământ;
Fericit cel ce se 'mbată
În estasul teŭ cel sânt!
Ideala ta iubire
Orele n'o mărginesc,
Nu aduce obosire,
Florile-î nu vestețesc.
Daca viața are chine
Lângă-atâtea mulțumiri
Relele fac mai senine
Fragedele fericiri.
Dar e viața dată noă!
Cela care ne-a creat,
Nu era dator el noă
Țilele ce ni le-a dat.

MICHAIŪ ȘI CALĒUL

Cu Michaiŭ se vede tinĕra domniĭă
Tremurând de spaîmă ca o porumbiĭă;
Printre géna-î lungă, aî eî ochiorî
Ard ca doă stele ce lucesc la norî.

„De ce plângî? întrébă bravul cu mirare,
Eŭ mor pentru țéră și neatĕrnare:
De aceea, dragă, sĕ te voîșescî,
Și cu florî cosiĭa sĕ-țî o impletescî.
Cel ce pentru lege, pentru țéră, móre.
Vede a sa mórte ca o sĕrbătóre!“

„Plécă capul!“ strigă palidul calĒu.
Iar MichaiŪ întorce spre el capul sĒu.
Ferul se rădică... popoul șoptesce;
VĒ uitați!.. calĒul se impleticesce;
Ferul seŪ aruncă;.. cade fermecat
Sub căutătura mândrului bărbat.

Fetele 'ncunună pĒrul lor cu florĒ.
Tot Românul strigă de mai multe ori:
„Cel ce pentru lege, pentru țĒră, móre,
Vede a sa mórte ca o sĒrbătóre!“

H O Ţ I Î

Am cântat destul onorul,
Țéra, și am fulgerat
Pe tâlharî! dar unde-î sporul
Grijelor ce eũ mî-am dat?
Tot ce e tâlhar în lume
S'a sculat asupra mea,
Sě negrécă al meũ nume.
Sě rěspundem prin a bea!
Când cel ce ocupă cerul,
Universul a creat,
Și a cununat eterul
Cu lumină minunat,

El a deșteptat în nópte
Pe insecte ce-aũ dormit;
Dar nebunele lor șópte
Lucrul lui nu l'aũ oprit.
Vérsă vin, a mea frumósă,
El mă va îmbărbăta:
Vinul vechiũ de tãmăiósă
Mai betrân ca viața ta!
Și în lupte ce-aũ să fie,
De s'o perde al. téeu sclav,
Să ai fală și mândrie
C'aĩ iubit un june brav!
Óspeți, închinați cu mine!
Pentru mórte un pahar!
Pentru mórte 'nchin mai bine!
Móră dar orĩ ce tâlhar!

DIOA ONOMASTICĂ

Tilia, te fă frumoasă!
Astăzi este ziua ta
Fă-ți coșite,
Negre vițe
Peste față-ți grăcioasă
Ca un noră a se crăpa.
Peste pėru-ți nici o flóre,
Și la gūt nici un brillant!
Al pe gură
O rėsură,
Și în ochi un dulce sóre
Ce 'nec oră ce diamant.
Pune rochia ta de móre
O camelie pe sîn

Cingătoare

Ridătoare

De o stofă de purpură
 Și cu funda de rubin.
 Lasă brațul, lasă sinul,
 Să se vadă gracios

Prin dantele

De Brussele

Unde rosa și cu crinul
 Se îngân misterios.

Și picioru-ți să străluce

Alb și rumen prin călțuni

Rar în fire

Și suptire

În condur sub pulpa-ți dulce,

Unde dulci dorinți s'adun.

Și pe urmă, o Tilia,

Chiamă graciile ceresci

A aduce

Farmec dulce

În mișcarea ta cea vie

Și 'n zimbiri ce răspândesc!

Fii frumoasă și răpesc!

Pân' la anul, ce știu eu?

Câte plante

Odorante,

Câte rose nu cosesce

Căsa timpului cel greu?

Doă locuri sunt la masă:
Ale noastre ne-apărat,
Scim noi care
Dragă óre,
Sub ursita ce ne-apasă
O să fie deşertat?
Póte locul teú să fie,
Póte încă, ce dic eú?
Să-l apuce
Altă dulce?
Şi uítarea să prescrie
Până şi numele teú?
Să intrăm în sərbătóre
Dându-mí mie-un sărutat:
El ne spune
Că în lume
Viaţa noastră fugătóre
P'al seú curs s'a măsurat.

V I A Ț A

Sunt in viață astă dată ;
Deci potă încă a mai fi,
Daca am venit odată
Pentru ce n'oiu mai veni ?
Viața este-un riū ce cură,
Suflet dulce de iubit !
Omul este-o picătură,
Ce din sinu-î a eșit.
Astfel viața parțiară
Despărțită ne-ncetat,
Ne-ncetat se 'nturnă iară
Către matca ce-a lăsat.
Măne tu aici sub sóre
Altă formă veî avea.
Măne-î fi o dulce flóre,
Póte, o frumósa mea.

LA DREPTUL CELUI MAI TARE

~~~~~

Drept, născut cu esistența,
Mulți de mult mort te-aș crezut.
Alții ți-aș negat ființa,
Alții s'ă te surpe-aș vrut.
Însă tu ca înainte
Stai tot tiner pe pământ,
Și desfiți betrana minte
Și putericul cuvânt!
Regii ca s'ă te susție,
Cu dreptatea te-aș mascat,
Și mai mult ți-aș dat tărie
Și mai mult te-aș ridicat!
O, justiție din lume!
Adevăr de toți gonit,
Învocând al vostru nume,
Cel mai tare v'aș lovit!

LA ISUS PE CRUCE

~~~~~

O, Criste, cu păr d'aur și cu cuvântul dulce,
Din care se revărsă al mângâierii dar!
Tu însuși ai ȋis Criste, când te-a urcat pe cruce:
„Nu vei s'ă faci, părinte, s'ă trecă-acest pahar?”
Ce te gândeai tu ore vorbind așa, Isuse?
Gândeai că o s'ă p'ără ce tu ai sem'nat?
Gândeai că Farisei ai s'ă înt'ercă mâne
Poporul din credința ce ai ai insuflat?
Nu sunt acei puterici ce 'mp'iedică-o doctrină
Cu t'otă st'âruirea și influința lor?
Ea ȋnsași, când nu are principul de lumină
De viață și dreptate, ucide al ei sbor.

Doctrina ta e sântă și are viață 'n sine,
D'aceea pretutindinî lăstari adânci a prins.
Cu cât aflat-a p'edici, și suferinți sublime,
Cu-atâta, peste lume în nopțe s'a întins.
D'atunci de tiranie noi nu ne temem foarte
Când se arată încă aice pe pământ!
O tiranie 'n sinu-î aduce a ei mörte,
Și se arată 'n viață cum nasce un mormânt.

PANDURUL BĂTRÎN

Tinerică rumeoară,
Cu cosiță gălbeoară,
Cu albastri ochiori,
Florică trecătoare
Ce-ai venit suridătoare
Să culegi în lume flori!

Paseră primăverosă
Cu aripioară aurosă,
Și cu tinere cântări;
Dalbă dulce copilă,
Pe a căria guriță
Ceru-adună sărutări!

Sui-te sus pe măgurică,
Unde luna se ridică
Céța norilor spărgënd;
Și te uită peste lume,
De-î vedea pe cai în spume
Cete de pandurî trecând.

Căci mî-e viața turburată
Și mî-e inima 'ntristată
De când țera s'a robît;
Ș'a trecut destulă vreme
Vaî! de când românul geme
În robie obosit.

Nóptea cade 'ntunecată
Pe câmpie și pe munte!
Aduceți-mî calu 'ndată
Calul meü cu stema 'n frunte.

Së sbor unde Jiul plänge,
Së m'arunc prin cele cete,
Și din lacrimî și din sânge
Së astâmpăr a mea sete.

Căci e mult de când românul
Versă plângerî infocate,
Și e mult de când păgânul
Tac capete plecate.

I E L E L E

I.

„Veți spune voi mie, o dulci aurele!
În ce loc se află frumósele Iele,
Ca să le sărut
Pe sinul plăcut?
Căci cin' le sărută îi dau cu plăcere
Ce ochiul doresce și inima cere:
Și am să le cer
Al maichî-ochiorî,
Ce-î țin' în ulcer
Smăltat tot cu florî!“

Întrebă pe aurii ce umblă perdute
Prin florii și prin umbre, pe căi nebătute,
Păstorul cel dulce
Cu pěr aurit.
O aură-l duce
Pe plainu 'nflorit.

II.

În dumberavă la rēcóre
Ielele cobor din cer,
Scuturând din aripóre
Rađe dalbe din eter.
Pe cămeșile lor albe
Și cusute 'u florii d'argint,
Brâne lungi de rose dalbe
Cing miđlocul lor lucind.
Iar din cómele lor ploă
Rađe d'aur și de foc
Și bobite dulci de roă
Peste sinul lor se joc.
Hora lor se invirtesce
Peste albul păstoraș,
Ce se face c'aromesce
Printre iarbă drăgălaș.

IELELE

„Cântă, june păstorele,
Cu-alu tǎu fluer inflorit,
Printre florī și printre stele
Sǎ jucăm necontenit!
— Voiu cânta, o dulcī fecióre!
Dacă voi mă veți erta
Florile din fețióre
Câte un' a săruta!
— Nu se póte, păstorele,
Că esci om de pe pământ!“
Aū maī ȡis albele Iele
Legănându-se pe vânt,
„Iar de vreī cântă-ne noă,
Și țī-om da un cal c'un friu
Splendid ca lumina noă
Ce se scaldă peste-un riū.
— Nu se póte, albe ȡine!
Căci eū flueru-am perdut;
Iar de vreți, veniți cu mine
Lângă plopul cel căđut,
Ca să-l spargem împreună
Și să facem flueraș.“

Vesel Ielele s'adună
Lângă mândrul păstoraș.
Colo plopul se despică
Fără a se deslipi.

— „Pune mâna, ținulică!
Toți cu toții!.. eat' aci!...“
Dar abia prin tăetură
Ele mânele-aă întins,
Că el trage-a sa secură
Și copaciul s'a închis.
Hora Ielelor se plânge,
Și se rógă de păstor;
Căci sunt sclave și le strânge
Plopul verde mâna lor.

Dar pe mica lor guriță,
Pe-al lor sîn de desfătări,
Și pe lata lor cosiță,
El adună sărutări.

COPILUL

Într-o séră colo 'n vale
Singurel eă mă jucam,
Și cu foî de portocale
După fluturî alergam.
Sub o salcie pletósă
Unde lin isvor curgea,
Clora, flóre graciósă,
Florî in pólă culegea.
P'albuî sin cădea ușóre
Bucle lungî de abanos,
Astfel corbul pe ninsóre
Lasă aripele 'n jos.

Și frumoasa copiliță
Flori din p^ola ei mⁱ-a dat,
Și cu dulcea ei guriță
Dulce ea m'a sărutat.
De atunci pe floricele
Fluturii se j^ocă, sbor,
Căci mai mult cu rămurele
Nu mai turbur pacea lor!
Însă pacea pentru mine
De atunci s'a turburat;
Peptu-mⁱ saltă în suspine,
Lacrimi v^ors neîncetat!

CÂNTEC NAȚIONAL

„Tu, ce-ai salbă gălbeoră,
Tu, ce esci o garofiță,
Frumușică bălăioră
Cu inele pe cosiță!
Cum adun pe floritică
Fluturcii mîere noă,
Lasă, dulce frumușică,
Pe guriță-țî s'adun roă!
— De am salbă gălbeoră,
Nu sunt flóre garofiță,
Iar de sunt eũ bălăioră,
Dar n'am roă pe guriță;
Iar de veî sê-țî fiũ soție,
Și de veî sê-țî fiũ iubită,
Mergî atuncî la bătălie
Căci e țera vai! robită!“

C Â N T E C

Nóptea cade 'ntunecósă,
Óstea trece la bătae
Iar pe stânca aburósă
Arde luna cea bălae.
Ai, băeți, p'acele malurî
Unde armia s'adună,
Unde Oltul geme 'n valurî
Să ne batem împreună.
Mândra mea cu față albă
Și cu buze rumenite
Dete spre acéstă salbă,
Și pafale aurite;
Dete salbă la domnie
Și pafale și rochiță;
Însă mie, însă mie
Mî-a dat dulcea ei guriță.

P L O P U L .

Eu avem un plop de vale
Verde ca un smărăndel;
Trecătorii stând în cale
Înopta cătând la el;

Însă tónna a venit,
Plopul meü s'a vesteđit!

Daca prințul ce domnesce
Ar fi vrut a mi-l schimba
Pe coróna ce lucește
Ca un sóre 'n fruntea sa,

Încă nu așu fi schimbat
Plopul meu ce s'a uscat.

Vêrfu-î peste stânci pletóse
De departe îl vedeam,
Și 'noptând prin văi ripóse
După el mă îndreptam;

Însă tómnă a venit,
Plopul meu s'a vesteđit!

Daca tiněra domniță
Plopul meu m'ar fi cerut
Dându-mi dulcea ei guriță
Șapte anî ca s'o sărut,

Nici atuncî eú n'ași fi dat
Plopul meu ce s'a uscat.

LA O DAMĂ ROMÂNĂ

Tu vrei să-ți spun, acuma de ce nu te iubesc?
Ei bine! mă ascultă și află ce gândesc:
Esci jună și frumoasă ca rosa de câmpie
Și ochiul tău durerea o schimbă 'n bucurie.
Iar fruntea ta se pleacă sub gându-ți amoros
Ca crinul primăverei în vântul călduros.
Pe buza-ți rumeoară, trecând a ta suflare,
Într'un parfum de rose își ia a sa schimbare;
Dar când tot spui câtă nemul îți e strălucitor,
Amoru 'ntorce capul și fuge ridător.

Să te iubesc, pe tine? dar inima ta-î veche
 Și generositatea nu 'ncântă-a ta ureche.
 Vêđ sufletul têu, dragă! sub vêlu-î gracios,
 S'ascunde ca un verme prin crinul cel frumos.
 Patriotism, virtute, frumôsă eugetare,
 Sunt nisce simțiminte ce inima-ți nu are.
 O formă analogă ea, dragă, de-ar avea
 Ar fi cu plete albe și dinții î-ar cădea.

Așa te vede însă al meu tinêr amor,
 Și de aceea, dragă, el sbóră ridêtor.

Arunc' a ta privire pe-o inimă uscată
 Ce egoismu 'nchide și micșorarea 'mbată;
 Pe-o inimă ce-î mută ca un mormênt fioros
 La tot ce este nobil plăcut și generos;
 Acea va 'nțelege când tu vorbesci în lume
 De aur, de cordele, de titluri și de nume.
 Eū voiū o vale verde ca tinerețea mea,
 Și o flóre graciôsă să plec capul pe ea:
 Și acolo l'a mea țeră, visând eū în tăcere,
 S'adorm pe sinu-î dulce, cu fragedă plăcere.

Dar tu vreî aur, titluri; și tinêru-mi amor
 La sunetul monetei, s'avêntă ridêtor.

De vrei să-mi fii iubită, vin' către țermul vieții,
În care tot e dulce ca visul tinereții.
Acolo, dragă dulce, atât te voi iubi,
Cât riul de plăcere în calea-î s'ar opri;
Și stelele în spaciū s'ar sparge voluptoase, [este
La ale gurei mele șoptiri armonioase.
Dar vai! a ta gândire pe când eu îți vorbesc,
S'aventă după titluri ce visele-ți răpesc,
Ș'amorul meu, o dragă, tu vezi, s'aventă, sboră
Ridând de bătrînețea ce inima-ți congioră.

LA OSTAȘII ROMÂNII DE ASTĂZI

Măi, copii de Românași,
Măi, băeți, frumoși ostași,
Inimă calde, iubitoare,
Der cu arme 'nvingătoare
Și de țără-apărătoare;
Spaima vândătorilor,
Mândru brațiu ală țerilor,
Țerii Românilor
Cuib ală vitezielor!

N'audiți voi pe Maghiar
Cum lovesce de amar;
Fratele nostru ce plânge,
De un nume, de un sânge?
Inima nu vi-se frânge?

N'audiți voi că ei pun
 Steagul țerei, steag străbun,
 Steagul țerei Românesce,
 Între steaguri Unguresce?
 Și că Santa noastră țără
 O numesc acum Maghiară?
 Că această Româniă
 Este vechia lor moșiă,
 Și că Domnilor Români
 Le scriau ei ca stăpâni,
 Ca să mērgă spre 'nchinare
 La piciórele Maghiare?

Sciți când astfel ei scriau
 Cum Români rēspundeau?
 Când pleca oștirea 'ngrab,
 Cu *Dómna* lui Basarab
 Și pe valea din Carpat,
 Unde curge Oltul lat
 Murmurând de miș de ani:
 Dați-mi, sânge de tyranî!
 Cum mergeau spre inchinare
 La piciórele Maghiare?
 Armele trāsneau sēlbatic,
 Sórele lucea roșatic;
 Miș de trupuri Unguresce,
 Ca și arme vitezesci,

Steaguri, care, coifuri, zale,
Pe această mare vale,
Unde mórtea încă plânge,
Înotaui în mării de sânge;
Și Maghiarii, plângend sórtea,
Resuflău cu toții mórtea!

Arătați, vitezi ostași,
Toți copiii de Românași,
Voii, mândria bărbătescă,
Voii, Speranța românească,
Că sufletul de eroi
Trecuți, astăzi este 'n voi!
Cei ce merg în bătălie
Pentru Santa Românie,
Și se luptă, și trăesc,
Ved, se bucur, se măresc!
Cei ce mor în lupta Sântă,
Al lor nume se avântă
Pe a vécurilor frunte
Ca și stele mari, mărunte,
Ce luminează sus pe cer
Și fac diuă în eter!

SUVENIRE DESPRE CĂLĂTORIE

Într'o dimineță, și de primăveră,
Eu umblam p'o vale în streină țără.

Dintr'un nor de aur sórele eșea,
Ș'ale noptii lacrimii de pe flori ștergea.

Nu ștergea el însă lacrimele mele;
Anii mei atunci 'mi erau poveri grele.

În descurajare eu înaintam
Și scârbit de tóte în mormént cătam.

De odată însă ochii mei vădură
Gotică monumente sus pe o măgură;

Mă urcaiū pe cóstă. La pórtă stătuiū,
Și o mânăstire în curte văđuiū.

Domnea într'aceste monumente sfinte
O tăcere adâncă ca cea de morminte.

Spre aceste locuri am înaintat,
Și într'o capelă apoi am intrat.

Auđii d'odată orga plângătoare
Întonând armonii dulci și rugătoare.

La aceste cânturi sufletu-mi săltă
Ș'o roă de lacrimi pe sinu'mi cură.

Pentru că un suflet zdrobit de 'ntristare
Se deșteptă încă d'o dulce cântare.

O femeie jună, cu păr auros,
Lângă o Madonă ruga călduros.

Ș'ale séle fețe albe, gălbióre,
Cura în tăcere doă lăcrimíore.

Ea era un ínger tíner, dulce, blénd,
Și intra în lume lacrimi vėrsând.

Pasurile mele nu le-auđi încă,
Atát rugăciunea îi era adâncă.

Ea compătímire mie 'mí-a 'nsuflat
Cát din rugăciune o am turburat.

Și c'o vorbă blândă căutând la sine:
„Pentru ce verși lacrimi și adíncí suspíne?”

„Câmpul vieții tale 'Y semănat cu flori;
„Pentru tine viața are sėrbători;

„Apele murmură, pasărea cântare.
„Și amorul dulce, dulce sărutare!“

— „Anii mei sunt tineri, dar s'aũ intristat
„Ca acele rose care s'aũ uscat!

„Nu mai sunt în lume plăceri pentru mine,
„Și surisu-mi dulce s'a stins în suspine.

„Astfel bucuria pôte reveni;
„Însă al meu suflet nu-l va 'ntineri.

„Astfel pe o flóre ce se vestejesce
„Pôte cădea roa, dar n'o 'nveselesce.

„Stéoa vieței mele pe nori a trecut:
„Familie, țără, eũ tot am perdut!“

„Mai în tótă lumea am călătorit,
„Dar cel inger dulce nu l'am re'ntâlnit;

Însă ea adesea în somnu-mi apare
Cu acele vorbe pline de 'ntristare:

„Stéoa vieței mele pe nori a trecut:
„Familie, țără, eă tot am perdut!“

NOTE

MACEDONELE

Autorul a vizitat Macedonia pe timpul când fusese exilat. A găsit Români. Românii locuiesc în Macedonia, Epir, Tessalia și chiar o parte a Greciei libere. Înainte de a vizita cu autorul pe acești români în diversele țări ce locuiesc, să vedem de unde sunt veniți.

Istoria ne dice că sunt veniți din Dacia lui Trajan, sub Aurelian. Sunt scriitorii ce au diferite opinii și cred că ei au venit aici direct din Italia. Limba lor are atâtea raporturi cu limba românilor din principatele dunărene, cât este cu neputință a nu admite cea d'ânteiu opinie. Autorul ne dă în călătoria sa, numărul total al acestor români ce se urcă la un milion de suflete. Ne dă numele mai tuturor orașelor și satelor locuite de acești români. El îi împarte în șapte seminții: 1-iu *Gramusceni* care sunt locuitorii înalților munți, păstori. Numele lor le vine de la

un oraș din Macedonia; 2-lea *Niculcenii*, care sunt neguțitori și artizanii, care și-au luat numele de la un sat Niculița; 3-lea *Lintopenii*, neguțitori și artizanii, care au numele unui vechiu oraș Lintop; 4-lea *Voscopolenii* sau *Moscopolenii*, seminația cea mai inteligentă și mai cultivată; 5-lea *Frașiaroții*, care sunt toți românii din Albania și din Grecia; 6-lea *Aspropotamiții*, românii din Tessalia; *Căpitani* sau *Armatoliții*, românii, ómeni de arme, un fel de nobleță ce s'a distins prin resbel, singura lor profesiune.

Românii macedoni locnesc generalemente virfurile munților Macedonii, Epirului, Tesalii și chiar ale Greciei. O mare parte din ómenii care au jucat o rolă strălucită în revoluțiunea grécă din 1821, erau români. Spre essemplu:

Coletti, născut în satul Săracu; Hadji Petro, de la Veternița (în Tesalia); general Cionga, păstor din Epir; Odiseia Andrușu, de la Vlaho-Livada; frații Bociari, din Suli; frații Farmaki, de la San-Marina; Caciandon, pūstor român; Eftimie Vlahava, din Tessalia; Buucovala; Olimpie Iordake, din Vlaho-Livada; Leacu, din Tessalia; Lazaro, Cataravia, Basdeki. Dintre cei mai străluciți din acești români în diverse profesiuni sunt: Sina, Șaguna etc.

Acest popor este foarte inteligent, blând și simplu în datinele sale. Cu tóte persecuțiunile agenților Greci, al căror fanatic patriotism este mai periculos patriei de cât chiar animositățile inamicilor Greciei, și care caută a stinge în acești români origina lor latină; cu tot ritul lor oriental, ei au ramas ceea ce au fost în timpul venirii lor în Macedonia. Vița latină nu se perde nici odată. Astfel silințele prodigióse ale grecilor spre a'í greci prin putericul miđloc al religiunii, nu a parvenit de cât a face căți-va *copăciari*, cum dic românii macedoni, adică *renegați*. Femeile, ele care avură particulareminte garda *penaților*: păstréză cu religiozitate limba română, datinele și au o ură însemnată contra coreligionarilor lor greci. Neguțitorii români vorbesc în public grecesce; dar în familiile lor sunt nevoiți a vorbi limba lor originară. Femeile nu vor să învețe limba grécă, nu vor să o vorbescă.

Pórta otomană, fără a căuta vre o dată să spargă germenele acestei vițe latine, a avut, după opiniunea noastră, greșela că a lăsat pe acest popor român în voia celor-alte naționalități grece, bulgare, albane și a confundat'o cu vița grécă. Austria, din contra, a căutat tot-d'anna să protégă vițele apăsate de alte vițe din marele său imperiū. Acéstă politică inteliginte a făcut puterea Austriei, raliindu-î simpatiile popórelor celor mai slabe, a făcut un mare bine în desvoltarea morală și intelectuală a populațiunilor sale, precum și în ajungerea dîleii când egalitatea drepturilor fuse proclamată pentru tóte poporațiunile. Ea făcu astfel în cât nu se mai vede în Austria *tirană* și *sclavă*.

Pórta n'are a se teme de nimic în urma desvoltărei acestei vițe latine. Numérul populațiunii sale este prea mic ca acéstă viță să pótă vre o dată să lověscă în interesele imperiului. Apoi interesele ei proprii cer neapěrat ca ea să se lipěscă la cauza Porții în care ea nu póte vedea de cât scăparea ei.

Autorul, în călětoria sa în Macedonia, dăce că daca Pórta va sci a-și atrage la dēnsa pe Albanii și pe Români, ea va face o noă conquistă a orientului.

Românele din Cavaia.

Românele macedone din partea Albaniei, încalcă ca bărbații, fac cavalcade lungi, singure, fără bărbați, în costumul lor pitoresc și armate. Autorul acestor versuri a vėđut o cavalcadă de femei române, trecând ca săgėta pe lângă dēnsul.

Păstorul murind.

Tandrețea păstorilor români macedoni pentru oile lor este proverbială. Ei inbesc oile ca pe copii lor. Când oile le mor, ei

sunt tot așa de nenorociți ca când le-ar fi murit copii. Când oile sau micii sunt lănceși, ei le îndreptăză vorbe resfățătoare și tinere. De unde se și vede în cântecele lor oile vorbind cu stăpâniilor lor.

Lupta păstorilor.

Nimic nu s'a schimbat de la Teocrite în datinele păstorilor. Lupta cântecelor există încă ca altă dată, și în limbajul simplu și natural al păstorilor români adesea se veși expresiuni mai tot atât de ingenioase ca acele despre care Teocrite, Bion, Moscus, se servă făcând să vorbescă păstorii.

E d e s s a.

Vechea capitală a regatului lui Filip. Nu se mai vede aici de cât urme de ruine. Locurile aș o frumusețe rară. În timpul lui *Carasus* se numea Egé. Sub următorii acestuia se numi Edessa, și astăzi are numele de Vodena, sau apăsa, vorbă slavonă. Étă cum Pouqueville descrie aceste locuri:

«... Când sórele strălucesc, cascadele amestecă colórea diafană a apelor lor cu verdéța arborilor ce a lor rēcóre hrănescó cóstă mai perpendiculară a stâncei pe care înfloreă altă dată capitala primitivă a Macedoniei. Închipuiți-vé o luncă de 15 leghe în tóte simțurile, ce are orizontele seú pe mare; acoperită de păduri, de sate, de riuri pe ale căror maluri se ved arbori înșirați, lacul de la Ienigé ce forméază centrul, și veși avea o idee despre acest loc măreț. Pe fața culmii stâncei se vérsă doă-đeci de cascade ce se unesc în vale. Spre oriinte, din înălțimea unei cóstó vecine, cade o mare colónă de apă care, fără să atingă de stâncă din care se aruncă, se afundă într'un abisú ce ea și-a făcut.»

Copăciarul.

Românii din Macedonia dau acest nume acelor dintre ei care și-au uitat limba și s'au desromănit. Este o espresiune de dispreț.

San-Marina.

Este un oraș locuit de români. În această piesă se află tablouri reale ale vieții păstorilor români.

B a l z a t.

Nume ce românii din Macedonia dau unor adunări de séra între dênșii, ceea ce în România noi chemăm *clacă*. Ei se adună în scopul de a lucra în comun pentru vre-un nefericit; de multe ori pentru a face trussoul unei fete sărace ce are să se mărite. În aceste adunări, ei danță, cântă sau spun basme, cinéză.

Amantele Ciliz.

Acastă poesie este cea mai frumoasă dintre Macedone.

REVERII.

O fată tinără pe patul morții.

Acastă piesă prin care poetul a debutat fuse tipărită în *Currierul de ambe sexe* al d-înă Ión Heliade, însoțită de o caldă recomandățiune în acești termeni: «Căți pe lângă versurile poetului mai așteptă și o limbă de la poet, pot saluta pe d. Bolintineu și a aștepta de la dênșul opere demne de un véc mai ferice.. »

Acastă piesă avu un mare resunet în totă România. Acastă piesă chiemă atențiunea asupra poetului atunci foarte june și primi felicitățiunî din Transilvania, Bucovina, Moldova. Poetul era atunci copist la ministerul din afară, ceru un congediū sē mērgă la băi și Domnul Bibescu, confirmând congediul cerut, dete resolațiunea cu mâna sa: „*Vedēnd speranțele mari ce dă acest june etc.*“

A. G. Golescu și Stefan Golescu făcură atunci o contribuțiune pentru trimiterea autorului Fetei tinere pe patul morții, la Paris spre a-și continua studjile sale începute în colegiul st. Sava, cu condițiune ca autorul sē nu scie nici odată cine aū fost suscriptorii. *Fata tinēră* se traduse în mai multe limbî. D. Theo o traduse în limba francesă.

Scopul omului, *La România*, *Mirēsa mormēntului*, *Lampa*, *Visiunile*, *Fericirea*, *Clavecicul*, *Hoții*, *La Români*, *La un amic sărac*, *La un orb*, *La Unire*, *Țoa bună la țeră*, *La C. Negri*, *La Uitare*, *La St. Golescu*, cum și altele, cele mai multe sunt inedite.

Fis

VERIFICAT

1987

VERIFICAT

2017

